

προλεταριακή

Προητάριοι όλων των χωρών,
καταπιεζόμενα έθνη και λαοί, ΕΝΩΘΕΙΤΕ!

σημαιο

δεκαπενθήμερη εφημερίδα του Κ.Ο. του Κομμουνιστικού Κόμματος Ελλάδας (μαρξιστικού-λενινιστικού) www.kkempl.gr Σάββατο 4 Νοέμβρη 2023 ■ χρόνος 42ος φ. 950 ■ 1.50€

Εξαθλίωση, εκμετάλλευση και «αίμα για τους Αμερικάνους» τα «οράματα» του συστήματος

Τα οράματα του Νοέμβρη, ο δρόμος του λαού!

Όλοι στις διαδηλώσεις για τα 50 χρόνια της εξέγερσης!

Γέμισε αίμα ο ορίζοντας. Κάθε μέρα, κάθε ώρα μεγαλώνει η θηριωδία των σιωνιστών, η σφαγή των Παλαιστινίων. Για την απρόσκοπτη εξέλιξη της σφαγής αυτής, φροντίζουν οι μεγαλύτεροι φονιάδες των λαών, οι Αμερικάνοι, που εκτός των πολλών άλλων, έχουν φέρει στην περιοχή τα αεροπλανοφόρα τους. Για να διαφυλάξουν το σιωνιστικό-φασιστικό μαντρόσκυλό τους και να επιβάλουν στους λαούς αυτά που χρειάζονται για τον στόχο τους, την ηγεμονία-κυριαρχία στον πλανήτη.

Δεν είναι καινούρια αυτή η ιστορία. Από τη δεκαετία του 1990 -όταν η Αριστερά του συμβιβασμού και της υποταγής κατάπιε το συστημικό θεώρημα της «παγκοσμιοποίησης»- το ΚΚΕ(μ-λ) έφερε στο κίνημα και στις διαδηλώσεις το σύνθημα «Οι ιμπεριαλιστές τη γη ξαναμοιράζουν, με των λαών το αίμα τα σύνορα χαράζουν».

Στις δεκαετίες αυτές, τα αδιέξοδα του καπιταλιστικού-ιμπεριαλιστικού συ-

στήματος μεγάλωσαν. Η επίθεση στην εργατική τάξη και στους λαούς κλιμακώθηκε. Ο ανταγωνισμός των ιμπεριαλιστών έφτασε σε πολύ πιο θερμά, πολεμικά επίπεδα.

Στη χώρα μας, η άρχουσα τάξη δεμένη με χίλια νήματα με τους προστάτες της, Αμερικάνους και Ευρωπαίους ιμπεριαλιστές, ακολούθησε τον μόνο δρόμο που είχε για τα συμφέροντά της. Πρόσθεσε πολλούς περισσότερους χαλκάδες εξάρτησης στη χώρα. Χτύπησε με αγριότητα τα πιο στοιχειώδη δικαιώματα του εργαζόμενου λαού και της νεολαίας.

Σήμερα η κυβέρνηση της ΝΔ συνεχίζει σε αυτό τον δρόμο. Αγκαλιάζει τον επικεφαλής των δολοφόνων σιωνιστών, μετατρέπει τη χώρα σε προγεφύρωμα των Αμερικάνων. Επιδιώκει να κάνει τους εργάτες δούλους, να υποτάξει σε ισόβια σκλαβιά τη νεολαία και οργανώνει νέα γιγάντια φοροεπιδρομή στον λαό, για να βγει η «δημοσιονομική σταθερότητα» που προστάζουν οι Ευρωπαϊ-

οι ιμπεριαλιστές. Η χώρα ρημάζει, ο λαός αντιμετωπίζει εξαθλίωση και κινδύνους αιματοκυλίσματος. Η «αντιπολίτευση» των ΣΥΡΙΖΑ-ΠΑΣΟΚ συναινεί και συνεργεί με όλους τους δυνατούς τρόπους. Οι φασιστικές δυνάμεις σηκώνουν κεφάλι και στην πραγματικότητα καλούνται από το «δημοκρατικό τόξο» να συμβάλλουν εποικοδομητικά στις πολιτικές της εξάρτησης και της καπιταλιστικής αγριότητας.

Σε αυτές τις συνθήκες που το σύστημα της εξάρτησης και της εκμετάλλευσης αποκαλύπτει τη χρεοκοπία του, τα αντιδραστικά χαρακτηριστικά του, η εξέγερση του Νοέμβρη δείχνει το δρόμο λαού και νεολαίας! Πραγματική απειλή για το σύστημα, πραγματική διέξοδος για το λαό, είναι τα οράματά της. Να την τιμήσουμε όπως της αξίζει! Παλεύοντας για να συγκροτηθεί λαός και νεολαία σε δύναμη αντίστασης και διεκδίκησης, στην προοπτική της αναμέτρησης για ανεξαρτησία και σοσιαλισμό!

συνέχεια στη σελ. 2

Κυβερνητική απαγόρευση των αντιφασιστικών συγκεντρώσεων

Έγιναν, κόντρα στην απαγόρευση!

(σελ. 4)

ΣΥΡΙΖΑ

«Ποιος στ' αλήθεια είμαι εγώ και πού πάω...»

(σελ.6)

Αντισιωνισμός και αντισημιτισμός

(σελ.18)

Επιμονή αλλά και ποινική αναβάθμιση στις πειθαρχικές δίωξεις στον Πειραιά

Να ανοίξει το ζήτημα στην κοινωνία με μαζικές κινητοποιήσεις

(σελ.21)

Θεσσαλία

Βαρύς χειμώνας για τους πλημμυροπαθείς

(σελ.22)

50 χρόνια Πολυτεχνείο

Η νέα γενιά για να ζήσει
πρέπει να παλέψει!

Εκδηλώσεις

Αθήνα: Δευτέρα 13/11,
6:00 μ.μ., Πολυτεχνείο
(Πατησίων)

Θεσσαλονίκη: Πέμπτη 9/11,
7:00 μ.μ., στέκι Σφεντόνα,
Συγγρού 24, 4ος όροφος

Νέο βιβλίο από τις εκδόσεις
Εκτός των Τειχών

(σελ. 5)

Παλαιστίνη

Η Μέση Ανατολή σε περιδίνηση
Οι σιωνιστές-φασίστες του Ισραήλ αιματοκυλούν τον λαό της Γάζας

Νίκη στην Παλαιστινιακή Αντίσταση!

σελ. 12,13

Εξαθλίωση, εκμετάλλευση και «αίμα για τους Αμερικάνους» τα «οράματα» του συστήματος

Τα οράματα του Νοέμβρη, ο δρόμος του λαού!

Όλοι στις διαδηλώσεις για τα 50 χρόνια της εξέγερσης!

συνέχεια από σελ. 1

Τι συμβαίνει στον πλανήτη;

Είναι φανερό ότι η σφαγή των Παλαιστινίων και η ανάδυση των εκρηκτικών αδιέξοδων των ΗΠΑ στη Μ. Ανατολή επιβεβαιώνουν και ενισχύουν την τροχιά του πολέμου, την οποία διαμορφώνει ο ιμπεριαλιστικός ανταγωνισμός. Είναι ένας ανταγωνισμός σε όλα τα πεδία και ζητήματα, ο οποίος τροφοδοτεί και τροφοδοτείται από τη γενικευμένη κρίση του καπιταλιστικού-ιμπεριαλιστικού συστήματος. Εξάλλου, αυτή την τροχιά του «μεγάλου πολέμου» την έχει ανακηρύξει θα λέγαμε «επίσημα» ο πόλεμος στην Ουκρανία. Ένας πόλεμος μέσα στην Ευρώπη, με αντίπαλα τα δύο μεγαλύτερα πυρηνικά οπλοστάσια του πλανήτη. Από τη μια της Ρωσίας και από την άλλη -μέσω του ενεργού κεντρικού καθεστώτος Ζελένσκι- των ΗΠΑ.

Όστόσο, έχει μια ιδιαίτερη σημασία να δει ο λαός, οι λαοί, την οπτική με την οποία οι δυνάμεις του συστήματος βλέπουν αυτή την τροχιά του ολέθρου. Ένα πρόσφατο άρθρο στον «Οικονομικό Ταχυδρόμο» («Ο.Τ.») αναδεικνύει έντονα αυτή την οπτική. Όχι μόνο με το περιεχόμενό του, αλλά κυρίως με τον τίτλο του: «**Τι θα σήμαινε ένας Τρίτος Παγκόσμιος Πόλεμος για τους επενδυτές?**». Αυτός είναι ο μνημειώδης σε κυνισμό τίτλος του σχετικού άρθρου!

Ούτε να το φανταστεί δεν θα μπορούσε ο κοινός νους ενός εργαζόμενου, ενός νέου, ενός προοδευτικού ανθρώπου, ότι «το θέμα» που υπάρχει ενόψει του κινδύνου ενός παγκόσμιου μακελειού είναι το αν και πόσο οι «επενδυτές» παίρνουν υπόψη τους το ενδεχόμενο αυτό στις επενδυτικές τους κινήσεις! Ότι το βασικό ζήτημα που τίθεται μπροστά στην απειλή μιας παγκόσμιας και ασύλληπτης καταστροφής δεν είναι άλλο από το γεγονός ότι οι «επενδυτές λίγα μπορούν να κάνουν για να επωφεληθούν αξιόπιστα από αυτόν (σ.σ. τον πόλεμο)», όπως αναφέρει το άρθρο!

Η προσέγγιση αυτή δεν είναι «ελληνική», αλλά απηχεί τις αντιλήψεις των πηγών της, δηλαδή της (ιμπεριαλιστικής) Δύσης και παρέχει μια ανοιχτή ομολογία της οπτικής των «ιδιοκτητών» (με μεγαλύτερο ή μικρότερο «μέρισμα») του πλανήτη. Ας τη μεταφράσουμε: **Ο πλανήτης και η ανθρωπότητα υπάρχουν για να υπάρχει και να αναπαράγεται το καπιταλιστικό-ιμπεριαλιστικό σύστημα!** Και αν και εφόσον αυτή η αναπαραγωγή απαιτεί στις σημερινές συνθήκες ένα παγκόσμιο μακελειό, αυτό καλώς να έρθει! Να φροντίσουμε, όμως, να ισχυροποιηθούμε πηγαίνοντας προς αυτό, να φροντίσουμε να βγούμε από αυτό με ισχυρή τη δυνατότητα ενός νέου διευρυμένου κύκλου κυριαρχίας του συστήματος αυτού. Και βέβαια, να φροντίσουμε σε αυτό το μακελειό νικητές να είμαστε εμείς (ιμπεριαλιστική Δύση) και ηττημένος ο αντίπα-

λος ιμπεριαλισμός (της «Ανατολής»).

Τα «σχήματα» των στρατηγικών αντιπάλων είναι «βιαστικά» (αφού τελούν υπό διαμόρφωση...), αλλά η κυνικότητα είναι μεγαλύτερη από αυτή που αποδώσαμε. Αυτή την κυνικότητα της μεγάλης εικόνας ζούμε και αντιμετωπίζουμε στις «μικρές» εικόνες της πραγματικότητας που εξελίσσεται. Το παιδί της Παλαιστίνης που σκοτώνεται κάθε δέκα λεπτά, ο εργάτης που εξοντώνεται στα μεσαιωνικά ωράρια, η μεγάλη πλειοψηφία των χωρών, περιοχών και λαών του πλανήτη που καταληστεύεται και ρημάζεται από μια χούφτα ιμπεριαλιστές είναι τα βήματα για να γίνουν ισχυρότεροι αυτοί που γράφουν την τροχιά του πολέμου. Είναι τα βήματα που απαιτούνται για τη διαμόρφωση των γεωπολιτικών όρων του καθενός, για τη συσσώρευση των γιγάντιων κεφαλαίων που απαιτούν οι ασύλληπτες στρατιωτικές δαπάνες των τριών μεγάλων δυνάμεων (ΗΠΑ, Ρωσία, Κίνα) και των υπόλοιπων (Ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές), που ακολουθούν για να διεκδικήσουν τα «μικρά μερίσματα». Ταυτόχρονα, όλα αυτά τα βήματα μεγαλώνουν τα αδιέξοδα, οξύνουν την κρίση, φορτώνουν τους ανταγωνισμούς και φέρνουν πιο κοντά το μακελειό.

Αυτή είναι η πραγματικότητα με την οποία καλούνται να αναμετρηθούν οι λαοί! Και ενώ είναι βέβαιο ότι η συγκρότηση της πάλης της εργατικής τάξης και των λαών απέχει πολύ από τις απαιτήσεις που τίθενται, πρέπει ταυτόχρονα να υπογραμμιστεί η δύναμη της πάλης των λαών ακόμα και σε αυτές τις συνθήκες της υποχώρησης και της αποσυγκρότησης. Πού θα ήταν σήμερα η τροχιά του πολέμου που «ξεκίνησε» να διαγράφεται από τις ΗΠΑ μετά το 1989-90, αν δεν είχε υπάρξει η ιρακινή αντίσταση μέσα στην οποία βάλτωσε η επίθεση του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού το 2003; Πώς θα ήταν σήμερα το τοπίο της Μ. Ανατολής και πόσα ατού επιτάχυνσης της πολεμικής τροχιάς θα είχε ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός, αν δεν υπήρχε η ηρωική παλαιστινιακή αντίσταση, ο αγώνας ενός λαού χτυπημένου από εχθρούς και «φίλους» που με το αίμα του επιμένει να «μην σβήνει», να διεκδικεί τη δικιά του λεύτερη και ανεξάρτητη πατρίδα; Με αυτά τα διδάγματα πρέπει να εξοπλιστεί η αποφασιστικότητα των εργατών και των λαών, για να διαμορφώσουν και να γράψουν τη δική τους τροχιά. Την τροχιά της αναμέτρησης με το καπιταλιστικό-ιμπεριαλιστικό σύστημα, που μόνο θάνατο και δυστυχία μπορεί να φέρνει.

Ο σταθμός των 50 χρόνων

Με αυτά τα διδάγματα πρέπει να εξοπλιστεί και ο λαός και η νεολαία της χώρας μας, που ταυτόχρονα βρίσκονται μπροστά στην 50χρονη επέτειο της εξέγερσης του Νοέμβρη. Άρα μπροστά στην ανάγκη να αποτιμήσουν αυτή την πορεία των πέντε δεκαετιών, «ανάποδα» από τη

πλαστή αποτίμηση που επιχειρεί κάθε χρόνο, κάθε μέρα και σήμερα η άρχουσα τάξη, τα κόμματά της, οι κάθε λογής διατεταγμένες δυνάμεις της. Όλοι αυτοί που διαστρεβλώνουν, συκοφαντούν και «απαγορεύουν» τα οράματα που γέννησαν την εξέγερση του Νοέμβρη, τα οράματα που ανέδειξε το Πολυτεχνείο. Όλοι αυτοί, που είναι οι «νικητές» της 50ετίας, κατάφεραν να θέσουν εκτός πολιτικής νομιμότητας τους στόχους και τους πόθους λαού και νεολαίας που ανέδειξε το Πολυτεχνείο και να «ηγηθούν» (πάντα ελέω των ιμπεριαλιστών προστατών τους) μιας πορείας αντίθετης από αυτή για την οποία πάλευε και διεκδικούσε η εξέγερση του Νοέμβρη. Όλοι αυτοί πρέπει να μπουν στο στόχαστρο της κριτικής και της πάλης λαού και νεολαίας σήμερα, γιατί τα σημερινά δεινά και αδιέξοδα χρεώνονται στις δικές τους πολιτικές.

Όλοι αυτοί «αποκατέστησαν τη δημοκρατία» το 1974 με την έλευση του Καραμανλή και σήμερα με νόμους, διώξεις και τρομοκρατία, απαγορεύουν την απεργία, τη διαδήλωση, τον ανεξάρτητο και αγωνιστικό συνδικαλισμό, ακόμα και την έκφραση άποψης. Την ίδια ώρα, οι κυβερνήσεις τους (δεξιών και «πρώτη φορά αριστερών...») συνεργάζονται επίσημα και ανεπίσημα με τις ακροδεξιές, φασιστικές δυνάμεις, που η πολιτική του συστήματος αναδεικνύει ως πολιτικούς παράγοντες και η αντιφασιστική λαϊκή πάλη (όπως στις 1/11) απαγορεύεται να εκδηλωθεί και να διαδηλώσει!

Όλοι αυτοί ανέλαβαν να «εκσυγχρονίσουν» την Ελλάδα με τη «μεγάλη ιδέα» της ΕΟΚ/ΕΕ/ΟΝΕ (και μεταξύ πολλών άλλων δεν σταματάνε να «τιμούν τον Σημίτη» για τη μεγάλη συμβολή του..). Τα αποτελέσματα αυτής της επιλογής με τους πολλούς σταθμούς της είναι εγκληματικά σε όλα τα επίπεδα. Ρήμαγμα πρωτογενούς τομέα, διατροφική εξάρτηση, ξεκλήρισμα εκατοντάδων χιλιάδων φτωχομεσαίων αγροτών, εκατοντάδες κλεισμένες βιοτεχνίες-βιομηχανίες. Τα Τέμπη, ο καμένος Έβρος σήμερα, η Εύβοια κτες, η κατεστραμμένη Θεσσαλία, ο σιδηρόδρομος που «δεν μπορεί» να αποκατασταθεί, είναι οι πρόσφατες κραυγαλέα οδυνηρές εκφράσεις αυτής της επιλογής.

Όλοι αυτοί υποτίθεται ανέλαβαν να φέρουν το «ψωμί» που διεκδικούσε το πιο πλατύ σύνθημα της εξέγερσης. Σήμερα ο εργάτης και ο εργαζόμενος ζουν σε συνθήκες εργασιακού μεσαιώνα (για δεκαετίες πριν τον Χατζηδάκη και τον Γεωργιάδη φεραν «ελαστικότητα» οι οδηγίες της ΕΕ) με μισθούς πενιχρούς και με αγοραστική δύναμη πιο μικρή και από αυτή που είχαν στα χρόνια επιβολής των Μνημονίων!

Όλοι αυτοί υποτίθεται, επίσης, ότι ανέλαβαν να φέρουν και την «παιδεία» που ακολουθούσε το «ψωμί» στο σύνθημα του Πολυτεχνείου. Σήμερα ένα τερατώδες πλέγμα ταξικών φραγμών απαγορεύει την είσοδο και διώχνει από τα ΑΕΙ

(ακόμα και από τα ΓΕΛ) τα παιδιά του φτωχού λαού, ενώ επανέρχεται η κατάργηση του άρθρου 16. Συνολικά η νεολαία είναι υπό διωγμό από τη ζωή με δικαιώματα, σε μαζική μετανάστευση, κυνηγημένη από τις δυνάμεις καταστολής στην καθημερινή της ζωή.

Όλοι αυτοί με την εξάρτηση από την ΕΟΚ/ΕΕ θα «εξισορροπούσαν» τάχα, την εξάρτηση από τις ΗΠΑ που έφεραν τη χούντα. Σήμερα η χώρα είναι πολεμικό προπύργιο του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού, εξάρτημα του στους πολεμικούς άξονες που στήνει στην περιοχή μαζί με Κύπρο, Αίγυπτο, Ισραήλ. Αυτό το τελευταίο κράτος-δολοφόνο (που υπό την πίεση του λαού και των λαών αναγνώρισε η κυβέρνηση Μητσοτάκη μόλις το 1991) όλοι αυτοί σήμερα (της ηγεσίας του ΚΚΕ μη εξαιρουμένης) το αναγνωρίζουν και το νομιμοποιούν πλήρως ως κατοχική δύναμη!

Με ποια γραμμή;

Αυτός ο ενδεικτικός απολογισμός της 50ετίας από τη μια εξηγεί τη λύσσα και το μίσος των δυνάμεων του συστήματος απέναντι στην εξέγερση του Νοέμβρη, αφού δεν πρόκειται για ένα «ιστορικό ζήτημα», αλλά για ένα ζήτημα του σήμερα! Οι άνεμοι της εξέγερσης είναι εξαιρετικά επίκαιροι στη σημερινή άγρια κατάσταση και οι φόβοι του συστήματος που βρίσκεται σε συνθήκες πολιτικής αστάθειας είναι δικαιολογημένοι.

Όστόσο, ταυτόχρονα ο απολογισμός αυτός είναι «λειψός», αν δεν μπει δίπλα του η πορεία υποταγής και αλλεπάλληλων προσαρμογών της αριστεράς του συμβιβασμού και του ρεφορμισμού. Ο παράγοντας αυτός, που λειτουργήσε ως αριστερό δεκανίκι για το σύστημα όλα αυτά τα χρόνια, έχει σημαντική συμβολή στον ιδεολογικό-πολιτικό αφοπλισμό των μαζών, στο παραμέρισμά τους από την ταξική πάλη, στις επιτυχίες του συστήματος! Από το «Καραμανλής ή τανκς» ως τις συγκυβερνήσεις του 1989-90 και από εκεί «στις επαναστάσεις» στις οποίες κατά την Α. Παπαρήγα «δεν σπάει ούτε τζάμι» μέχρι τη σημερινή «πρόταση διακυβέρνησης» που καταθέτει η ηγεσία του ΚΚΕ στον λαό, αναδεικνύεται ένα βασικό πρόβλημα και ζητούμενο.

Η οργή, η αντίθεση των εργατικών-λαϊκών μαζών απέναντι στις πολιτικές και στις δυνάμεις του συστήματος είναι η «βάση», η «πρώτη ύλη» για να συγκροτηθούν μαζικοί αγώνες, για να χτυπηθεί ο αρνητικός συσχετισμός, για να διαμορφώνονται όροι νικών και κατακτήσεων για τους εργάτες και τον λαό, για να ανοίγει ο δρόμος της επαναστατικής προοπτικής τους. Αλλά ταυτόχρονα είναι αναγκαίο αυτή η «πρώτη ύλη» να μπολιάζεται και να συνδέεται με την επαναστατική κομμουνιστική κατεύθυνση. Αυτή είναι η αναγκαία πολιτική προϋπόθεση για να μην ξοδεύεται η οργή σε απάτες και σε αυταπάτες, να μην

**ΕΝΙΣΧΥΣΤΕ
την έκδοση**

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: Εσωτερικού: 45 ευρώ
Εξωτερικού: 65 ευρώ

ΑΡ. ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΥ: Εθνική Τράπεζα: IBAN: GR320110711000071148003461
BIC: ETHNGRAA

Προλεταριακή Σημαία Κωδ.3112

Εκδόσεις ΕΚΤΟΣ ΤΩΝ ΤΕΙΧΩΝ, Αστική μη κερδοσκοπική εταιρία

Διευθύνεται από Συντακτική Επιτροπή

Υπεύθυνος Σύνταξης: Θ. Φωτόπουλος

Εδρα: Γραβιάς 10-12, 10678 Αθήνα, Τηλ: 2103303639 cpgml@otenet.gr Θεσ/νίκη, Συγγρού 24, Τηλ: 2310 278978 cpgmlthe@the.forthnet.gr www.kkempl.gr

ανακυκλώνεται στα αδιέξοδα του αστικού πολιτικού πλαισίου (όπως πρόσφατα με το «Μπακογιάννης ή Δούκας») να μην φεύγει ακόμα και σε αντιδραστικές κατευθύνσεις που το ίδιο το σύστημα αναδεικνύει σαν... «αντισυστημικές»!

Η ανάδειξη-ενίσχυση αυτής της επαναστατικής κομμουνιστικής κατεύθυνσης με συγκεκριμένη γραμμή, σε όλα τα μέτωπα πάλης που αντιμετωπίζει και χρειάζεται να υψώσει σήμερα ο λαός και η νεολαία είναι κύριο και κρίσιμο της πάλης που οφείλουμε να αναπτύξουμε. Αυτό είναι το συγκεκριμένο ζητούμενο που συγκρούεται με τον σημερινό δυσμενή πολιτικό

συσχετισμό, που έφτασε στο σημείο να «διδάσκει» τον λαό πως ο «εκσυγχρονισμός» της τάχα «κυβερνώσας Αριστεράς» από τον Τσίπρα ως τον Κασσελάκη είναι... δύο ευρώ δρόμος.

Γι' αυτό επιμένοντας σταθερά να είμαστε μέσα στον λαό και στη νεολαία, να ευνοούμε κάθε προσπάθεια συλλογικής και μαζικής στάσης που είναι το μόνο πραγματικό σχολείο για τις μάζες και για την ανάδειξη των πρωτοπόρων αγωνιστών, επιμένουμε ταυτόχρονα στη συγκρότηση και ανάδειξη της γραμμής πάλης που συγκροτεί δυνάμεις και δίνει προοπτική στον αγώνα τους.

Εκδηλώσεις, συγκεντρώσεις, διαμαρτυρίες ενάντια στη δολοφονική εξόντωση των Παλαιστινίων

Εν μέσω μαζικών σφαγών στην Παλαιστίνη, αλλά και μαζικό-τατων διαδηλώσεων σε όλο τον κόσμο και στην Ελλάδα, πραγματοποιήθηκε με επιτυχία η πολιτική εκδήλωση του ΚΚΕ(μ-λ) στην Αθήνα στις 23/10.

Η αναγκαιότητα μιας τέτοιας εκδήλωσης ήταν προφανής όχι μόνο για να στηριχτεί η πάλη του παλαιστινιακού λαού, αλλά για να γίνουν κατανοητές οι θέσεις μας σε σχέση με την ιστορική πορεία αυτής της πάλης αλλά και με τις σημερινές τοποθετήσεις, από αριστερά και από δεξιά, για το Παλαιστινιακό, που χρειάζονται απαντήσεις.

Οι δύο εισηγήσεις που αναφέρθηκαν στον διαχρονικό αγώνα των Παλαιστινίων για απελευθέρωση από την ισραηλινή κατοχή, καθώς και οι αναφορές στη σημερινή σύρραξη και τους διεθνείς ανταγωνισμούς των ιμπεριαλιστών έδωσαν έναυσμα για βαθύτερη προσέγγιση. Η ευρεία αναφορά σε πτυχές του Παλαιστινιακού κέντρισαν το ενδιαφέρον των συμμετεχόντων και έδωσαν αφορμή για συζήτηση. Οι θέσεις της κυβέρνησης και η εμπλοκή της χώρας μας, της αντιπολίτευσης με ιδιαίτερη αναφορά στη στάση του ΚΚΕ και τις απόψεις περί επιστροφής στο καθεστώς του 1967, θέση επί της ουσίας αποδοχής της κατοχής και αποδοχής μιας διχοτομημένης χώρας. Σκοπός μας δεν ήταν να υποδείξουμε στο λαό της Παλαιστίνης, αλλά να συμβάλουμε στην καλύτερη ερμηνεία θέσεων.

Σημαντική πτυχή επίσης αποτελεί η σημασία του αγώνα των Παλαιστινίων και τα διδάγματα του για τα διεθνή λαϊκά κινήματα.

Η τοποθέτηση του προέδρου της Ένωσης Παλαιστινίων Εργαζομένων στην Ελλάδα, ιδιαίτερα φορτισμένη από την αιματοχυσία, έθεσε επιτακτικά την ανάγκη αλληλεγγύης στον παλαιστινιακό λαό. Εκπρόσωπος του ΤΚΡ/ΜΛ ανέλυσε τη θέση του κόμματος για το Παλαιστινιακό και συνέβαλε στην έκφραση φιλίας των λαών.

Δuo μέρες μετά, μόλις 22 χιλιόμετρα από την πρωτεύουσα, το αεροδρόμιο της Ελευσίνας παραχωρούνταν στις ΗΠΑ. Το 1973 κατά τον πόλεμο του Γιομ Κιπούρ είχε ξαναζητηθεί το αεροδρόμιο από τους Αμερικάνους προς τη Χούντα, αλλά «αρνήθηκαν» επίσημα. Αυτή τη φορά η κυβέρνηση της υποτέλειας δεν δίστασε και παραχώρησε την 112 Πτέρυγα Μάχης στους πολεμικούς σχεδιασμούς των ΗΠΑ. Με παρεμβάσεις μας έγκαιρα στην πόλη προσπαθήσαμε να το γνωστοποιήσουμε στο λαό και να τον ευαισθητοποιήσουμε για τις εξελίξεις στην Παλαιστίνη. Λίγο αργότερα, το ΚΚΕ έκανε κάλεσμα μέσω σωματείων που ελέγχει για συγκέντρωση, σκοπεύοντας μάλλον σε περιορισμένη παρέμβαση.

Εκτιμώντας η οργάνωση ότι οι εξελίξεις είναι ιδιαίτερα σοβαρές, έβγαλε κάλεσμα για συγκέντρωση σε άλλο χώρο και απευθύνθηκε και σε άλλες οργανώσεις, που δήλωσαν ότι πιθανά θα συμμετέχουν. Τη μέρα της συγκέντρωσης, εκτός από την οργάνωσή μας παραβρέθηκαν το Λαϊκό Μέτωπο της Τουρκίας και η Πρωτοβουλία αλληλεγγύης στον Παλαιστινιακό Λαό.

Η ανησυχία του κόσμου της Ελευσίνας για τις εξελίξεις έδειξε σύντομα ότι η συγκέντρωση θα ξεπεράσει τις προσδοκίες των διοργανωτών, όπως και έγινε. Χιλιάδες κόσμος, από κάθε γειτονιά της Αθήνας, έφτασε στην Ελευσίνα που πλημμύρισε με διαδηλωτές που φώναζαν ενάντια στη συμμετοχή της χώρας και εξέφρασαν την αλληλεγγύη τους στην Παλαιστίνη με τον πιο ηχηρό τρόπο.

Χρέος μας είναι να μην εφησυχάσουμε και να κλιμακώσουμε τις αντιδράσεις μας ενάντια στον ιμπεριαλισμό και τους φονιάδες του λαού της Παλαιστίνης, Ισραήλ και ΗΠΑ.

Αποψη

Αναβαθμίζεται με κάθε τρόπο και σε όλα τα επίπεδα η εμπλοκή της χώρας στα φιλοπόλεμα σχέδια των ΑμερικανοΝΑΤΟϊκών. Κάθε στιγμή γίνονται ολοένα και μεγαλύτεροι οι κίνδυνοι για τον λαό μας και τους λαούς της περιοχής. Την ώρα που ο παλαιστινιακός λαός ματώνει και στην πυρακτωμένη γειτονιά μας διαμορφώνονται όροι μιας γενικευμένης ανάφλεξης, η ντόπια αστική τάξη και το πολιτικό της προσωπικό έχουν επιδοθεί σε αγώνα δρόμου για να σπάσουν κάθε ρεκόρ στην αμερικανοδουλεία και τον φιλοσιωνισμό.

Από την πρώτη στιγμή, τα βασικά κόμματα του συστήματος, ΝΔ, ΣΥΡΙΖΑ και ΠΑΣΟΚ, έσπευσαν να διατρανώσουν την υποστήριξή τους στο «δικαίωμα του Ισραήλ στην αυτοάμυνα» και να καταγγείλουν την Παλαιστινιακή Αντίσταση μέσω της καταδικής της «τρομοκρατίας της Χαμάς». Δίπλα τους και τα κάθε λογής φασιστοειδή, έτοιμα να προσφέρουν τις υπηρεσίες τους, πιστά στον ρόλο που αναλαμβάνουν διαχρονικά, του αμερικανοτοσολιά και του κολασούζου των ξένων ιμπεριαλιστικών συμφερόντων. Τα εγχώρια

ίδιο και η αποχή της Ελλάδας από την ψηφοφορία για την ανθρωπιστική εκχειρία στη Γενική Συνέλευση του ΟΗΕ, που ανέδειξε ξανά -μεταξύ άλλων- το ότι σε έναν πλήρως ελεγχόμενο από τα ιμπεριαλιστικά συμφέροντα οργανισμό, το ποιες αποφάσεις θα εφαρμοστούν ή όχι κρίνεται στη βάση του συσχετισμού ανάμεσά τους.

Οι αντιδράσεις του ΣΥΡΙΖΑ και του ΠΑΣΟΚ απέναντι στην παραπάνω στάση της αποχής δεν ξεπλένουν την ελεεινή κάλυψη που παρείχαν από την πρώτη στιγμή στο μακελειό των Σιωνιστών. Άλλωστε, ο λαός δεν ξεχνάει τις μέρες δόξας που γνώρισε η συμμαχία με το κράτος-τρομοκράτη στο πλαίσιο των αμερικανόπνευστων «τριμερών» που προχώρησαν περαιτέρω επί διακυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ, ούτε τις χειραφτίες του Τσίπρα με τον αρχιδολοφόνο Νετανιάχου. Τόσο αυτές οι αντιδράσεις, επίσης, όσο και η παρέμβαση Καραμανλή υπέρ της κατάπαυσης του πυρός, αντανακλούν υπαρκτές δυσάρεσκες στο πλαίσιο της ντόπιας άρχουσας τάξης για τα περιορισμένα ανταλλάγματα που φαίνεται να λαμβάνει από τα αφεντικά της στις ΗΠΑ, παρά την άνευ όρων ευθυγράμμιση της στις προσταγές τους, οι οποίες εκφράζονται και με τον προβληματισμό για το πόσο μακριά μπορεί να πάει η πολιτική του «δεδομένου συμμάχου». Αποτυπώνουν, επιπλέον, προσπάθειες τήρησης ισορροπιών με κέντρα των Ευρωπαϊών ιμπεριαλιστών που για άλλη μια φορά έρχονται «δεύτερα»

Τα «καλά παιδιά» των Αμερικάνων είναι συνένοχα στο έγκλημα

ΜΜΕ σε πλήρη συγχορδία, αφήνοντας πίσω κάθε πρόσχημα περί «ανεξάρτητης» και «αμερόληπτης» ενημέρωσης, αναπαράγουν από το πρωί μέχρι το βράδυ τις ψευδείς ειδήσεις και τα «σκονάκια» των ιμπεριαλιστικών επιτελείων σε ΗΠΑ-ΕΕ, καθώς και τα ανακοινωθέντα του σιωνιστικού στρατού, με πολεμοχαρή ρεπορτάζ που δοξάζουν τους σφαγείς των παιδιών της παλαιστινιακής γης. Αν αναμφίβολα, λοιπόν, στις μέρες που διανύουμε συμπυκνώνεται τεράστιο διάστημα πολιτικού χρόνου, θα μπορούσαμε να πούμε επίσης ότι συμπυκνώνεται και όλη η υποτέλεια του ντόπιου αστισμού.

Δεν ήταν αρκετή, φυσικά, για τη ντόπια άρχουσα τάξη και τα ιμπεριαλιστικά αφεντικά της η ρητορική υποστήριξη της γενοκτονίας του παλαιστινιακού λαού. Με δοσμένη τη σταθερή και κλιμακούμενη εμπλοκή της χώρας στην ιμπεριαλιστική αντιπαράθεση της Ουκρανίας, έπρεπε να δηλωθεί η παρουσία της και στην εξελισσόμενη σφαγή στη Γάζα. Γι' αυτό και η κυβέρνηση έτρεξε να αποστείλει τη φρεγάτα «Ψαρά» συνοδεία της ΝΑΤΟϊκής ναυτικής δύναμης SNMG2 στην Ανατολική Μεσόγειο, σε απόσταση αναπνοής από τα γεγονότα, ακόμα και αν αυτή παρουσιάστηκε ως «συμμετοχή σε προγραμματισμένη άσκηση ρουτίνας». Γι' αυτό και η χώρα απ' άκρη σε άκρη μετατρέπεται ξανά σε ορμητήριο του πολέμου, με τη βάση της Σούδας για άλλη μια φορά να αποδεικνύει γιατί φέρει τον τίτλο του «διαμαντιού των Αμερικάνων». Και σαν να μην έφτανε το ήδη διαμορφωμένο δίκτυο βάσεων και στρατιωτικών εγκαταστάσεων των Αμερικάνων στη χώρα, σε αυτό προστίθεται και η 112 Πτέρυγα Μάχης στην Ελευσίνα, για τη μεταστάθμευση στρατιωτικών αεροσκαφών από και προς τη Μέση Ανατολή.

Σε διπλωματικό επίπεδο, η επίσκεψη Μητσοτάκη στο Ισραήλ και η στήριξη που έδωσε απλόχερα στο κράτος-δολοφόνο και το εξελισσόμενο έγκλημά του, με προτροπή μάλιστα να μην υπάρξει «μεγάλο ανθρωπιστικό κόστος» και να γίνει η σφαγή πιο λελογισμένα, αποτέλεσε πρόκληση για τα φιλοπαλαιστινιακά αισθήματα του ελληνικού λαού και κορυφαία στιγμή αθλιότητας. Το

στη διαδικασία διεκδίκησης ρόλων στην περιοχή της Μέσης Ανατολής.

Κανένα όριο, εντούτοις, δεν υπάρχει στο τι είναι διατεθειμένο να προσφέρει το ντόπιο εξαρτημένο αστικό πολιτικό σύστημα στους ιμπεριαλιστές πάτρωνές του. Πόσο μάλλον σε μια συγκυρία που μωροφιλοδοξίες και κοντόφθαλμοι υπολογισμοί της άρχουσας τάξης ενεργοποιούνται εκ νέου. Αυτό συμβαίνει στη βάση της επιλογής της ανταγωνιστικής της αστικής τάξης στην Τουρκία, διαμέσου της αντισιωνιστικής ρητορικής Ερντογάν, να εντείνει τη διαπραγμάτευση του ρόλου της με τους Αμερικάνους, παίζοντας το χαρτί της Παλαιστίνης και του «προστάτη» του αραβικού-μουσουλμανικού κόσμου. Δεν είναι καθόλου τυχαίο, βέβαια, το ότι την ένταση στις σχέσεις Τουρκίας-Δύσης του τελευταίου διαστήματος ήρθε να αντισταθμίσει η υπογραφή του νομοσχεδίου για την επικύρωση της ένταξης της Σουηδίας στο ΝΑΤΟ από τον Ερντογάν.

Καμία αναμονή δεν πρέπει να υπάρξει! Ήδη με τις μαζικές του διαδηλώσεις σε όλη τη χώρα υπέρ του παλαιστινιακού λαού, ο λαός μας στέλνει μήνυμα ελπίδας και αποφασιστικότητας. Για άλλη μια φορά, αναδεικνύεται πόσο επιτακτική είναι η ανάγκη οικοδόμησης αντιιμπεριαλιστικού-αντιπολεμικού κινήματος. Για να εκφραστεί ακόμα πιο μαζικά η αλληλεγγύη στη ματωμένη και αγωνιζόμενη Παλαιστίνη. Για να απαιτηθεί να μπει τέλος στη σφαγή. Για να σταματήσει η εμπλοκή της χώρας μας στην αιματοχυσία που εξαπολύουν οι ιμπεριαλιστές και το σιωνιστικό τους μαντρόσκυλο. Για να συμβάλλουμε, έτσι, με την πάλη μας, στην υποστήριξη μιας δίκαιης υπόθεσης, της λεύτερης και ανεξάρτητης πατρίδας για τον παλαιστινιακό λαό, που πρέπει να νικήσει. Για να μη γίνουμε και εμείς με τη σειρά μας κρέας στα κανόνια των ισχυρών του πλανήτη. Για να ανοίξουμε τον δρόμο για την προοπτική της εργατικής τάξης, του λαού και της νεολαίας, για την αναμέτρηση με τις βάσεις, τους ιμπεριαλιστικούς μηχανισμούς σε ΝΑΤΟ-ΕΕ και συνολικά το καθεστώς της ιμπεριαλιστικής εξάρτησης.

Όταν η φασιστική επίθεση βαφτίζεται... «συμπλοκή»

Το είδαμε κι αυτό. Στη δίκη των τριών χρυσαυγιτών που το Μάη του 2018 επιτέθηκαν με σιδερόβεργες σε μέλη της ΟΡΜΑ (Οργάνωση Μαχητικού Αντιφασισμού) στο Πέραμα, ενώ επιβλήθηκε ποινή «θωπείας» στον έναν, Αναστάσιο Παπαδόπουλο (25 μήνες φυλάκιση, με αναστολή), και 8 μήνες φυλάκιση, μόνο για «οπλοχρησία», στους άλλους δύο, καταδικάστηκαν και οι 6 αντιφασίστες που δέχθηκαν την επίθεση. Η καταδίκη τους έγινε μετά από μήνυση των χρυσαυγιτών, σε δεύτερο χρόνο, γιατί έγινε, λένε, «συμπλοκή» ανάμεσα στις «αντίπαλες ομάδες». Σ' αυτούς επιβλήθηκε ποινή 6 μηνών, για «διατάραξη κοινής ειρήνης», και στους δύο απ' αυτούς και 9 μήνες επιπρόσθετα για «πρόκληση σωματικής βλάβης». Παρόλο που, όπως ανέφεραν και μάρτυρες, οι φασίστες πραγματοποίησαν τη βίαιη επίθεση στα μέλη της ΟΡΜΑ που αυτό που έκαναν ήταν να μοιράζουν προκηρύξεις... Κι εδώ λοιπόν η εξομοίωση των «δύο άκρων», του φασισμού και νεοναζισμού με τις αντιδράσεις απέναντί του, πέρα απ' το «ξέπλυμα» των φασιστών.

Πρόστιμο για διακίνηση κουπονιών οικονομικής ενίσχυσης

Ενδεικτικό για το μέχρι πού μπορεί να φτάσει η φασιστικοποίηση της κυρίαρχης πολιτικής ήταν το πρόστιμο που επιβλήθηκε (για δεύτερη φορά) στο ΚΚΕ για «διακίνηση κουπονιών οικονομικής ενίσχυσης». Σε ένα κόμμα καθ' όλα σεβόμενο την αστική νομιμότητα, που έχει αποδεχθεί τον φορολογικό έλεγχο των οικονομικών του απ' το αστικό κράτος, που όπως το ίδιο έχει δηλώσει: «δέχεται ελέγχους από ορκωτούς ελεγκτές και άλλα ελεγκτικά όργανα που διενεργούν τους ελέγχους όπως ορίζει ο νόμος, προσκομίζει και δημοσιεύει ισολογισμούς και απολογισμούς. Στα βιβλία του και τις οικονομικές καταστάσεις που δημοσιεύονται, αποτυπώνεται η πραγματική οικονομική κατάσταση με αναγραφή πραγματικών στοιχείων» (ενδεικτικά, «Ριζοσπάστης» 3-4/2/2018). Μόνο που τώρα ζητήθηκαν (όπως προβλέπει και ο νόμος 4304 του 2014 της κυβέρνησης ΝΔ-ΠΑΣΟΚ και που προχώρησε παραπέρα η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ) και τα ...ονόματα όσων συνδράμουν σε οικονομική ενίσχυση, καθώς και ο αριθμός ταυτότητας, το ΑΦΜ τους κ.ο.κ. («Η έκδοση κουπονιών, η αγορά των οποίων αποτελεί μέσο χρηματοδότησης, επιτρέπεται μόνο εφόσον αυτά είναι αριθμημένα και θεωρημένα από την Επιτροπή Ελέγχου. Σε αυτά, είναι υποχρεωτική η αναγραφή του ονοματεπωνύμου και του αριθμού φορολογικού μητρώου ή του δελτίου της αστυνομικής ταυτότητας του αγοραστή - χρηματοδότη»). Ένα πλήρες φακέλωμα δηλαδή. Το πρόστιμο ανέρχεται στο 1% της κρατικής του επιχορήγησης, που αποδέχεται να λαμβάνει, φυσικά, το ΚΚΕ. Η επιβολή του προστίμου αυτού πρέπει να καταγγελλεί σαν ένα ακόμα φασίζον μέτρο που ποινικοποιεί την πολιτική πράξη. Όπως και η επιβολή προστίμων για αφισκοκόλληση και για ανάρτηση πανό (το είδαμε και στις πρόσφατες βουλευτικές εκλογές και απέναντι στην Οργάνωσή μας), το φακέλωμα και ο έλεγχος των σωματείων και συνδικάτων - και με το νόμο Χατζηδάκη, που μόνο στα «χαρτιά» δεν έμεινε -, των δημοτικών κινήσεων, παρατάξεων ή ακόμα και συλλόγων κάθε είδους.

Άγιος Ξυλοδαρμός 16χρονης απ' την αστυνομία

Το Σάββατο 28/10, μετά από αντιφασιστική συναυλία στο Νέο Ηράκλειο, μια 16χρονη κοπέλα ξυλοκοπήθηκε άγρια από αστυνομικούς της ΟΠΚΕ, σύμφωνα με μαρτυρίες και καταγγελίες. Είχε προηγηθεί καταδίωξη ομάδας αντιφασιστών από αστυνομικούς και κάποια επεισόδια. Η κοπέλα μεταφέρθηκε σε κωματώδη κατάσταση στο νοσοκομείο «Γ. Γεννηματάς». Σύμφωνα με την ιατροδικαστική έκθεση, έφερε κρανιοεγκεφαλικές κακώσεις (όπως κάταγμα στη βάση του κρανίου), καθώς και εκχυμώσεις και εκδορές στα άκρα και στους ώμους. Ακόμα και στο νοσοκομείο βρίσκονταν αστυνομικοί της ΟΠΚΕ και της Ασφάλειας, με τους γιατρούς, μάλιστα, να ζητούν επίμονα να αποχωρήσει ένας ασφαλίτης που βρισκόταν ακόμα και μέσα στο θάλαμο των επειγόντων! Αστυνομικοί είχαν πάρει και το κινητό της τηλεφώνου, «αυτεπάγγελτα» όπως είπαν. Δεν «έπεισε» η εκδοχή της αστυνομίας πως το χτύπημα της κοπέλας οφειλόταν σε πέτρα που έριξε κάποιος, ενώ η εκτίμηση των γιατρών του νοσοκομείου ήταν πως το χτύπημα προήλθε από ξύλο ή κλομπ. Όλη αυτή η στάση των αστυνομικών δείχνει μάλιστα ξεκάθαρα πως την είχαν στοχοποιήσει. Οι δε αντιφασίστες τους βγάζουν μάτι: Αναφέρουν πως τη βρήκαν πεσμένη στο πάτωμα και είχε ήδη χτυπηθεί, όχι απ' αυτούς, ή είχε χτυπήσει πέφτοντας. Και στη συνέχεια ανέφεραν πως έχει συλληφθεί!!!

Φασιστικές προκλήσεις

Την ίδια μέρα που οι αντιφασίστες έσπασαν την απαγόρευση, φασιστικές ομάδες επιτέθηκαν σε συρμό του Μετρό στο Μοναστηράκι ξυλοκοπώντας διαδηλωτές στα βαγόνια, ενώ παράλληλα ένας από αυτούς έριξε με μπιτόνι υγρό στο εσωτερικό του βαγονιού, με προτροπές παράλληλα από άλλα φασιστικά καθάρματα να κάψουν τους διαδηλωτές. Όπως συνηθίζουν οι αστυνομικοί... άρχισαν να επέμβουν ενώ προσήγαγαν τους διαδηλωτές.

δημοκρατικά δικαιώματα

Κυβερνητική απαγόρευση των αντιφασιστικών συγκεντρώσεων Έγιναν, κόντρα στην απαγόρευση!

Με στόχο να καταστείλει τις αντιφασιστικές κινητοποιήσεις, αλλά και με ταυτόχρονη πρόθεση να εξομοιώσει τους νεοναζί δολοφόνους που καλούσαν σε πανευρωπαϊκή συγκέντρωση στο Νέο Ηράκλειο, την Τετάρτη 1 Νοέμβρη, με τους δημοκράτες, τους αντιφασίστες, τους προοδευτικούς ανθρώπους του λαού, που δεν ανέχονται τέτοιες προκλήσεις, η κυβέρνηση επέβαλε απαγόρευση όλων των συγκεντρώσεων -και διαδηλώσεων φυσικά- σε όλη την Αττική. Με εντολή της, η ΓΑΔΑ εξέδωσε απόφαση για «απαγόρευση πραγματοποίησης σχετικών με το θέμα δημόσιων υπαίθριων συναθροίσεων από τις 6 πμ ώρα της 1ης/11 ως και τις 6 πμ της 2/11 στην περιοχή του Νομού Αττικής (πλην νήσων Αργοσαρωνικού)», λόγω της «πόλωσης» που θα δημιουργούνταν ανάμεσα στις συγκεντρώσεις και τη «διασάλευση της κοινωνικο-οικονομικής τάξης».

Το ντόπιο σύστημα της εξάρτησης και της εκμετάλλευσης και οι υπηρέτες του προσπαθούν, απέλπιδα, να παρουσιάσουν τις αντιδράσεις ενάντια στους νεοναζί που τολμούν να ξεμυτίσουν σαν μια αντιπαράθεση των «δύο άκρων». Σαν μια αντιπαράθεση που δεν αφορά το λαό, που δεν αφορά τον κόσμο. Αλλά κάποιους «πρωωμένους ακραίους». Το φασιστικό θερίο, ωστόσο, αποτελούσε και αποτελεί μια συστηματική εφεδρεία ακριβώς ενάντια στο λαό, στους εργαζόμενους, στη νεολαία, στους άνεργους και, φυσικά, στους πρόσφυγες και μετανάστες και στους γείτονες λαούς. Το έχει αποδείξει αυτό τόσο η ιστορία όσο και η σημερινή καθημερινή πραγματικότητα, σε ολόκληρο τον κόσμο. Κι ενώ το σύστημα φασιστικοποιεί καθημερινά την επίσημη πολιτική του, γίνεται ξανά φανερό πως περιθάλπει τους νεοναζί και τους φασίστες, ακόμα κι αν επιλέγει κάποιες φορές να τους «μαζεύει». Είναι προκλητικό και εξοργιστικό, οι θαυμαστές του Χίτλερ, του Μουσολίνι και των κατακτητών της χώρας, αυτοί που σήμερα τρομοκρατούν και μαχαιρώνουν (όπως οι κροάτες νεοναζί «φιλαθλοι» που μπήκαν ανενόχλητοι στη χώρα και δολοφόνησαν τον Μιχάλη Κατσουρή τον Αύγουστο που μας πέρασε στη Νέα Φιλαδέλφεια, ή αυτοί που σκότωσαν στον Περισσό τον μεροκαματιάρη Σιράζ Σαφτάρ, έναν 25χρονο απ' το Πακιστάν, επίσης τον περασμένο Αύγουστο), να κάνουν συγ-

κεντρώσεις, εκδηλώσεις και γιορτές και να προκαλούν -κυριολεκτικά και μεταφορικά- το λαό μας. Και μάλιστα με την κάλυψη της κυβέρνησης, των μηχανισμών του αστικού κράτους και της αστυνομίας.

Η απέλαση των 21 ιταλών νεοφασιστών το πρωί της Τετάρτης δεν ανατρέπει τη στάση αυτή. Αποτελεί μάλλον έκφραση αυτού του «μαζεματός» τους που επιλέγουν κάποιες φορές ως τακτική. Κι ενώ νεοναζί από άλλες χώρες κατέθεταν στεφάνι, παρουσία της αστυνομίας, στο μνημείο των χρυσαυγιτών που σκοτώθηκαν το 2013, 2.000 αστυνομικοί, όπως αναφέρεται, είχαν ζώσει κυριολεκτικά όλη την ευρύτερη περιοχή γύρω απ' το Νέο Ηράκλειο. Διμοιρίες των ΜΑΤ είχαν «στρατοπεδεύσει» στις εισόδους και εξόδους των σταθμών ΗΣΑΠ σε Νέο Ηράκλειο, Νέα Ιωνία και Πευκάκια και πραγματοποιούσαν δεκάδες προσαγωγές, κυρίως νέων ανθρώπων, αλλά και όποιων άλλων θεωρούσαν πως επρόκειτο να συμμετάσχουν σε αντιφασιστική συγκέντρωση. Μηχανές των Ομάδων ΔΙΑΣ-ΔΕΛΤΑ κινούνταν συνεχώς στην περιοχή, ενώ τα ΜΑΤ απέκλεισαν διαδηλωτές αριστερών οργανώσεων και του α/α χώρου που είχαν συγκεντρωθεί στους Σταθμούς Πευκάκια και Νέο Ηράκλειο. Για την καταστολή των συγκεντρώσεων είχε επιστρατευτεί και η «αύρα» ρίψης νερού με πίεση.

Το ΚΚΕ(μ-λ) και άλλα σχήματα και δυνάμεις (Σύλλογος Εκπαιδευτικών «Αριστοτέλης», Κίνηση «Εκτός Σχεδίου» Νέας Ιωνίας, ΔΕΑ, Μ-Λ ΚΚΕ) πραγματοποίησαν συγκέντρωση -κόντρα στην απαγόρευση- στη λεωφόρο Ηρακλείου, στο ύψος του Σταθμού Νέας Ιωνίας, φωνάζοντας για ώρα αντιφασιστικά συνθήματα, ενώ τόσο στην Ηρακλείου όσο και στους γύρω δρόμους βρίσκονταν παρατεταγμένες διμοιρίες. Ύστερα από κάποια ώρα πραγματοποιήσαν πορεία κατεβαίνοντας την Ηρακλείου. Μια πρώτη απάντηση δόθηκε. Τόσο καταγγελίας της φασιστομάζωσης όσο και απέναντι στην απαγόρευση. Ωστόσο ο αγώνας ενάντια στο φασισμό αλλά και στη φασιστικοποίηση της κυρίαρχης πολιτικής θα είναι μακρύς. Ένας αγώνας μαχητικός, πολιτικός, αποφασιστικός και κύρια στηριγμένος στην πλατιά συμμετοχή λαού, εργαζομένων και νεολαίας.

50 χρόνια Πολυτεχνείο

Η νέα γενιά για να ζήσει πρέπει να παλέψει!

Μισός αιώνας πέρασε από την εξέγερση του Νοέμβρη του 1973. Μισός αιώνας που το σύστημα της εκμετάλλευσης και της υποτέλειας δεν έπαψε να προσπαθεί να πάρει τη δικιά του ρεβάνς απέναντι σε ό,τι πρέσβευε και πρεσβεύει η εξέγερση του Νοέμβρη. Και πώς να μην το προσπαθεί, άλλωστε, όταν ακόμα και σήμερα το Πολυτεχνείο αποτελεί αγκάθι για ό,τι εκφράζει το καπιταλιστικό σύστημα σε αυτόν τον τόπο. Το Πολυτεχνείο, κόντρα σε όλους αυτούς που θέλουν να το διαγράψουν από τη μνήμη του λαού και της νεολαίας, ήταν κορυφαία στιγμή πάλης απέναντι στον φασισμό, το κεφάλαιο και τον ιμπεριαλισμό. Η νεολαία με την πάλη της κατάφερε να γίνει η κινητήρια δύναμη που οδήγησε στην πτώση της χούντας και χάλασε τα σχέδια ντόπιων και ξένων εκμεταλλευτών για τον λεγόμενο «εκδημοκρατισμό».

Το Πολυτεχνείο σήμερα από τους απανταχού μνηστές του προσφέρεται για πολλαπλές χρήσεις. Για το σύστημα, το κεφάλαιο και τον ιμπεριαλισμό, που αναγκάζονται να το «ανέχονται», είναι απλά μια γιορτή για Ψωμί-Παιδεία-Ελευθερία, γενικά και αόριστα, χωρίς καμία σύνδεση με την εξάρτηση και την αμερικανοκρατία, χωρίς αγώνες και φοιτητικό κίνημα, χωρίς το όραμα της νεολαίας για ανεξαρτησία και λαοκρατία, χωρίς πολλά πολλά ανατρεπτικά και επικίνδυνα για το σύστημα. Για τον ρεφορμισμό και την υποταγμένη αριστερά, είναι να βγάλουν λάδι τη συμβιβαστική στάση τους εκείνη την περίοδο (ΚΚΕ και ΚΚΕ εσωτερικού, γραμμή απαγκίστρωσης από την κατάληψη, κόντρα που είχαν με τη γραμμή σύγκρουσης με το καθεστώς, βάζοντας αιτήματα για αύξηση δαπανών για την παιδεία κ.λπ.), να αναδείξουν ότι λίγο πολύ αυτοί έκαναν το Πολυτεχνείο (βλέπε στάση ΚΚΕ σήμερα) και να δικαιολογήσουν τη συμβιβαστική γραμμή που έχουν σήμερα στον λαό και τη νεολαία. Είναι μια γραμμή που αποκρύπτει την εξάρτηση και την επικινδυνότητά της, που πάει κόντρα στις μαζικές Γενικές Συνελεύσεις των φοιτητών και βάζει μπροστά την εκπροσώπηση και την ανάθεση (για τον ρεφορμισμό όλοι οι μεγάλοι αγώνες κερδήθηκαν γιατί ανατέθηκαν στους «επαγγελματίες»). Για την επαναστατική αριστερά και τη νεολαία που επιμένει να αγωνίζεται, η εξέγερση του 1973 πρώτα απ' όλα απέδειξε ότι η νεολαία και ο λαός έχουν τη δύναμη. Μπορεί μέσα από την οργάνωσή τους και την πάλη τους να αντισταθούν και να νικήσουν, ακόμα και όταν μπροστά τους έχουν την πιο άγρια μορφή που μπορεί να πάρει το καπιταλιστικό σύστημα. Τη φασιστική δικτατορία που με κάθε τρόπο προσπαθεί να την καταστείλει. Οι χιλιάδες ανώνυμοι νεολαίοι οι οποίοι έδωσαν την πάλη ενάντια στη δικτατορία, που βασανίστηκαν, συνελήφθησαν, στρατευτήκαν υποχρεωτικά, διαγράφηκαν από τις σχολές τους, έδωσαν μια σκληρή μάχη η οποία συνεχίστηκε και μετά την πτώση της χούντας και έχει αφήσει ισχυρό αποτύπωμα στο λαϊκό και νεολαιίστικο κίνημα. Αυτή η πάλη κατοχύρωσε το λαϊκό Άσυλο αγώνων στα πανεπιστήμια, κατοχύρωσε τους φοιτητικούς συλλόγους και τα όργανα του φοιτητικού κινήματος σε πλήρη ανεξαρτησία από το κράτος και τους θεσμούς του και σε αντιπαράθεση με τη λογική του ρεφορμισμού και του ΠΑΣΟΚ για «συνδιοίκηση» (συμμετοχή καθηγητών και άλλων παραγόντων σε αυτά). Αυτή η πάλη κατάφερε να γιγαντώσει το κίνημα της νεολαίας και να μπλοκάρει την πολιτική του κεφαλαίου σε μια σειρά μέτωπα. Χρειάστηκαν δεκαετίες από το σύστημα και τα κόμματα της υποταγμένης αριστεράς (ΚΚΕ και ΣΥΝ) για να αλλοιώσουν τον χαρακτήρα αυτής της κατάκτησης και ακόμα δεν το έχουν καταφέρει πλήρως.

Αυτή είναι ίσως και η πιο σημαντική παρακαταθήκη της εξέγερσης του Νοέμβρη. Η απόδειξη ότι η νεολαία μπορεί να ξεγεγίρει, να παλεύει και να νικά. Να μπαίνει μπροστά και να λειτουργεί σαν δύναμη κρούσης του λαϊκού κινήματος και να καταφέρνει να συσπειρώνει ευρύτερα κομμάτια λαού με την πάλη της. Να τα βάζει με

ολόκληρο το καπιταλιστικό ιμπεριαλιστικό σύστημα και τη σιδηρόφρακτη δικτατορία του και να κερδίζει. Γι' αυτό και η βασική αστική προπαγάνδα προσπαθεί να πείσει για το αντίθετο. Διαδίδει ότι το Πολυτεχνείο ή δεν έγινε ή δεν είχε νεκρούς ή ότι δεν κατάφερε τίποτα και ό,τι έγινε ήταν μέσα στα σχέδια του συστήματος και των Αμερικάνων για να έρθει ο Καραμανλής και να φέρει τη «δημοκρατία». Είναι ψέματα, που προσπαθούν να αμαυρώσουν τη συνεισφορά των αγωνιστών και του αγώνα που έδωσαν. Είναι λάσπη, που προσπαθεί να κρύψει τις ευθύνες του πολιτικού συστήματος, που αν και άλλαξε μορφή, παραμένει ακόμα εκμεταλλευτικό και υποτελές στον ιμπεριαλισμό.

Σήμερα, 50 χρόνια μετά την εξέγερση της Νομικής και του Πολυτεχνείου, υπάρχουν ακόμα ζητήματα τα οποία ψάχνουν απαντήσεις. Ψάχνουν απαντήσεις γιατί η μεγαλειώδης πάλη της νεολαίας στο Πολυτεχνείο ανακόπηκε από το σύστημα και τη γραμμή του συμβιβασμού που κυριάρχησε τα επόμενα χρόνια. Η πάλη ενάντια στον ιμπεριαλισμό αναζητά συνέχεια και εξακολουθεί να μπλοκάρεται μέσα στα φοιτητικά αμφιθέατρα. Γιατί μπλοκάρεται, όταν η αλληλεγγύη στην παλαιστινιακή αντίσταση και την πάλη των λαών ενάντια στον ιμπεριαλισμό πρέπει να έχει τη σφραγίδα της διεθνούς κοινότητας των ιμπεριαλιστών και των καπιταλιστών και της απόφασης της Βουλής το 2015, για σύνορα με βάση την απόφαση του ΟΗΕ το 1967. Τι πάλη, άραγε, είναι αυτή που αναγνωρίζει το Ισραηλινό κρά-

τος-δολοφόνο, το οποίο φτιάχτηκε από τον ιμπεριαλισμό για να διαλύσει την Παλαιστίνη και να εξυπηρετήσει τα συμφέροντα των Αμερικάνων στην περιοχή; Τι αντιιμπεριαλιστική πάλη είναι αυτή που ψάχνει το δικό της στο σαθρό και ψεύτικο διεθνές δίκαιο και στη βουλή του αστικού ΣΥΡΙΖΑ; Αυτό δεν είναι αντιιμπεριαλιστική πάλη, δεν είναι γραμμή στήριξης της λαϊκής πάλης, είναι υποταγή στο δίκιο των ισχυρών.

Η πάλη ενάντια στον φασισμό είναι σημερινή αναγκαιότητα, γιατί μπορεί η χούντα να έπεσε, αλλά η φασιστικοποίηση της δημόσιας και πολιτικής ζωής εφορμά. Δίνει χέρι στους φασίστες και την αντιδραστική θεωρία των δυο άκρων, ενώ παράλληλα χτυπιούνται τα δημοκρατικά δικαιώματα και οι ελευθερίες. Χτυπούν με κάθε τρόπο τη λαϊκή πάλη και «σπρώχνουν» ακροδεξιά μορφώματα στη Βουλή, για να τους κάνουν τη βρώμικη δουλειά.

Η νεολαία βιώνει την εκμετάλλευση από πρώτο χέρι, όταν σπρώχνεται έξω από το σχολείο και το πανεπιστήμιο και δουλεύει με τη μαθητεία και την ανασφάλιστη εργασία. Όταν χτυπάει δωδεκάωρα για 500 και 600 ευρώ τον μήνα και άμα σηκώσει κεφάλι, απολύεται. Όταν για να σπουδάσει αντιμετωπίζει ταξικούς φραγμούς και ένα σύστημα που δεν τη θέλει με δικαιώματα και κατακτήσεις. Η εκμετάλλευση που βιώνει είναι ταξικό ζήτημα και σαν τέτοιο πρέπει να αντιμετωπιστεί. Σαν κομμάτι της πάλης της ενάντια στο κεφάλαιο και την πολιτική του. Σε αυτή την πάλη, σε αυτά τα μέτωπα βρίσκει νόημα η εξέγερση του Πολυτεχνείου. Σε αυτούς τους αγώνες πρέπει και η σημερινή νεολαία να κοντραριστεί και να αναζητήσει διέξοδο, αν θέλει πραγματικά να ζήσει και όχι να ανέχεται την εκμετάλλευση. Σε αυτή την πάλη ξαναζεί το Πολυτεχνείο και οι χιλιάδες νεολαίοι που το έκαναν, σε αυτή την πάλη μόνο μπορούν να δικαιωθούν οι αγώνες τους.

Έκδοση και εκδηλώσεις για τα 50 χρόνια από την εξέγερση του Πολυτεχνείου

Με την αφορμή των 50 χρόνων από την εξέγερση του Πολυτεχνείου, οι εκδόσεις Εκτός των Τειχών κυκλοφορούν το νέο τους βιβλίο με τίτλο: «**Πολυτεχνείο 1973: Η εξέγερση αναζητά τη συνέχειά της**».

Πρόκειται για μια συλλογική προσπάθεια, η οποία επιχειρεί να αναδείξει τα βασικά επίδικα της εξέγερσης και τις πολιτικές διεργασίες που την χαρακτήρισαν, τόσο από τη μεριά του συστήματος, όσο και από τη μεριά του κινήματος, αλλά και να προσεγγίσει τα χαρακτηριστικά της εφτάχρονης φασιστικής δικτατορίας.

Στο οπισθόφυλλο διαβάζουμε:

«50 χρόνια μετά, η νεολαία και ο λαός θα βρεθούν ξανά στους δρόμους, στην πορεία προς την Αμερικάνικη Πρεσβεία, αναζητώντας έμπνευση, κατευθύνσεις, οδηγό και ελπίδα για να συγκροτήσουν τους αγώνες τους.

Αυτοί δικαιούνται να γνωρίζουν την αλήθεια, από τη σκοπιά της αγωνιστικής, επαναστατικής πολιτικής γραμμής. Όχι για να «λιβανίζουν» την εξέγερση με κούφια και μεγάλα λόγια. Αλλά για να συλλογιστούν, να μελετήσουν, να συγκρίνουν, να βγάλουν συμπεράσματα και να ανεβάσουν το επίπεδο της δικής τους πάλης, στο σήμερα.

Απέναντι σε αυτούς τους αγωνιστές αισθανόμαστε ότι οφείλουμε, έχουμε την ευθύνη να καταθέσουμε την άποψή μας. Γιατί αυτοί είναι που, 50 χρόνια μετά, κρατούν τη φλόγα της εξέγερσης ζωντανή, παρά τον μαύρο αέρα που φυσά μανιασμένος για να τη σβήσει».

Οι προβληματισμοί που διατρέχουν το βιβλίο συμπυκνώνονται στον ίδιο του τον τίτλο. Το ζητούμενο είναι η συνέχεια της εξέγερσης, αυτός είναι ο μόνος δρόμος που μπορεί να σταματήσει τη βαρβαρότητα της εποχής μας. Και είναι ένας δρόμος σύγχρονος και ρεαλιστικός, όχι μια ανάμνηση ενός ένδοξου, αλλά οριστικά χαμένου παρελθόντος. Είναι ο δρόμος που πρέπει και μπορεί να χαράξει η πραγματική αριστερά σήμερα.

Στο βιβλίο περιλαμβάνονται 13 κείμενα: Για το Πολυτεχνείο, το φοιτητικό κίνημα, τη στάση των δυνάμεων και τη συμβολή του μ-λ κινήματος. Για τη δικτατορία, τα χαρακτηριστικά της και τις αντιθέ-

σεις της. Για την επίδραση της εξέγερσης στις τέχνες. Αλλά και τις αναμνήσεις κάποιων αγωνιστών που συμμετείχαν. Περιλαμβάνονται, επίσης, ένα χρονολόγιο των γεγονότων του '73, καθώς και κείμενα της ΟΜΛΕ, ανάμεσά τους και το «Γράμμα απ' την Ελλάδα» του Αυγούστου του 1967, την ολοκληρωμένη τοποθέτηση για τη χούντα, την αντιδικτατορική πάλη και τον χαρακτήρα της αλλαγής στην Ελλάδα.

Παράλληλα με τη νέα έκδοση, στα πλαίσια του φετινού γιορτασμού του Πολυτεχνείου, διοργανώνονται πολιτικές εκδηλώσεις οι οποίες θα επιδιώξουν να αντιμετωπίσουν τις διαστρεβλώσεις του χθες και να σταθούν μπροστά στις απαιτήσεις του

σήμερα. Στην Αθήνα, η πρόταση του ΚΚΕ(μ-λ) για κοινή διοργάνωση εκδήλωσης με άλλες δυνάμεις δυστυχώς δεν έγινε αποδεκτή.

Αθήνα: Δευτέρα 13 Νοέμβρη, 6:00 μ.μ., Πολυτεχνείο (Πατησίων)

Θεσσαλονίκη: Πέμπτη 9 Νοέμβρη, 7:00 μ.μ., στέκι Σφεντόνα, Συγγρού 24, 4ος όροφος

ΣΥΡΙΖΑ

«Ποιος στ' αλήθεια είμαι εγώ και πού πάω...»

Σε μετωπική σύγκρουση εξελίχθηκε η αντιπαράθεση μέσα στον ΣΥΡΙΖΑ μετά την εκλογή του Στ. Κασσελάκη στην προεδρία και ιδιαίτερα μετά την ομιλία του στον ΣΕΒ και την τοποθέτηση του «αριστερού επιχειρηματία» για την «σύγχρονη αριστερά που δεν δαιμονοποιεί το κεφάλαιο» και τις προτάσεις για παραχώρηση μετοχών στους εργαζόμενους.

Οι καταγγελίες του Τζουμάκα ότι ο Κασσελάκης είναι εγκάθετος της διαπλοκής καθώς και οι αντιδράσεις από τους Φίλη, Σκουρλέτη, Βίτσα που «βγήκαν από τα ρούχα» τους για την παραχάραξη της φυσιογνωμίας του ΣΥΡΙΖΑ, έφεραν την αντίδραση της ηγεσίας του που τους έθεσε -από τη Νέα Υόρκη- εκτός κόμματος.

Για να ακολουθήσει νέα οξυμένη αντιπαράθεση που έφτασε στο σημείο να ανακοινωθεί από τον Βίτσα και το όνομα του νέου σχηματισμού που θα συγκροτηθεί ενόψει και των ευρωεκλογών. Από κοντά και ο Δρίτσας που καλεί τον Κασσελάκη να ιδρύσει δικό του κόμμα και να φύγει από τον ΣΥΡΙΖΑ.

Από την άλλη μεριά, βέβαια, υπάρχει και ένα ολόκληρο στελεχικό δυναμικό που είτε στηρίζει Κασσελάκη είτε εκδηλώνει τις διαφωνίες του μόνο για τις διαγραφές (Αχτσιόγλου, Ηλιόπουλος, Χαρίσης), ενώ ο Ευκλείδης Τσακαλώτος, παρότι έχει ταχθεί κατά των θέσεων Κασσελάκη, φαίνεται να έχει αναλάβει ταυτόχρονα και έναν ρόλο «γεφυρωτικού».

Μέσα σε όλον αυτό τον ορυμαγδό των δηλώσεων και των αποκαλύψεων, σε

πολύ κόσμο γεννιέται το ερώτημα ποια είναι τα πραγματικά αίτια της σημερινής εξέλιξης στον ΣΥΡΙΖΑ και επιπλέον στο κατά πόσο θα προχωρήσουν όλοι μαζί ή έχει έρθει η ώρα των διαχωρισμών.

Πριν από αυτό, όμως, είναι αναγκαία μία παρατήρηση για την... ποιότητα και τον... πολιτισμό της αντιπαράθεσης στον χώρο αυτό όπου αυτοθαυμάζονται για χρόνια περί του υψηλού πολιτικού επιπέδου τους. Από τη μία πλευρά, «όποιος δεν συμφωνεί να σηκωθεί να φύγει» και, από την άλλη, «διαρροή» άρθρων και απόψεων Κασσελάκη προ δεκαετίας ή αποκαλύψεις για «τρολ» που χρησιμοποιούν λογαριασμούς του Τσίπρα. Με λίγα λόγια, κατάντια και σήψη που όχι μόνο δεν είχε, ούτε έχει καμία σχέση με την Αριστερά, αλλά αποτελούσε και αποτελεί τη μεγαλύτερη προσβολή της.

Εκφυλιστικά φαινόμενα σε έναν χώρο που, ενώ ορκιζόταν στην ανανέωση της Αριστεράς, αυτό που κατάφερε ήταν να την προβοκάρει απέναντι στους εργαζόμενους και τη νεολαία και να ενισχύσει το αντικομμουνιστικό οπλοστάσιο του συστήματος. Ένας πολιτικός χώρος που έγινε οργανικό κομμάτι της επίθεσης στη ζωή και τα δικαιώματα του εργαζόμενου λαού και σε πλήρη υποταγή και ευθυγράμμιση με τους ιμπεριαλιστές πάτρωνες ΗΠΑ-NATO-ΕΕ ως «κυβερνώσα αριστερά».

Αναζητώντας τα αίτια της κρίσης προσανατολισμού και ταυτότητας του ΣΥΡΙΖΑ, δεν μπορούμε να αγνοήσουμε όλα τα στοιχεία που δημιουργούν μία διευρυμένη πολιτική αστάθεια στο αστι-

κό σύστημα η οποία ήδη έχει επισημανθεί από την επόμενη μέρα των εκλογών του Ιούνη και παρά την «άνετη» επικράτηση Μητσοτάκη - ΝΔ.

Μία σημαντική πλευρά αυτής της πολιτικής αστάθειας αποτελεί το ζήτημα του «δεύτερου πυλώνα» του αστικού πολιτικού συστήματος που σήμερα είναι προς διερεύνηση καθώς τα αποτελέσματα των εκλογών του Ιούνη ανακήρυξαν έναν «πρώτο» και δύο... «τρίτους».

Η όλο και πιο δεξιά μετατόπιση Τσίπρα - ΣΥΡΙΖΑ για να εξασφαλίσει -τουλάχιστον- τη θέση του «δεύτερου πυλώνα» όχι μόνο δεν απέδωσε, αλλά οδήγησε στην εκλογική του συντριβή καθώς δεν μπορούσε να ψηφισθεί ούτε σαν «αριστερά» ούτε σαν «κυβέρνηση».

Πάνω σε αυτή τη βάση διεξάγεται και η σύγκρουση στον ΣΥΡΙΖΑ γύρω από τον χαρακτήρα και τον προσανατολισμό του. Ο λόγος που πήρε έντονο συγκρουσιακό χαρακτήρα είναι αυτός που λέει και το κείμενο της «Ομπρέλας» (Τσακαλώτος, Φίλης, Σκουρλέτης κ.ά.) που δημοσιοποιήθηκε πριν από τη συνεδρίαση της ΚΕ που προγραμματίζεται για τις 11-12 Νοέμβρη: «Όλα όσα γνωρίζουμε για τη φυσιογνωμία και τις κοινωνικές προτεραιότητες του ΣΥΡΙΖΑ αλλάζουν, αλλάζουν βίαια και μονομερώς».

Αυτό το «βίαια και μονομερώς» είναι το κεντρικό ζήτημα. Καθώς αντιλαμβάνονται ότι οι δυνάμεις του συστήματος μέσα και έξω από την Ελλάδα έχουν ήδη κινήσει «διαδικασίες» για την άμεση λύση του ζητήματος και δεν διαπραγματεύονται «συλλογική» αντιμετώπιση.

Από την άλλη μεριά, βέβαια, και η

πλευρά Κασσελάκη δεν έχει ακόμη ξεδιπλώσει το σύνολο του σχεδιασμού της και των στόχων της καθώς παρουσιάζεται ένα φάσμα από το «βρήκαμε αυτόν που θα νικήσει τον Μητσοτάκη» μέχρι την πρόταση ενοποίησης ΣΥΡΙΖΑ-ΠΑΣΟΚ με πρώτο βήμα τις επόμενες ευρωεκλογές.

Με όλα αυτά, το ερώτημα που γεννιέται είναι αν όλοι μαζί μπορούν να συνυπάρξουν ή θα οδηγηθούν σε διαχωρισμούς. Θα λέγαμε κατ' αρχάς ότι αυτά που χωρίζουν τις δύο, κατά βάση, πλευρές δεν είναι καθόλου «άβυσσος», όπως θέλουν να τα παρουσιάσουν κυρίως οι εκπρόσωποι της «Ομπρέλας». Ιδιαίτερα αυτοί που έχουν θητεύσει στους χειρισμούς και τις δεξιές μετατοπίσεις, τους είναι ιδιαίτερα εύκολο να προσαρμοστούν και στη νέα κατάσταση έστω και με «γκρίνιες» και «αριστερές πλατφόρμες». Μόνο που η νέα ηγεσία και κυρίως οι συστημικές δυνάμεις απαιτούν πλήρη υποταγή και ευθυγράμμιση στο «νέο στάδιο της ιστορικής πορείας» του ΣΥΡΙΖΑ, αλλιώς δείχνουν την πόρτα της εξόδου.

Πολλοί είναι αυτοί που προεξοφλούν τον διαχωρισμό στον ΣΥΡΙΖΑ ακόμα και πριν από το προγραμματισμένο συνέδριό του με κεντρικό σημείο τη συνεδρίαση της ΚΕ όπου, από ό,τι φαίνεται, θα συζητηθούν τόσο τα ζητήματα των διαγραφών όσο και ο γενικότερος προσανατολισμός. Δεν νομίζουμε ότι έχει νόημα να κάνουμε πρόβλεψη αν ο ΣΥΡΙΖΑ θα διασπαστεί ή όχι. Θα το δείξουν οι εξελίξεις.

Είναι σίγουρο όμως ότι δεν θα δούμε καμία ηγετική πλευρά του να διαδηλώνει στους δρόμους για τη Γάζα και την Παλαιστίνη, υποταγμένοι πλήρως στις επιδιώξεις της ντόπιας άρχουσας τάξης και των ιμπεριαλιστών.

ΣΥΡΙΖΑ

Διαγραφές και αναταράξεις με φόντο τη διαμόρφωση του δευτέρου πυλώνα

Με ένα μήνυμα στα κοινωνικά δίκτυα και ενώ βρισκόταν στις ΗΠΑ, ο Σ. Κασσελάκης δημοσιοποίησε τις διαγραφές των τριών στελεχών του ΣΥΡΙΖΑ, Δ. Βίτσα, Π. Σκουρλέτη και Ν. Φίλη. Με βαριούς χαρακτηρισμούς, όπως «εσωκομματικοί τηλεοπτικοί χορηγοί της κυβέρνησης Μητσοτάκη» που «συνέβαλαν στο να στερηθούμε μία εκλογική νίκη», φρόντισε να προιδεάσει ταυτόχρονα για τις διαθέσεις του, καταλήγοντας απευθυνόμενος προς τα μέλη του ΣΥΡΙΖΑ: «Λίγη υπομονή ακόμα. Ο ελιτισμός φεύγει και θα πάρετε τη δύναμη στα χέρια σας.».

Η «αφινιδαστική», όπως ορισμένοι τη χαρακτήρισαν, κίνηση του Σ. Κασσελάκη είναι απάντηση στο κείμενο της «Ομπρέλας», το οποίο αποτελεί με οξύ τρόπο ευθεία αμφισβήτηση στο πρόσωπό του, βάζει τον Α. Τσίπρα στο κάδρο των ευθυνών και κάνει λόγο για προδιαγεγραμμένη διάσπαση του ΣΥΡΙΖΑ.

Οι διαγραφές των τριών στελεχών έφεραν το τεντωμένο σχοινί της εσωκομματικής αντιπαράθεσης στο όριο θραύσης. Ωστόσο, το ζήτημα παραμέ-

νει σε εκκρεμότητα, εφόσον έχουν παραπεμφθεί στην επιτροπή δεοντολογίας, που αναμένεται να συνεδριάσει και να καταλήξει μέσα από συμβιβασμούς και αλισβερίσια. Παρ' όλα αυτά, όλες οι εξελίξεις, από την «ανεξαρτητοποίηση» του Ε. Τσακαλώτου, που βάζει στο τραπέζι το ρεπορτάζ της Καθημερινής, μέχρι το νέο υπό διαμόρφωση κόμμα, σύμφωνα με τις δηλώσεις του Δ. Βίτσα στον Σκάι, για τις ευρωεκλογές, καταγράφουν και προμηνούν τις σοβαρές αναταράξεις που θα υποστεί ο ΣΥΡΙΖΑ. Για σεισμικές δονήσεις και για ρήγμα που βαθύνει κάνει λόγο η ΑΥΓΗ. Ταυτόχρονα οι Έ. Αχτσιόγλου, Ν. Ηλιόπουλος και Α. Χαρίσης, σε κοινή τους δήλωση χαρακτηρίζουν την κατάσταση στον ΣΥΡΙΖΑ «διαλυτική», ζητούν να σταματήσει ο «κατήφορος» και επιρρίπτουν ευθύνες στον Κασσελάκη για μη τήρηση των εσωκομματικών δημοκρατικών διαδικασιών. Η νεολαία ΣΥΡΙΖΑ κάνει λόγο για «αντιδημοκρατικές, αυταρχικές και επικίνδυνες πρακτικές» και ζητά να ανακληθούν οι διαγραφές.

Είχε προηγηθεί η διαγραφή του Σ.

Τζουμάκα, αλλά και η αποχώρηση του Γρ. Γεροτζιάφα, που ήταν επιλογή του Α. Τσίπρα για τη στελέχωση του στενού του επιτελείου, με ευθείες βολές κατά του νέου προέδρου. Στο ίδιο πλαίσιο, με μεγάλο κρότο, έσκασε και η αποχώρηση του Σ. Κούλογλου.

Α. Ξανθός και Γ. Σταθάκης μίλησαν δια μέσω ενός κειμένου με 117 υπογραφές από την Κρήτη, επίσης, με βολές κριτικής κατά του Σ. Κασσελάκη.

Ακόμη και το ζήτημα της καθάρσεως του νέου προέδρου έχει μπει στη δημόσια αντιπαράθεση, με άρθρο του Τ. Κατσαρού στην ΕΦΣΥΝ, συνεργάτη του Ν. Φίλη, υπό τον τίτλο «Μόνη διέξοδος η ανάληψη πρωτοβουλίας από την ΚΕ του ΣΥΡΙΖΑ-ΠΣ, για την καθάρση Κασσελάκη» με τα στελέχη που σπρώχνουν αυτήν την επιλογή να επικαλούνται το καταστατικό του ΣΥΡΙΖΑ και τη διάταξη που αναφέρει ότι «Σε περίπτωση άρσης της εμπιστοσύνης της Κεντρικής Επιτροπής από το 50% +1 των μελών της προς τον πρόεδρο συγκαλείται έκτακτο συνέδριο».

Προς το παρόν, το μόνο δεδομένο είναι ότι στην Πολιτική Γραμματεία υπερψηφίστηκε η πρόταση Κασσελά-

κη (20 υπέρ, 10 κατά, 8 λευκά) για μετάθεση του Συνεδρίου από τον Νοέμβριο στις 23-25 Φεβρουάριου, δίνοντας χρόνο στον ίδιο και το επιτελείο του να διαμορφώσουν καλύτερο συσχετισμό δύναμης.

Την ένταση της εσωκομματικής αντιπαράθεσης φουντώνουν και τροφοδοτούν οι πρόσφατες δημοσκοπήσεις που καταγράφουν μείωση των ποσοστών του ΣΥΡΙΖΑ, εξανεμίζοντας, προς το παρόν, την αίγλη με την οποία έντυσαν τα ΜΜΕ το «φαινόμενο» Κασσελάκη και δίνοντας χώρο σε όσους αμφισβητούν την εκλογή του.

Οι εξελίξεις στον ΣΥΡΙΖΑ, όπως έχουμε τονίσει, αφορούν συνολικότερα τη διαδικασία διαμόρφωσης του δεύτερου πυλώνα της αστικής διαχείρισης. Σε αυτή τη βάση, τα λαϊκά στρώματα, οι εργαζόμενοι και η νεολαία δεν πρέπει να προσδοκούν τίποτε θετικό από αυτές. Το αντίθετο.

Όλες οι εσωκομματικές μερίδες σκιαμαχούν στο όνομα της Αριστεράς, ξεφτιίζοντας για λογαριασμό του συστήματος ότι ρετάλι απέμεινε από τη μετάλλαξη του ΣΥΡΙΖΑ σε αστικό κόμμα. Όλα τα στελέχη, μηδενός εξαιρουμένου, νομιμοποίησαν την ωμή παρέμβαση των κέντρων εξουσίας και το φύτεμα Κασσελάκη, χωρίς να βγάλουν τσιμουδιά. Αυτό που συντελείται είναι η ολοκλήρωση του αστικού εκφυλισμού του ΣΥΡΙΖΑ. Σε αυτόν τον βούρκο μόνο ακαθαρσίες θα επιπλεύσουν.

Νέα Δημοκρατία

Υπογραμμίσεις, προτροπές και πόθοι Καραμανλή για άρχουσα τάξη και ιμπεριαλιστική ΕΕ

«Ουδέν σχόλιον» από την ηγεσία της Ν.Δ. Η πρόσφατη παρέμβαση Καραμανλή για τα Ελληνοτουρκικά και το Παλαιστινιακό φανέρωσε ότι ο «ισχυρός» πυλώνας της ντόπιας ολιγαρχίας του πλούτου και των ξένων δυτικών κέντρων που διαφεντεύουν την τύχη της χώρας περικλείει σημαντικές «υποσημειώσεις» για το προς τα πού και με ποιον τρόπο κινούνται οι πολιτικές εξελίξεις. Είναι ένα ακόμη σημάδι της γενικής παγκόσμιας και ειδικής στην περιοχή μας αστάθειας και της ρευστότητας που επικρατεί και καμία σχέση δεν έχει με τη δήθεν σταθερότητα και ασφάλεια που διακηρύσσει η μητσοτακική πρωθυπουργία και τα κυβερνητικά στελέχη.

Θα μπορούσαν οι επισημάνσεις αυτές να θεωρηθούν και ως αναταράξεις στο πολιτικό σκηνικό, με την έννοια της διατύπωσης μιας κάπως διαφοροποιημένης άποψης, χωρίς φυσικά να έρχεται σε ρήξη με τα διαχρονικά «θεμέλια» της πολιτικής της εξάρτησης και της υποτέλειας. Η διαχείριση, ωστόσο, των «καυτών θεμάτων» που απασχολούν την άρχουσα τάξη, πολύ περισσότερο που άλλοι εξωγενείς παράγοντες τα τροφοδοτούν και τα διαμορφώνουν, δεν είναι ένας ανέμελος περίπατος. Η γνωστή παλιά κουμπαριά Καραμανλή-Ερντογάν, παρά το γεγονός ότι οι αμερικάνοι ιμπεριαλιστές επιθυμούν «ήρεμα νερά» και θα μπορούσε να θεωρηθεί ως απολύτως συμβατή με το πνεύμα και τη θέληση των αφεντικών των αστών πολιτικών, «σκοντάφτει» στη συνεχώς κλιμακούμενη ένταση στο πυρακτωμένο πλέον γεωπολιτικό τόξο της ευρύτερης περιοχής που γειτνιάζει η χώρα μας.

Μια στο καρφί και μια στο πέταλο, λοιπόν, από τον πρώην πρωθυπουργό και τα ξένα και ντόπια κέντρα που εκφράζει; Όχι ακριβώς. Οι απόψεις περί «υποχωρήσεων, ενδοτισμού και κατευνασμού», αναφορικά με τον τρόπο αντιμετώπισης των ελληνοτουρκικών

αντιθέσεων, δεν είναι καινούργιες. Έχουν την πλευρά της «συμβουλής» προς την κυβέρνηση, μπορούν όμως να εκληφθούν και ως αντίθεση σε μια γραμμή που μπορεί να οδηγήσει σε «παραιτήσεις από τα κυριαρχικά δικαιώματα», σε διεύρυνση της ατζέντας και στην ουσία «σύρσιμο» στο γήπεδο της αντίπαλης τουρκικής άρχουσας τάξης. Και είναι αλήθεια ότι έχουν πληθύνει τελευταία οι φωνές από πολλές αστικές πλευρές ενόψει τέτοιου «κινδύνου». Φαίνεται ότι το ενδεχόμενο επέκτασης των συζητήσεων μεταξύ Ελλάδας και Τουρκίας πλην της υφαλοκρηπίδας και της ΑΟΖ και σε άλλα θέματα απασχολεί σοβαρά τα αστικά επιτελεία. Αν και είναι ένα ζήτημα κατά πόσο μπορεί άμεσα να προχωρήσει η αμερικανοκίνητη ελληνοτουρκική «προσέγγιση», όταν το αίμα ρέει άφθονο στη Μέση Ανατολή. Χρειάζεται ένα πιο πρόσφορο «σκηνικό», ιδίως με βάση το γεγονός ότι οι δύο χώρες έχουν τυπικά τουλάχιστον αντιδιαμετρικές θέσεις και πρακτικές.

Η αναφορά Καραμανλή στα δυτικά Βαλκάνια και την αναζωπύρωση των εθνικισμών σε αυτά, μια ακόμη πιο κοντινή στη χώρα μας περιοχή που αν άψιφ φωτιά θα έχει άμεσες επιπτώσεις, πέραν των λαών, στην ίδια την ντόπια ολιγαρχία, συνοδεύτηκε με την «υπενθύμιση» του ζητήματος «Γιουγκοσλαβία». Τέτοιες ώρες, τέτοια λόγια, θα έλεγε κανείς, όταν σούμπιτη η άρχουσα τάξη ακολούθησε την ευρωπαϊκή και αμερικανική γραμμή πολεμι-

κής διάλυσης της ενιαίας χώρας. Περισσότερο αυτές οι αναφορές έχουν την έννοια των κινδύνων που συνεπάγεται το ακόμη πιο «θερμό» άνοιγμα τους κάτι παραπάνω από υποβόσκοντος αυτού μετώπου. Ανατολικά η Τουρκία, νότια η Λιβύη και το «άνευ επήρειας» τουρκολυβικό μνημόνιο, ώρες είναι να ανοίγει και ένα βορειοδυτικό μέτωπο...

Κάθε αστός πολιτικός «επιβάλλεται» να ξεκινήσει την όποια τοποθέτησή του για το Παλαιστινιακό με το «δικαίωμα στην αυτοάμυνα του Ισραήλ και την καταδίκη της τρομοκρατίας της Χαμάς». Ο Καραμανλής δεν αποτελεί εξαίρεση. Η «λύση» που προτείνει, βέβαια, περισσότερο για να κατατεθεί και λιγότερο για να υλοποιηθεί, δεν διαφέρει και πολύ από τον γνωστό συμβιβασμό ανάμεσα στις μεγάλες ιμπεριαλιστικές δυνάμεις: «το στόχο της ίδρυσης παλαιστινιακού κράτους» (κάπου στο ακαθόριστο μέλλον). Ενώ «πρέπει» να σταματήσουν οι εποικισμοί. Ούτε ένας υπαινιγμός για τις βιαιότητες του κράτους του Ισραήλ, για την «ανθρωπιστική κρίση» στην οποία κομψά και υποκριτικά αναφέρονται τα δυτικά ΜΜΕ, για τον υπερπολλαπλάσιο αριθμό νεκρών και σακατεμένων από πλευράς Παλαιστινίων σε σχέση με τους Ισραηλινούς. Εν μέσω σφαγής, δεν θεώρησε σκόπιμο να κάνει την παραμικρή αναφορά. Τα περί «σιωπής που είναι συνενοχή» που εκτόξευε σε άλλες περιπτώσεις πήγαν περίπατο...

Συνολικά παρμένη η παρέμβαση

Καραμανλή εκφράζει ένα «άγχος» για τις υποθέσεις της αστικής τάξης και την τροπή που μπορούν αυτές να πάρουν, με ελάχιστα υπονοούμενα για τους Αμερικανούς και «αγωνία» για το ανέφικτο της λεγόμενης ευρωπαϊκής ολοκλήρωσης! Είναι φανερό ότι από αυτή την τελευταία πλευρά περιμένει τη δρομολόγηση των όποιων «λύσεων», τόσο αναφορικά με τα μείζονα διεθνή ζητήματα όσο και σε σχέση με τα θέματα «ελληνικού ενδιαφέροντος». Οι «μνηχτές» για τις πολεμικές αποζημιώσεις και το κατοχικό δάνειο (που παραμένουν «ενεργές») που «πέταξε» προς τον γερμανικό ιμπεριαλισμό εκφράζουν τη δυσφορία της άρχουσας τάξης για τις συνεχώς διευρυνόμενες σε όλα τα επίπεδα γερμανοτουρκικές σχέσεις. Η μη αναφορά δε στον γαλλικό παράγοντα έχει την έννοια της σιωπηρής αποδοχής της πολιτικής Μητσοτάκη.

Τα περιθώρια κίνησης του αστικού πολιτικού προσωπικού, όσο «ψηλά» κι αν βρίσκεται, έχουν στενέψει απελπιστικά. Ο ρεαλισμός της υποταγής οδηγεί ακόμη και «φιλοευρωπαϊκά» κέντρα να αναγνωρίζουν, έστω και μέσω της σιωπής, την αδιαμφισβήτητη κυρίαρχη θέση του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού στον «δυτικό κόσμο». Η στάση Σημίτη το 1996 σε σχέση με την «κρίση των Ιμίων» υπήρξε ίσως η πιο χαρακτηριστική. Ο Καραμανλής, για λογαριασμό συνολικά της άρχουσας τάξης, δεν θα μπορούσε να είναι περισσότερο... προσεκτικός!

Δήμος Αθηναίων

Εκλογή νέου Δημάρχου, συνέχιση της ίδιας αντιλαϊκής ατζέντας

Λίγες μέρες μόνο μετά την εκλογή του Χάρη Δούκα ως νέου Δημάρχου Αθηναίων, με τη στήριξη ΠΑΣΟΚ-ΣΥΡΙΖΑ, και ο ίδιος έσπευσε να δώσει τα διαπιστευτήριά του φυσικά προς το σύστημα και όχι προς τον λαό της πόλης.

Σε συνέντευξή του στο κεντρικό δελτίο ειδήσεων του «ΜΕΓΑ» (17/10), κάνει λόγο για ακόμα μεγαλύτερη αστυνομοκρατία, συνέχιση των παρακολουθήσεων με κάμερες στο όνομα της ασφάλειας, συνέχιση του μετρό στα Εξάρχεια και εφαρμογή της καταστολής σε βάρος διαδηλωτών.

Όσον αφορά το ζήτημα της ασφάλειας και πιο συγκεκριμένα στην ερώτηση για το σχέδιο της πρώην δημοτικής αρχής Μπακογιάννη σε συνεργασία με το ΥΠΠΟ για τοποθέτηση 750 καμερών στο κέντρο της Αθήνας, ξεκαθάρισε ότι «σε καμία περίπτωση» δεν λέει «όχι» σε συγκεκριμένες περιοχές που κρίνει η αστυνομία (άραγε ποιες θα είναι αυτές;), αρκεί αυτό να γίνεται σε «συνεννόηση» και «συμφωνία» με την Αστυνομία και την Αρχή Προστασίας Προσωπικών Δεδομένων.

Ναι, λοιπόν, στο ψηφιακό φακέλωμα και την καταστολή, αλλά με ένα «αλλά». Και αν κάποιος περίμεναν «χωρίς αυταπάτες» στο «αλλά» αυτό να ξεδιπλώσει την «προοδευτικότητα» του ο νέος δήμαρχος, δεν τους έκανε τη χάρη.

«Επικουρικό» μέσο χαρακτήρισε τις κάμερες στο κομμάτι της ασφάλειας, βά-

ζοντας «προτεραιότητα» την «ενίσχυση» της δημοτικής αστυνομίας («είναι σήμερα 200 άτομα ενώ πριν μερικά χρόνια ήταν 1.200», τόνισε χαρακτηριστικά) και τη συνεργασία της με την ΕΛΑΣ. Έκλεισε, έτσι, το μάτι στην ενίσχυση των δυνάμεων καταστολής και της αστυνομοκρατίας στις γειτονιές της Αθήνας.

Και πώς θα μπορούσε, άλλωστε, να εφαρμόσει κατά γράμμα «τη νομοθεσία που υπάρχει με συγκεκριμένους κανόνες που πρέπει να τηρούνται, να τους τηρήσουμε ευλαβικά» και «να γίνονται πορείες, αλλά και η πόλη να λειτουργεί» χωρίς την ενίσχυση της αστυνομοκρατίας; Για αυτό δεν παρέλειψε να αναγνωρίσει στον Μπακογιάννη ότι επί των ημερών του βελτιώθηκε η κατάσταση με τις πορείες στο κέντρο της Αθήνας και ότι αυτό το τρίμηνο της μετάβασης θα είναι σε απόλυτη συνεργασία, κάνοντας ξεκάθαρο πως στη διακυβέρνηση -ακόμα και σε τοπικό επίπεδο- για το σύστημα και τα πολιτικά του κόμματα (ΝΔ-ΠΑΣΟΚ-ΣΥΡΙ-

ΖΑ) δεν τίθενται ζητήματα ασυνέχειας ή αμφισβήτησης της αντιλαϊκής πολιτικής.

Στην ίδια κατεύθυνση ήταν και η τοποθέτηση του νέου Δημάρχου στην ερώτηση για το πώς πρέπει να προχωρήσει η κατασκευή του σταθμού του Μετρό στα Εξάρχεια. «Υπέρ του Μετρό» δήλωσε, σπεύδοντας να σημειώσει ότι το συγκεκριμένο έργο στα Εξάρχεια «είναι απόφαση ειλημμένη», ζητώντας απλά «να υπάρξουν διευθετήσεις με μεγαλύτερη πεζοδρόμηση και περισσότερους ελεύθερους χώρους, για να νιώσουν οι κάτοικοι ότι συμπεριλαμβάνονται στον συγκεκριμένο σχεδιασμό». Όσο για τα έργα στον λόφο του Στρέφη, αναφέρθηκε στην απαράδεκτη κατάσταση με τα μπάζα, «ξεχνώντας» τις δυνάμεις καταστολής που έχουν στρατοπεδεύσει και στα δύο σημεία των Εξαρχείων, ώστε να προχωράει ανενόχλητα ο σχεδιασμός για αλλαγή του χαρακτήρα της περιοχής με βάση τα συμφέροντα του κεφαλαίου.

Ο Χ. Δούκας ως νέος δήμαρχος από

τις πρώτες μέρες της εκλογής του έκανε ξεκάθαρο πως το προχώρημα της αντιλαϊκής πολιτικής δεν θα έχει ασυνέχειες. Πως θα είναι συνεπής στην πολιτική του χώρου που προέρχεται και που τον έχει αναδείξει, το ΠΑΣΟΚ, όσο και να μιλάει για «ανεξαρτησία» στους δήμους (όπως και πολλοί άλλοι «ανεξάρτητοι» άλλωστε).

Το πραγματικό ζήτημα είναι στις δυνάμεις που αναφέρονται ακόμα και στην εξωκοινοβουλευτική αριστερά και στήριξαν την εκλογή του (πάντα «χωρίς αυταπάτες») καλλιεργώντας για άλλη μια φορά τη λογική του λιγότερου κακού διαχειριστή πλατιά στον λαό. Έναν λαό που δεν του λείπουν οι προτάσεις για σωτήρες και διαχειριστές, αλλά οι προτάσεις αγώνα και κοινής δράσης στον δρόμο. Για άλλη μια φορά φάνηκε πως οι συγκολλησεις και το τσαλαβούτημα στην ενότητα της κάλπης μόνο αδιέξοδα μπορεί να αναπαράγει.

Ο λαός απροστάτευτος απέναντι στην ακρίβεια!

Την ίδια στιγμή που η κυβέρνηση πανηγυρίζει για την απόκτηση της επενδυτικής βαθμίδας, ο λαός βλέπει μέρα με τη μέρα την καθημερινότητά του να γίνεται όλο και πιο δυσβάσταχτη. Από τη μια «πανηγύρια» από τους κουστουμάτους κυβερνητικούς και από την άλλη αντικλεπτικά στο ελαιόλαδο στα σούπερ μάρκετ. Αυτή η εικόνα είναι ενδεικτική για να αναδείξει την αντίφαση στον τρόπο λειτουργίας του καπιταλιστικού-ιμπεριαλιστικού συστήματος. Οι πλατιές μάζες που παράγουν τον πλούτο αυτής της κοινωνίας ζουν σε αντίξοες συνθήκες, ενώ μια μικρή μειοψηφία κερδοσκοπεί και πλουτίζει.

Η πολιτική της φτώχειας και της ακρίβειας που προωθεί το σύστημα τσακίζει τον λαό και όλα δείχνουν ότι όχι μόνο θα συνεχιστεί, αλλά θα ενταθεί. Ακριβώς γιατί δεν είναι γενικά και αόριστα ένα «φαινόμενο», αλλά γιατί αποτελεί πολιτική του συστήματος! Και αυτή η πολιτική έχει δύο στοχεύσεις.

Πρώτον, στοχεύει στο ξεζούμισμα όσο το δυνατόν περισσότερου κέρδους στο πλαίσιο της λειτουργίας του. Αυτή η τάση έχει ιδιαίτερη σημασία στη χώρα μας, διότι με την εξάρτηση έχουμε μεταφορά του πλούτου όχι μόνο από τα «κάτω προς τα πάνω», αλλά και από «μέσα προς τα έξω». Έτσι ντόπιοι και ξένοι έχουν διαμορφώσει ένα ιδανικό περιβάλλον για να κερδοφορούν, με βάση τα

μνημόνια και τον εργασιακό μεσαίωνα που έχουν διαμορφώσει.

Δεύτερον, αποτελεί κομμάτι των προσπαθειών του συστήματος συνολικά να ξεπεράσει τη βαθιά δομική κρίση που το «ταλανίζει» εδώ και δεκαετίες. Αυτή η κρίση τροφοδοτείται από τους ενδοϊμπεριαλιστικούς ανταγωνισμούς και εντείνεται τα τελευταία χρόνια με βάση την πανδημία αλλά και τον πόλεμο στην Ουκρανία. Με βάση τα παραπάνω, η πολιτική της ακρίβειας δεν είναι ένα «παροδικό φαινόμενο». Ακριβώς γιατί βασίζεται στον τρόπο λειτουργίας αυτού του συστήματος, αλλά και στη φάση στην οποία βρίσκεται.

Είναι χαρακτηριστικό ότι όλα τα ΜΜΕ προσπαθούν να βαφτίσουν το «άσπρο-μαύρο» και να πείσουν τον λαό ότι τα κουπόνια και οι ελεημοσύνες είναι κάτι περισσότερο από μια σταγόνα στον ωκεανό. Όμως, πρόσφατη έρευνα της Pulse δείχνει ότι η ακρίβεια και οι αυξήσεις των τιμών απασχολούν σε ποσοστό 63% «πολύ», 23% «αρκετά», ενώ 9% «μέτρια» τον κόσμο που συμμετείχε στην έρευνα. Στην ίδια έρευνα, οι καταναλωτές αναφέρουν ότι προβληματίζονται περισσότερο κατά το 46% για τα τρόφιμα, 23% για το ηλεκτρικό ρεύμα, 17% για το φυσικό αέριο ή το πετρέλαιο για θέρμανση και το 9% για τα καύσιμα. Σε έρευνα που έκαναν «ΤΑ ΝΕΑ», σε σύγκριση ακριβώς ίδιων προϊόντων, για ίδιες ποσότητες, από τα ίδια σούπερ-μάρκετ, παρατηρήθηκαν αυξήσεις 28% για την περίοδο Οκτώβριος 2022-Οκτώβριος 2023.

Σύμφωνα με στοιχεία της ΕΛΣΤΑΤ, ενώ είχαμε μείωση του όγκου πωλησέων κατά 3%, ο τζίρος ενισχύθηκε σε ετήσια βάση κατά 7,3%! Αυτό αποτελεί δείγμα ότι οι αυξήσεις στις τιμές ήταν τόσο μεγάλες, που παρόλο που μειώθηκε η αγοραστική δυνατότητα των καταναλωτών, η κερδοφορία εκτοξεύθηκε! Την ίδια στιγμή, ενώ στην Ευρωζώνη ο πληθωρισμός βρίσκεται στο χαμηλότε-

ρο ποσοστό των τελευταίων δύο χρόνων (!) στην Ελλάδα είχαμε αύξηση από 2,4 σε 3,9 τον Σεπτέμβριο. Φαίνεται ότι υπάρχει επιλεκτικότητα σε ποια «φαινόμενα» έρχονται «από έξω».

Αντίστοιχη κατάσταση φαίνεται και στους λογαριασμούς του ρεύματος και της ενέργειας, όπου η συντριπτική πλειονότητα των παρόχων ανακοίνωσε για τον Νοέμβριο αυξήσεις τιμολογίων που κυμαίνονται από 10% έως 20%, ενώ σε κάποια τιμολόγια οι αυξήσεις ξεπερνάνε το 30% και φτάνουν έως το 41%! Τα αποτελέσματα των ενδοϊμπεριαλιστικών ανταγωνισμών (χαρακτηριστικό παράδειγμα η Ουκρανία) έρχονται να ενισχύσουν αυτή την τάση, ενώ ήδη οι εξελίξεις στη Μέση Ανατολή έφεραν αύξηση 40% στην τιμή του φυσικού αερίου TTF κατά το διάστημα των προηγούμενων 15 ημερών! Την ίδια στιγμή, μάλιστα, η κυβέρνηση έχει ανακοινώσει ότι θα σταματήσει την όποια «κρατική επιχορήγηση» στα τιμολόγια του ρεύματος και θα τα συνεχίσει μόνο για τους πιο «ευάλωτους». Φυσικά, και στον τομέα της ενέργειας έχουμε ένα ακόμα πεδίο κερδοσκοπίας στις πλάτες του λαού, με τα «υπερκέρδη» των παραγωγών και προμηθευτών ρεύματος να έχουν υπολογιστεί στα 730 εκατ. ευ-

ρώ, ενώ όλοι παραδέχονται ότι έρχεται ένας ακόμα πιο δύσκολος χειμώνας!

Όλα τα παραπάνω στοιχεία αποτελούν μια πολύ μικρή εικόνα για την πραγματικότητα που βιώνει ο λαός καθημερινά. Οι μισθοί και οι συντάξεις εξαφανίζονται στα μέσα του μήνα, γίνονται επιλογές για το ποιος λογαριασμός θα πληρωθεί και ποιος όχι, οι αγορές βασικών αγαθών έχουν γίνει εφιάλτης, ενώ πλατιά μερίδα του λαού βρίσκεται μπροστά στο ενδεχόμενο να βγάλει τον χειμώνα χωρίς θέρμανση!

Απάντηση στα παραπάνω δεν μπορεί να είναι ούτε οι ελεημοσύνες και τα διάφορα pass, αλλά ούτε και μια στάση αναμονής και ρεφορμιστικής προτασεολογίας, που προσπαθεί με αστικούς όρους να προτείνει στο σύστημα πώς να γίνει τάχα λιγότερο βάρβαρο. Η μόνη απάντηση μπορεί να βρεθεί στον δρόμο του αγώνα και της οργάνωσης. Μέσα από τα σωματεία, τους συλλόγους αλλά και με πρωτοβουλίες σε τοπικό και κεντρικό επίπεδο. Με ένα κίνημα το οποίο θα διεκδικεί αυξήσεις σε μισθούς και συντάξεις στο κόστος ζωής! Που θα καταγγέλλει τη φορολογητική πολιτική και την κερδοσκοπία. Που θα παλεύει με τη γροθιά υψωμένη και όχι με την παλάμη ανοιχτή!

Δημόσιο

Ψίχουλα για τους εργαζόμενους, αυξήσεις για τα στελέχη

Η κυβέρνηση, με τον αέρα και την κεκτημένη ταχύτητα του νικητή των εκλογών, συνεχίζει το αφήγημα της... επιτυχίας. Πρόσφατα δημοσιεύματα μιλάνε για «αυξήσεις στο δημόσιο», «νέοι μισθοί και επιδόματα από 1-1-2024», αναπαράγοντας ψέματα.

Κατ' αρχάς, δεν μιλάμε για αυξήσεις. Έχουμε αναφερθεί και σε προηγούμενη αρθρογραφία και, ίσως, θα πει κάποιος «δεν θέλετε τα 70 ευρώ που δίνει η κυβέρνηση;». Και βέβαια τα θέλουμε, αλλά ξέρουμε ότι, μετά από πάνω από μια δεκαετία που έχει ο δημόσιος υπάλληλος να δει ν' ανεβαίνει ο μισθός του, αυτά τα ψίχουλα δεν συνιστούν σε καμία περίπτωση πραγματική αύξηση. Αποτελούν μια σταγόνα στον ωκεανό της ακρίβειας, της φοροληστείας, των περικοπών και της λιτότητας. Αποτελούν ασπιρίνη για ένα στρώμα εργαζομένων που έχει χάσει δώρα Χριστουγέννων και Πάσχα, επίδομα αδειάς και μια διетία στη μισθολογική του ωρίμανση. Ένα στρώμα που, ειδικά κατά τη διάρκεια της πανδημίας και μετά, στην πλειοψηφία του, δοκιμάστηκε και δοκιμάζεται καθημερινά υπό την πίεση της εντατικοποίησης και της έλλειψης προσωπικού και υποδομών. Και τι να πει, βέβαια, κανείς για τη, δήθεν, αύξηση των 20-50 ευρώ της οικογενειακής παροχής για τα παιδιά, όταν όλοι γνωρίζουμε τι οικονομικό βάρος είναι να μεγαλώνεις παιδιά το 2023, το πόσο βαθιά βάζει ο γονιός το χέρι

στην τσέπη για να παρακολουθήσει το παιδί του τη «δημόσια» παιδεία των ταξικών φραγμών και των αποκλίσεων.

Η σημαντικότερη (και ως μέγεθος) πλευρά των «αυξήσεων» είναι η αύξηση κατά 30% στα επιδόματα των θέσεων ευθύνης και τα μπόνους των αρίστων και προθύμων. Γιατί πίσω απ' το «τυράκι» βρίσκεται, πάντα, η «φάκα». Το σύστημα κι η κυβέρνηση καθόλου δεν νοιάζονται να βελτιώσουν την οικονομική κατάσταση των δημοσίων υπαλλήλων. Πόσο δε μάλλον όταν δεν νοιώθουν και καμία σοβαρή συνδικαλιστική πίεση. Όταν δεν βλέπουν, με ευθύνη των συνδικαλιστικών ηγεσιών, ένα σοβαρό συνδικαλιστικό εργατικό κίνημα να είναι στο δρόμο και να διεκδικεί πραγματικές αυξήσεις που να καλύπτουν το ολόκληρο αυξανόμενο κόστος της ζωής. Η επίθεση στο λαό και τα δικαιώματά του συνεχίζεται και ακόμα ισχύει το σύνθημα «δεν θα σταματήσουν, αν δεν τους σταματήσουμε». Άρα, μόνο ως κοροϊδία μπορούμε να καταλάβουμε τις αυξήσεις ψίχουλα και βλέπουμε την παγίδα που κρύβεται από πίσω.

Γιατί οι αυξήσεις κατά 30%, δηλαδή κατά 100-200 ευρώ το μήνα, στα επιδόματα των θέσεων ευθύνης, που ξέρουμε όλοι πολύ καλά ποιοί και με ποια κριτήρια τις καταλαμβάνουν, εν αντιθέσει με τα ψίχουλα των 70 ευρώ μόνο για τους υπόλοιπους, καλό δεν είναι. Ίσα ίσα είναι διασπαστικό κι εξυπηρετεί συγκε-

κριμένη σκοπιμότητα. Αν ειδικά συνδυαστεί, γιατί αυτός είναι ο σχεδιασμός της κυβέρνησης, με το νέο σύστημα στοχοθεσίας στο δημόσιο που αναδεικνύει σε κομβικό τον ρόλο των άμεσα προϊστάμενων, φαίνεται ακριβώς πού πάει το πράγμα. Εξάλλου και στο παρελθόν οι προϊστάμενοι, υπό την απειλή του αποκλεισμού τους απ' τις επόμενες κρίσεις άρα και της απώλειας της θέσης τους, είχαν χρησιμοποιηθεί ως δούρειος ίππος για να περάσει η αξιολόγηση στο δημόσιο. Τότε, στην πλειοψηφία τους, είχαν λάβει το μήνυμα κι είχαν ανταποκριθεί άμεσα στην πρόκληση. Εξ' ου και ο σημερινός αναβαθμισμένος ρόλος τους.

Η κυβέρνηση φοβάται την αντίδραση των δημοσίων υπαλλήλων, φοβάται τους εργαζόμενους. Ακόμα και μ' αυτές τις ξεπουλημένες συνδικαλιστικές ηγεσίες, τους φοβάται, γιατί γνωρίζει πολύ καλά ότι η αντιλαϊκή πολιτική που εφαρμόζει θα προκαλέσει αντιστάσεις. Και θέλει να τους διασπάσει και να τους ελέγξει. Ξεχωρίζει τα πρόθυμα στελέχη, που με οικονομικό αντίτιμο δέχονται να παίξουν τον ρόλο του ενδιάμεσου και τους ενισχύει. Ταυτόχρονα επιστρατεύει όλο το οπλοστάσιο τρομοκρατίας, εντατικοποίησης και πειθαναγκασμού που διαθέτει κι ελπίζει να πραγματοποιήσει χωρίς κόστος τα σχέδιά της. Αυτή είναι η πραγματικότητα που έχουν μπροστά τους οι εργαζόμενοι στο δημόσιο και θα πρέπει να συγκροτήσουν τους όρους για να την αντιμετωπίσουν.

Νοσοκομεία

Μαζικοί αγώνες ενάντια σε λουκέτα και απολύσεις Μέτωπο απέναντι στις ρεφορμιστικές απόψεις

Τις προηγούμενες μέρες, πρωθυπουργός και υπουργός Υγείας ανακοίνωσαν ότι μέσα στο 2024 θα γίνουν 6.500 προσλήψεις στο ΕΣΥ, θα ανοίξουν ειδικά κέντρα αυξημένης φροντίδας για εγκεφαλικά επεισόδια και ειδικά κέντρα άνοιας για ολιστική αντιμετώπιση χρονίως πασχόντων. Ταυτόχρονα, τονίζεται επανειλημμένα ως παρέμβαση ειδικής βαρύτητας η αλλαγή του τρόπου διορισμού των διοικητών νοσοκομείων. Από τη μεριά της, η υφυπουργός Αγαπηδάκη ανακοινώνει το προχώρημα της εφαρμογής του «προσωπικού γιατρού».

Έχει ο λαός έστω και στο ελάχιστο να περιμένει κάτι από αυτές τις εξαγγελίες; Επιλύουν έστω και λίγο κάποιο από τα τεράστια προβλήματα που αντιμετωπίζει ο λαός ως προς την περίθαλψη; Το κυβερνητικό αφήγημα, όσο κι αν προσπαθεί να συγκαλύψει την πολιτική της επίθεσης που εξελίσσεται, δεν μπορεί να αντρέπει αυτά που βιώνουν και αντιλαμβάνονται οι υγειονομικοί εργαζόμενοι κι ο λαός. Ας είμαστε όμως και συγκεκριμένοι.

Όσον αφορά τις διακηρυγμένες προσλήψεις, είναι οι ίδιες που ακούμε τουλάχιστον εδώ και δύο χρόνια. Όσο όμως οι εξαγγελίες παραμένουν λόγια του αέρος, η πραγματικότητα έχει συγκεκριμένα δεδομένα. Η προκήρυξη υγειονομικών του 2019 για 4.000 συναδέλφους δεν έχει ολοκληρωθεί ακόμη! Κάθε μήνα συνταξιοδοτούνται ή παραιτούνται συνολικά 200-300 υγειονομικοί. Μόνο από πέρυσι, οι υγειονομικοί είναι 3.000 λιγότεροι ενώ από αρχής μνημονίων η μείωση προσεγγίζει τις 20.000! Όλα τα νοσοκομεία είναι υποστελεχωμένα σε βαθμό κάτω της οριακής για λειτουργία.

Στο Βενιζέλειο Νοσοκομείο Ηρακλείου σταμάτησαν τα τακτικά χειρουργεία και απειλούνται και στο Παπανικολάου Θεσσαλονίκης. Σύμφωνα με στοιχεία της ΠΟΕΔΗΝ, συνολικά σε όλα τα νοσοκομεία της χώρας λειτουργούν περίπου το 40% των χειρουργικών αιθουσών λόγω έλλειψης προσωπικού. Τον τελευταίο χρόνο έγινε κανονικότητα το μπάλωμα ιατρικών ελλείψεων με τη διαδικασία των εντέλλεσθε μετακινήσεων. Η κατάσταση κάρφωτων κλινικών ειδικά στα δευτεροβάθμια νοσοκομεία ήδη εξελίσσεται. Η παθολογική του Ρεθύμνου, η ΜΕΘ του Αγρινίου, το

ακτινολογικό της Άρτας και των Φιλιατών, κλινικές στο νοσοκομείο Λαμίας και ούτε κάθε εξής, η κατάσταση είναι παρόμοια σε όλα τα δευτεροβάθμια νοσοκομεία της χώρας. Αντίστοιχα και στα μεγάλα νοσοκομεία της Αθήνας όπως το Κρατικό Νίκαιας, που έμεινε χωρίς αξονικό για δύο μέρες μέσα στον Οκτώβρη. Κατάσταση που σημαίνει ατέλειωτο τρεχαλητό για τους υγειονομικούς και περίθαλψη «προηγούμενου αιώνα» (χαρακτηρισμός του επιδημιολόγου Μώσιαλου!) για τον λαό.

Την ίδια στιγμή όμως που η υποστελέχωση είναι πανθομολογούμενη, περίπου 20.000 υγειονομικοί δουλεύουν με μη νόμιμη σχέση εργασίας. Παραμένουν σε ομηρία υπό συνεχή εκβιασμό και εξευτελιστικούς μισθούς. Οι συμβασιούχοι υγειονομικοί δουλεύουν κάτω από την ίδια στέγη με τουλάχιστον έξι διαφορετικού τύπου συμβάσεις. Επικουρικοί γιατροί ιδιωτικού δικαίου ορισμένου χρόνου (ΙΔΟΧ), παρατασιακοί ειδικευόμενοι γιατροί, ΙΔΟΧ νοσηλευτές και άλλο προσωπικό, συμβασιούχοι ορισμένου χρόνου (ΣΟΧ) διάφορων ειδικοτήτων, συμβάσεις ΟΑΕΔ διάφορων προγραμμάτων, εργαζόμενοι ορισμένου χρόνου που αντικατέστησαν τους συναδέλφους υπό αναστολή και εργολαβικοί εργαζόμενοι. Η μεγάλη πλειοψηφία των συμβασιούχων φέρει ορίζοντα εργασίας την 31/12. Μέχρι και σήμερα, τίποτα συγκεκριμένο κι επίσημο δεν έχει ειπωθεί για ανανέωση των συμβάσεων, ενώ για πολλές κατηγορίες είναι σίγουρη είτε η απόλυση είτε η ολιγόμηνη παράταση. Τη στιγμή δηλαδή που προπαγανδίζουν προσλήψεις, σχεδιάζουν χιλιάδες απολύσεις πιθανά και από τον επόμενο μήνα.

Όσον αφορά τα ειδικά κέντρα άνοιας και εγκεφαλικών, δεν έπιασε το σύστημα ο πόνος για τα ζόρια του λαού. Αφορά κατευθύνσεις από ΕΕ και απορρόφηση κονδυλίων ΕΣΠΑ. Δεν πρόκειται για κάποια καινοτομία ή άνοιγμα νέων μονάδων. Εντάσσονται στην πολιτική της επίθεσης, θα υλοποιηθούν (όσο και αν) με το ήδη υπάρχον προσωπικό και θα χρησιμοποιηθούν για κλείσιμο άλλων μονάδων.

Ακόμη πιο απροκάλυπτο είναι το ζήτημα των αλλαγών διοικήσεων. Όχι ότι έχει κάτι να περιμένει ο λαός από τέτοιες παρεμβάσεις. Γίνονται σκόπιμα προς αποπροσανατολισμό, ώστε να ανευρίσκεται ο

υπεύθυνος οπουδήποτε αλλού πέραν από το ίδιο το σύστημα και την πολιτική του. Την ίδια στιγμή λοιπόν που έγιναν συνήθεια οι κατατομήσεις διοικητών (3 από τον Χρυσόχοιδη) και ψηφίζεται νέο νομοσχέδιο για τον τρόπο διορισμού τους, εξασφαλίζεται μέσω της προσωπικής συνέντευξης ότι το 95% των διοικητών θα παραμείνει, ενώ δίνεται και σημαντική αύξηση μισθού και bonus. Το σύστημα προσέχει τα παιδιά του ειδικά σε μια περίοδο που τους θέλει μάχιμους στο τσάκισμα των εργατολαϊκών δικαιωμάτων στον χώρο.

Η σημαντικότερη όμως εξέλιξη από τη σκοπιά των λαϊκών αναγκών είναι το προχώρημα του «προσωπικού γιατρού». Είναι ένας θεσμός ποιοτικά αναβαθμισμένης επίθεσης στο δικαίωμα του λαού στην περίθαλψη. Αποτελεί φραγμό που ουσιαστικά πετάει το λαό έξω από τα νοσοκομεία, στερώντας του και όποιες υπηρεσίες είχε πρόσβαση έως τώρα. Ο λαός εγκαταλείπεται, με αναφορά σε έναν γιατρό που ούτε προσωπικός θα είναι, αφού θα αντιστοιχεί ο καθένας σε 2.000 ασθενείς, ούτε με την ειδικότητα που θα χρειάζεται κάθε φορά ο ασθενής. Η Αγαπηδάκη, για να προσπεράσει την απροθυμία των ιδιωτών να ενταχθούν στον θεσμό, προωθεί την κατάργηση των αγροτικών γιατρών υπαίθρου και τη μετατροπή τους σε «προσωπικούς γιατρούς» γνωρίζοντας ότι αυτό θα έχει εγκληματικές συνέπειες για τους ασθενείς. Ξένα και ντόπια κέντρα του συστήματος καίγονται να ορθώσουν αυτό το εμπόδιο, που είναι αναγκαίο προαπαιτούμενο για την περαιτέρω επίθεση στον χώρο.

Η κυβέρνηση έχει ονομάσει ως «ΝΕΟ ΕΣΥ» τους στόχους της στον χώρο των νοσοκομείων. Συνηθίζει το σύστημα να τιτλοφορεί την πολιτική του ώστε να παρουσιάζεται σαν τη μόνη νέα πραγματικότητα. Δεν πρόκειται για τίποτα περισσότερο από την κλιμάκωση της επίθεσης τόσο στα εργασιακά δικαιώματα των υγειονομικών όσο και στο δικαίωμα του λαού σε ίση, πλήρη και δωρεάν περίθαλψη. Οι άμεσοι στόχοι περιλαμβάνουν τη λειτουργία του ΕΟΠΠΥ ως ασφαλιστική εταιρεία, τη λειτουργία των νοσοκομείων με ιδιωτικοοικονομικά κριτήρια και ανταγωνιζόμενα μεταξύ τους για χρηματοδότηση από το υπουργείο, την εσωτερική λειτουργία με

τα DRG για την κοστολόγηση όλων των υπηρεσιών, τη δημιουργία του ατομικού φακέλου ασθενούς, το κλείσιμο νοσοκομείων μέσω «αλλαγής χρήσης» και τον «προσωπικό γιατρό». Όλοι αυτοί οι στόχοι υπόκεινται στις διεργασίες της ταξικής πάλης και οι εργαζόμενοι κι ο λαός οφείλουν να τοποθετηθούν από την πλευρά τους.

Σ' αυτές τις εξελίξεις, οι εργαζόμενοι κι ο λαός μπορούν να σταθούν μόνο από τη σκοπιά των δικών τους δικαιωμάτων. Η διέξοδος είναι μόνο μέσα από μαζικούς οργανωμένους απεργιακούς αγώνες, με πολιτικό προσανατολισμό την αναμέτρηση με την πολιτική της επίθεσης του συστήματος. Αυτή την κατεύθυνση πρέπει να ενισχύσουν οι δυνάμεις της Ταξικής Πορείας και κάθε προοδευτικός υγειονομικός εργαζόμενος, έχοντας υπ' όψη όλους εκείνους που στέκονται εμπόδιο σε αυτή τη διέξοδο.

Την ώρα που γράφονται αυτές οι γραμμές, βρίσκεται σε εξέλιξη η απεργιακή κινητοποίηση της ΠΟΕΔΗΝ. Δεν αναμένουμε κάποια έκβαση που θα πριμοδοτήσει δυνάμωμα των αγώνων. Πρώτο, γιατί για άλλη μία φορά η ξεπουλημένη ηγεσία της ΠΟΕΔΗΝ καλεί σε μια κινητοποίηση με στόχο την αποτυχία της. Προκηρύσσει στάση εργασίας στην Αττική αντί για απεργία, δεν συμπορεύονται με την ΟΕΝ-ΓΕ, καλεί σε πανελλαδική κινητοποίηση στην Αθήνα χωρίς καμία κινητοποίηση των κατά τόπους Συλλόγων. Σημαντικότερο όλων, το πολιτικό περιεχόμενο που θέτει και στο οποίο ομονοούν και οι ρεφορμιστές ΚΚΕ και ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Αυτό της υπεράσπισης του ΕΣΥ ως σύστημα και ως μοντέλο. Σπεύδουν να κάνουν προτάσεις για τη σωτηρία του και να ανανεώσουν τον ρόλο τους ως διαμεσολαβητές ανάμεσα σε κυβέρνηση και εργαζόμενους.

Ο αγώνας για τη μη απόλυση των συμβασιούχων και η εναντίωση στο θεσμό του «προσωπικού γιατρού» ξεχωρίζουν ανάμεσα στα καθήκοντα της περιόδου. Μαζί με την πάλη για προσλήψεις μόνιμου προσωπικού, αυξήσεις στους μισθούς, στελέχωση και εναντίωση στο κλείσιμο νοσοκομείων, είναι τα καθήκοντα που πρέπει να αναλάβουν οι εργαζόμενοι κι ο λαός στο «μεγάλης σημασίας» μέτωπο της περιθάλψης.

Θεσσαλία, Βόλος

Πάνω από 1.000 εργαζόμενοι χωρίς καταβολή επιδόματος!

Οι εργαζόμενοι στον Βόλο αλλά και ευρύτερα στη Θεσσαλία, βιώνουν καθημερινά τις συνέπειες από τις καταστροφικές πλημμύρες και τις πυρκαγιές. Συνέπειες σε πολλά επίπεδα: υγειονομικό, διαβίωσης, εργασιακό, οικονομικό. Και που θα συνεχίσουν να τις βιώνουν, αφού η αντιλαϊκή πολιτική της κυβέρνησης της ΝΔ και των τοπικών αρχόντων ακολουθεί την ίδια αντιλαϊκή και αντεργατική ρότα «όλα στο κεφάλαιο - όλα για το κεφάλαιο».

Η κυβέρνηση δεν έχει καταβάλει ακόμη τα χρήματα από τις αναστολές συμβάσεων έτσι όλοι αυτοί οι εργαζόμενοι, σχεδόν δύο μήνες μετά τις πλημμύρες, παραμένουν χωρίς κανένα έσοδο και με τα έξοδα να τρέχουν. Έτσι λοιπόν, πάνω από 1.000 εργαζόμενοι του ιδιωτικού τομέα παραμένουν απλήρωτοι μιας και έμειναν χωρίς δουλειά. Κι αν τα επίσημα στοιχεία λένε χίλιοι, μπορούμε εύκολα να φανταστούμε ποιο μπορεί να είναι το επί της ουσίας πλήθος των εργαζόμενων αν

συνυπολογίσουμε και όλους αυτούς που εργάζονται αδήλωτοι, χωρίς ένσημα.

534 ευρώ. Αυτό είναι το ποσό που κρίνει η κυβέρνηση πως αναλογεί σε όποιον βγήκε σε αναστολή εργασίας εξαιτίας των καταστροφών. Ψίχουλα δηλαδή που ακόμη κι αυτά δεν τα έχουν καταβάλει ακόμη! Δεν φτάνει η ακρίβεια που τσακίζει κόκκαλα, δεν φτάνει που οι λογαριασμοί συνεχίζουν να τρέχουν, τους κοροϊδεύουν κι από πάνω ότι από μέρα σε μέρα θα καταβληθεί αυτό το ποσό. Κι αν και όταν καταβληθεί, που θα το πρωτοδιαθέσουν άραγε; Για να επιδιορθώσουν τα σπτικά τους -όσα από αυτά μπορούν να επιδιορθωθούν; Για να καλύψουν τα τρέχοντα έξοδα; Για να πληρώσουν τους απλήρωτους λογαριασμούς; Παράλληλα, είναι παρά πολλοί οι πλημμορπαθείς που δεν έχουν πάρει ούτε ένα ευρώ από αυτά που διατρανώνουν οι διάφοροι κυβερνητικοί ως δήθεν μέτρα ανακούφισης. Κι όλα αυτά μάλιστα, την ίδια χρονική

στιγμή που δαπανούνται υπέρογκα ποσά για τη στήριξη των αμερικανονατοϊκών στην περιοχή της Θεσσαλίας! Ο εμπαιγμός τους δεν έχει όρια. Κι αν είχε ποτέ, τα έχουν ξεπεράσει προ πολλού!

Η λαϊκή αλληλεγγύη που αναπτύχθηκε στις πληγείσες περιοχές το πρώτο διάστημα, δεν μπορεί να καλύψει τις ανάγκες που υπάρχουν σήμερα. Αλλά δεν μπορούμε να περιμένουμε ότι η κυβέρνηση, οι δήμοι κι οι περιφέρειες, όλοι αυτοί που υπηρετούν πιστά το ντόπιο και ξένο κεφάλαιο, θα νοιαστούν, πως θα συμβάλουν για να ξανασταθούν ο λαός κι οι εργαζόμενοι στα πόδια τους. Απέναντι στην άγρια ταξική αντιλαϊκή πολιτική που υπηρετούν και προωθούν, αδιαφορώντας για τις ζωές και το βίος του λαού, ένας μόνο δρόμος υπάρχει. Αυτός της αντίστασης και του αγώνα. Να πάρουν οι εργαζόμενοι κι ο λαός την κατάσταση στα χέρια τους. Να οργανώσουν την πάλη τους για να διεκδικήσουν τα δικαιώματά τους.

Μαλαματίνα και ΒΦΛ Καβάλας

Οι εργατικοί αγώνες οδήγησαν σε θετικές δικαστικές αποφάσεις Μπορούν να τις αξιοποιήσουν στην κατεύθυνση της νίκης!

Θετική εξέλιξη αποτελούν οι δικαστικές αποφάσεις που αφορούν δύο σημαντικούς και πολύμηνους εργατικούς αγώνες που δόθηκαν το προηγούμενο διάστημα. Η πρώτη περίπτωση αφορά τον αγώνα των εργαζόμενων στη «Μαλαματίνα». Το Μονομελές Πρωτοδικείο Θεσσαλονίκης έκρινε άκυρες και παράνομες τις προσλήψεις απεργοσπαστών με συμβάσεις ορισμένου χρόνου, που έκανε η εταιρεία κατά τη διάρκεια της απεργίας. Η δεύτερη αφορά τον αγώνα στη Βιομηχανία Φωσφορικών Λιπασμάτων Καβάλας. Το Εφετείο Θράκης έκρινε άκυρες τις 115 απολύσεις και επιδικάζει τα δεδουλευμένα των εργατών και 5.000 ευρώ αποζημίωση για τον καθένα για ηθική βλάβη, αφού η εταιρεία διέδιδε στην τοπική κοινωνία πως οι απολυμένοι πληρώνονταν χωρίς να πηγαίνουν για δουλειά.

Ο μεγάλος απεργιακός αγώνας στη «Μαλαματίνα» που είχε σαν αίτημα την υπεράσπιση των εργασιακών δικαιωμάτων τους, την υπογραφή συλλογικής σύμβασης και την ακύρωση των 15 απολύσεων στις οποίες είχε προχωρήσει η εταιρεία, δημιούργησε μεγάλο πρόβλημα στην εργοδοσία. Τόσο μεγάλο που την ανάγκασε να απολύσει εκλεγμένους συνδικαλιστές και να προσλάβει απεργοσπάστες κατά τη διάρκεια των απεργιακών κινητοποιήσεων. Οι απεργοί καθημερινά ήταν αντιμέτωποι με την τρομοκρατία, με το ξύλο και τα χημικά απ' τα ΜΑΤ και με την απειλή διώξεων, με ταξί άλλων και για την παρεμπόδιση της απεργοσπασίας. Το νομικό πλοστάσιο

που αξιοποίησε η εταιρεία ήταν οι διατάξεις του νόμου Χατζηδάκη που ποινικοποιούν το δικαίωμα στην περιφρούρηση της απεργίας, ενώ ο πρόσφατος νόμος Γεωργιάδη κάνει ακόμα πιο εξοντωτικές τις ποινές που προβλέπονται, με βαριά πρόστιμα και φυλάκιση. Παρά το θετικό αποτύπωμα και προηγούμενο που αφήνει η δικαστική απόφαση, οι νόμοι αυτοί παραμένουν σε ισχύ, επομένως ο αγώνας για την ανατροπή τους παραμένει κρίσιμος και αναγκαίος. Επίσης αναγκαίο είναι να παρθεί αντίστοιχη απόφαση για τις παράνομες και καταχρηστικές απολύσεις των εργαζόμενων.

Οι εργαζόμενοι στη ΒΦΛ Καβάλας επίσης έδωσαν έναν σπουδαίο αγώνα, ενάντια στις ομαδικές απολύσεις 115 εργαζόμενων. Απολύθηκαν το 2016, επειδή είχαν αρνηθεί ν' αλλάξουν την εργασιακή τους σχέση, δικαιώθηκαν απ' τα δικαστήρια και επαναπροσλήφθηκαν. Παρ' όλα αυτά, δεν επέστρεψαν στο αντικείμενο εργασίας τους και απ' το 2020 δεν τους επιτρεπόταν η είσοδος στο εργοστάσιο, ενώ το 2021, η εργοδοσία ενέκρινε τις ομαδικές απολύσεις, αξιοποιώντας τον νόμο Χατζηδάκη. Οι απολύσεις τους ήταν εκδικητικές απ' την εργοδοσία, η οποία έκανε χρήση παρένθετων εταιρειών για να πετύχει το σκοπό της. Η δικαστική απόφαση που ακυρώνει τις πρώτες ομαδικές απολύσεις που έγιναν με το νόμο Χατζηδάκη είναι σημαντική, όμως η εγρήγορση των εργαζόμενων είναι που θα εξασφαλίσει πως η εργοδοσία θα κάνει πράξη τη δικαστική απόφαση και δεν θα επιχειρήσει να κινη-

θεί ξανά εκδικητικά απέναντί τους.

Η ανάπτυξη αυτών των μεγάλων απεργιακών αγώνων, οι οποίοι δόθηκαν με μαζικότητα και αποφασιστικότητα απ' τους εργαζόμενους, με όπλο τα σωματεία τους, αποτελούν μια σπουδαία παρακαταθήκη για το εργατικό κίνημα. Η απεύθυνση στον λαό, οι εξώστρεφες δράσεις των εργαζόμενων, η αλληλεγγύη που εκφράστηκε, αλλά πρώτα και κύρια η επίμονη απεργιακή κινητοποίησή τους, είναι που πίεσε και την αστική δικαιοσύνη ώστε να πάρει τις παραπάνω αποφάσεις. Άλλωστε, ο ρόλος της είναι συγκεκριμένος και, ακόμα και στις περιπτώσεις που οδηγείται σε θετικές αποφάσεις, είναι περιορισμένη στα στενά περιθώρια που της αφήνει η αστική νομοθεσία. Περιθώρια που με κάθε νέα διάταξη στενεύουν περισσότερο. Οι ίδιοι οι εργαζόμενοι τονίζουν πως οι αποφάσεις αυτές καθυστέρησαν πολύ, ενώ το

ξύλο και τα χημικά που έφαγαν στο μεταξύ, τους μήνες που έμειναν απλήρωτοι και την αγωνία σχετικά με το μέλλον των ίδιων και των οικογενειών τους, δεν μπορεί να τα ξεπληρώσει καμιά δικαστική απόφαση.

Το μεγαλύτερο θετικό αποτύπωμα που αφήνουν οι αποφάσεις αυτές έγκειται στη δύναμη που έχουν οι εργατικοί αγώνες, οι οποίοι μπορούν ν' ασκούν πολλαπλές πιέσεις. Οι αγώνες είναι αυτοί που μπορούν να κερδίσουν δικαστικές αποφάσεις προς όφελος των εργαζόμενων, αλλά κι οι αγώνες είναι αυτοί που μπορούν να εξαναγκάσουν την εργοδοσία να τις εφαρμόσει. Αυτό είναι σημαντικό συμπέρασμα για τις μάχες που πρέπει να δοθούν. Ενάντια στον εργασιακό μεσαίωνα, για την κατάργηση των αντεργατικών νόμων και για την υπεράσπιση της δουλειάς με δικαιώματα και αξιοπρέπεια!

Εργοδοτικά εγκλήματα δίχως τέλος... στο βωμό του κέρδους

Καθημερινότητα τείνουν να γίνουν τα εργοδοτικά εγκλήματα, καθώς 3 θάνατοι και ένας σοβαρός τραυματισμός συντελέστηκαν σε ώρα εργασίας μέσα σε διάστημα λίγων ημερών. Θύματα αυτή τη φορά ήταν ένας 46χρονος χειριστής στο Ρέθυμνο, ο οποίος καταπλακώθηκε από εκσκαφέα, ένας 56χρονος εργαζόμενος στη Βάρη, ο οποίος διαμελίστηκε όταν το μηχάνημα έργου πέρασε από πάνω του κατά τη διάρκεια εκσκαφής για εγκατάσταση οπτικών ινών και ένας οικοδόμος στην Κέρκυρα, ο οποίος καταπλακώθηκε από τοίχο που κατέρρευσε και εντοπίστηκε νεκρός μετά από ώρες καθώς δούλευε μόνος. Μάχη για τη ζωή του δίνει ένας

54χρονος ελαιохρωματιστής στο Ηράκλειο, ο οποίος υπέστη ηλεκτροπληξία κι έπεσε από μεγάλο ύψος κτιρίου. Το συγκεκριμένο περιστατικό αναδεικνύει επιπλέον την πλήρη διάλυση των νοσοκομείων, καθώς αναγκάστηκαν να τον μεταφέρουν σε κρίσιμη κατάσταση απ' την Κρήτη στην Ελευσίνα, στο Θριάσιο(!), λόγω έλλειψης μονάδας ΜΕΘ στο νοσοκομείο του Ηρακλείου.

Τα συστημικά ΜΜΕ σπεύδουν να ενημερώσουν ότι οι θάνατοι των εργαζόμενων προέκυψαν κάτω από «άγνωστες» συνθήκες, αποφεύγοντας όπως πάντα την ανάδειξη των πραγματικών υπαίτιων για τα εγκλήματα σε βάρος των εργατών, τα οποία πληθαίνουν με ραγδαί-

ους ρυθμούς. Δεν είναι η «κακή μοίρα» και το «κακό ριζικό», αλλά αντίθετα η διακαής δίψα της εργοδοσίας για το μέγιστο δυνατό κέρδος που «απαιτεί» τη θυσία των εργαζόμενων. Γι' αυτόν ακριβώς τον λόγο, η εργοδοσία επιλέγει να δίνει μισθούς ψίκουλα, να επιβάλλει 13ωρα μέχρι την πλήρη εξάντληση και να αδιαφορεί πλήρως για τα μέτρα προστασίας, καθώς οποιαδήποτε βελτίωση των συνθηκών δουλειάς μεταφράζεται σε μείωση των κερδών της. Επομένως, πρόκειται ξεκάθαρα για εργοδοτικά εγκλήματα. Άλλωστε, η «ανακύκλωση» των εργαζόμενων είναι μέσα στα πλαίσια της λειτουργίας αυτού του σάπιου συστήματος.

Βέβαια, την κατεύθυνση ενίσχυσης των στόχων του κεφαλαίου υπηρετούν πιστά η κυβερνητική πολιτική και το αντεργατικό νομοθετικό πλαίσιο που επεκτείνεται συνεχώς, διαμορφώνοντας ένα ακόμη πιο ασφυκτικό περιβάλλον. Η κατάργηση του 8ωρου, η νομιμοποίηση της υπερ-εντατικοποίησης της εργασίας, η ποινικοποίηση του συνδικαλισμού, η ελαστικοποίηση των όρων δουλειάς με την προσθήκη των συμβάσεων μηδενικών ωρών, δημιουργούν συνθήκες για νέα τραγικά συμβάντα στους χώρους δουλειάς.

Παράλληλα με τους αντεργατικούς νόμους, η κυβερνητική πολιτική έχει επιφέρει ένα τεράστιο πλήγμα και στο δικαίωμα των εργαζόμενων στη δωρεάν περίθαλψη, με το κλείσιμο νοσοκομείων, την υποστελέχωση και την ερημοποίηση, με τραγικά αποτελέσματα. Κι ενώ παραιτούνται γιατροί απ' την εξάντληση, ασθενείς μεταφέρονται απ' το ένα άκρο της Ελλάδας στο άλλο για να μπορέσουν να λάβουν περίθαλψη, χάνοντας πολύτιμο χρόνο, τα παπαγαλάκια του κράτους συνεχίζουν να προωθούν τη λογική της ατομικής ευθύνης. Ατομική ευθύνη στη δουλειά, ατομική ευθύνη και στην περίθαλψη!

Είναι σαφές, λοιπόν, ότι ο εργαζόμενος δεν έχει απέναντί του μόνο τον εργοδότη, αλλά και ολόκληρο τον κρατικό μηχανισμό, που κάνει τα πάντα για να εξυπηρετήσει τα συμφέροντα του ξένου και του ντόπιου κεφαλαίου, ισοπεδώνοντας μια σειρά θεμελιώδη δικαιώματα και βάζοντας σε κίνδυνο τη ζωή όλων των εργαζόμενων της χώρας. Είναι μεγάλη αναγκαιότητα οι εργαζόμενοι να οργανωθούν στα συλλογικά τους όργανα και να παλέψουν για καλύτερες και ασφαλείς συνθήκες δουλειάς. Για να μη θρηνησουμε άλλα θύματα.

Ανακοίνωση της Ταξικής Πορείας για το ΣΜΤ Αθήνας

Για τη μάχη διεκδίκησης ΣΣΕ και την κλαδική απεργία 8/11

Το Σωματείο Μισθωτών Τεχνικών (ΣΜΤ) στην Αθήνα είναι εμφανές ότι διανύει μια μακρά περίοδο ουσιαστικής υπολειτουργίας. Οι επαναλαμβανόμενες εκλογικές αναμετρήσεις και οι αντίστοιχες ιεραρχήσεις των δυνάμεων του ΔΣ επέδρασαν καθοριστικά για την αποτύπωση της παραπάνω κατάστασης. Χαρακτηριστικότερο παράδειγμα, η πρόσφατη περίοδος ψήφισης του νέου αντεργατικού νομοθετικού εκτρώματος Γεωργιάδη. Παρά το βάθος των ανατροπών, παρά τη μεγάλη αναγκαιότητα αναιρέσης του κλίματος αναμονής και υποταγής που κυριάρχησε στις υποταγμένες ηγεσίες σε ΓΣΕΕ - ΑΔΕΔΥ - ΕΚΑ, η συμμετοχή του σωματείου αποφασίστηκε μέσω ΔΣ και όχι μέσα από πλατιά διαδικασία γενικής συνέλευσης, με ό,τι αυτό σημαίνει για την προετοιμασία και συμμετοχή της βάσης του σωματείου στην απεργία.

Σήμερα βρισκόμαστε περισσότερο από 7 -γερμάτους από εξελίξεις- μήνες μετά την τελευταία γενική συνέλευση του σωματείου. Το ΔΣ στην τελευταία συνεδρίασή του αποφάσισε τη διεξαγωγή ΓΣ την Κυριακή 5 Νοέμβρη, με κύριο θέμα τις εξελίξεις γύρω από τη Συλλογική Σύμβαση Εργασίας, ενώ ταυτόχρονα φαίνεται να εγκαινιάζει μια νέα επαναλαμβανόμενη τακτική: Αποφάσισε την κήρυξη κλαδικής απεργίας την Τετάρτη 8 Νοέμβρη, ξανά μέσω ΔΣ, ακολουθώντας την αντίστοιχη απόφαση του Συνδικάτου Οικοδομών. Η ΓΣ του σωματείου έρχεται μόλις τρεις ημέρες πριν την απεργία να επικυρώσει για τυπικούς λόγους την απόφαση!!!

Οι παραπάνω αποφάσεις για ακόμη μια φορά βρίσκονται μακριά από τις πραγματικές ανάγκες, δυνατότητες και απαιτήσεις του κλάδου. Σε επίπεδο ανακοινώσεων διαμορφώνουν ένα κλίμα ειρηνικής αγωνιστικότητας, ενώ στην πραγματικότητα βάζουν εμπόδια και υπονομεύουν τις όποιες προσπάθειες συγκρότησης ξεπηδούν στον κλάδο. Ας εξηγηθούμε περισσότερο.

Για το ζήτημα της ΣΣΕ και τον τρόπο που έχει αυτή αναδειχθεί στο ΣΜΤ και σε μια σειρά σωματεία τα τελευταία δύο χρόνια, έχουμε τοποθετηθεί ξανά στο παρελθόν και θεωρούμε ότι οι όποιες κινήσεις γίνονται σήμερα κινούνται στην ίδια ακριβώς κατεύθυνση. Ενάμιση χρόνο πριν, στα στενά πλαίσια του ΔΣ ξεκίνησε μια συζήτηση που διάρκεσε περισσότερο από έξι μήνες για το περιεχόμενο της ΣΣΕ. Μια συζήτηση πραγματικά μακριά και έξω από την πλατιά βάση του κλάδου, μακριά από το επίπεδο της επιχειρησιακής οργάνωσης που μπορεί να δημιουργήσει όρους μαζικής διεκδίκησης, μακριά από τις πραγματικές απαιτήσεις μιας μάχης που προϋποθέτει την ολόπλευρη και παρατεταμένη εμπλοκή της βάσης του σωματείου. Πιστεύαμε και συνεχίζουμε να πιστεύουμε ότι το ζήτημα της ΣΣΕ, με ευθύνη των δυνάμεων του ΔΣ, άνοιξε και προωθήθηκε με καθαρά προπαγανδιστικούς όρους, για τους τύπους και όχι θέλοντας πραγματικά το σωματείο να συγκρουστεί με την εργοδοσία του κλάδου και την αντεργατική πολιτική συνολικά. Σαν κύριος στόχος αποδείχθηκε ξανά η δημιουργία εντυπώσεων, ειρηνικής αγωνιστικότητας, που θα καταμετράται σε δήθεν προωθημένες αποφάσεις, οι οποίες όμως στην πράξη -προσκρούοντας στον

πραγματικό αρνητικό συσχετισμό- αδυνατούν να υλοποιηθούν, εντείνοντας την απογοήτευση και την αποστοίχιση της πλατιάς βάσης του κλάδου.

Η πραγματικότητα έχει ήδη επιβεβαιώσει τα παραπάνω: Παρά την ομόφωνη και «πανηγυρική» συμφωνία σε μια πρόταση ΣΣΕ με χαρακτηριστικά χάρτας δικαιωμάτων των μηχανικών, η επόμενη περίοδος έμελλε να είναι πολύ κατώτερη των περιστάσεων. Σχεδόν ένα χρόνο μετά την επικύρωση της παραπάνω πρότασης και το σωματείο έχει καλέσει μια και μοναδική παράσταση διαμαρτυρίας έξω από τα γραφεία όπου πραγματοποιούνταν συνάντηση του ΔΣ με τους εργοδοτικούς φορείς. Ενώ το επόμενο διάστημα αναλώνεται στην διαπραγμάτευση ενιαίας πρότασης με τον εργοδοτικό ΣΤΥΕ για λόγους αντιπροσωπευτικότητας. Στην πραγματικότητα, όχι μόνο δεν οργάνωσε προσπάθειες ανάδειξης της ΣΣΕ στον κλάδο, αλλά -πολύ περισσότερο- από ένα χρονικό σημείο και μετά «σφύριξε προεκλογική παύση».

Σήμερα το ΔΣ του ΣΜΤ επιστρέφει για το ζήτημα της ΣΣΕ και χωρίς ίχνος αυτοκριτικής προχωρά σε κλαδική απεργία με απόφαση ΔΣ, χωρίς να υπάρχει πραγματική δυνατότητα προετοιμασίας και συμμετοχής του κλάδου σε αυτήν. Προφανής αιτία αυτής της βιασύνης είναι η στήριξη της αντίστοιχης απόφασης του Συνδικάτου Οικοδομών. Για όσους θυμούνται λεπτομέρειες, οι δυνάμεις του ΠΑΜΕ ενάμιση χρόνο πριν είχαν ανοίξει τη συζήτηση για την ΣΣΕ εντός του σωματείου με την παρακάτω τροχιοδεικτική λογική: η υπογραφή ΣΣΕ των οικοδόμων με την εργοδοσία του κλάδου της κατασκευής δημιουργεί ευνοϊκούς όρους και προϋποθέσεις για θετική έκβαση στη διαπραγμάτευση ΣΣΕ των μισθωτών τεχνικών με την ίδια εργοδοσία. Εν ολίγοις, σύμφωνα με αυτήν την τοποθέτηση, η διεκδίκηση συλλογικής σύμβασης κατά βάση είναι ζήτημα «timing» και όχι συγκρότησης του κλάδου και μαζικής, αποφασιστικής διεκδίκησης.

Κάπως έτσι, και στο ζήτημα της κλαδικής απεργίας έχουμε μια βιαστική απόφαση, μετά από μήνες υπολειτουργίας και το ζήτημα της ΣΣΕ στα αζήτητα, με τη βάση του κλάδου χωρίς άμεση εμπλοκή και χωρίς προετοιμασία. Στην πραγματικότητα, οι δυνάμεις του ΔΣ πρότειναν να υπερψήφισαν άλλη μια απεργία «τουφεκιά στον αέρα». Μια απεργία για να βγουν από την υποχρέωση, για να εγγράψουν «αγωνιστικές περγαμνές», με εικονικούς αγώνες και αποφάσεις που στην πράξη δεν μπορούν να υλοποιηθούν.

Για τις δυνάμεις της ΕΣΑΚ-ΠΑΜΕ που έχουν την πλειοψηφία στο σωματείο είναι εμφανές ότι προωθούν έναν σχεδιασμό γύρω από τις κομματικές τους ανάγκες, χωρίς πραγματική διάθεση σύγκρουσης και διεκδίκησης. Μια λογική που στην πράξη έχει ήδη αποδεχθεί τον αρνητικό συσχετισμό και την αδυναμία νικηφόρας έκβασης του αγώνα για ΣΣΕ. Γι' αυτόν ακριβώς το λόγο η πρεμούρα δορυφοριοποίησης γύ-

ρω από τις αποφάσεις του συνδικάτου οικοδόμων.

Για τις υπόλοιπες δυνάμεις που αναφέρονται στην εξωκοινοβουλευτική αριστερά (Αριστερή Πρωτοβουλία, Barricada), οι μικρές διαφοροποιήσεις στα νούμερα των μισθολογικών πινάκων και η κατά τα άλλα συμφωνία στα χαρακτηριστικά του αγώνα για ΣΣΕ, δεν συνιστούν αντιπαράθεση στη λογική της ΕΣΑΚ. Απεναντίας, αναδεικνύουν σημαντική αδυναμία ανάδειξης διαφορετικού σχεδιασμού και πορείας για διεκδικήσεις με ουσιαστικούς όρους.

Σε ένα τέτοιο κλίμα, η πλατιά βάση του κλάδου βρίσκεται στη άκρη, παρακολουθώντας (στην καλύτερη περίπτωση) τις εξελίξεις από τις ανακοινώσεις του σωματείου και των συνδικαλιστικών δυνάμεων που συμμετέχουν. Άλλη μια φορά βρίσκεται μόνη απέναντι στις ορέξεις του κεφαλαίου και της εργοδοσίας, χωρίς ουσιαστικά εργαλεία πάλης και με τις πολιτικές δυνάμεις να τα υπονομεύουν με τις αποφάσεις τους ακόμη περισσότερο.

Για εμάς η διεκδίκηση και υπογραφή Συλλογικής Σύμβασης Εργασίας με αυξήσεις στους μισθούς και διεύρυνση εργασιακών δικαιωμάτων είναι μια πολύ σημαντική και ταυτόχρονα πολύ δύσκολη υπόθεση, τόσο για τον κλάδο των μισθωτών τεχνικών όσο και συνολικά. Είναι μια μάχη παρατεταμένη και με διάρκεια, που δεν αφορά μόνο το ΣΜΤ, αλλά συνολικά το εργατικό κίνημα και τη δυνατότητά του να τα βάλει με την αποσυγκρότηση, τη διαλυτική κατάσταση στα σωματεία και την ήτ-

τα. Ένας τέτοιος αγώνας δεν είναι ζήτημα τακτικής και δεν μπορεί να εξελίσσεται με εικονικούς όρους.

Ο αγώνας για ΣΣΕ με αυξήσεις στους μισθούς και δουλειά με δικαιώματα έχει να αντιμετωπίσει την εργοδοσία, το κεφάλαιο, το κράτος και το αντεργατικό νομοθετικό οπλοστάσιο που με χαρακτηριστικά στρατηγικής επίθεσης εδώ και δεκαετίες προωθεί και επιβάλλει τον κατακερματισμό, την πολυδιάσπαση και την εργοδοτική ασυδοσία. Ένας τέτοιος αγώνας, ακριβώς για τους παραπάνω λόγους, δεν πρέπει να κινείται με κύρια κατεύθυνση τη «διαπραγμάτευση» με την εργοδοσία και τις αδιέξοδες λογικές «timing», αλλά με την κατεύθυνση συσσώρευσης όρων σύγκρουσης και αντιπαράθεσης.

Ένας αγώνας που θα ξεδιπλώνεται με ουσιαστικούς όρους απαιτεί την άμεση και μαχητική εμπλοκή της βάσης του σωματείου. Απαιτεί την ανάδειξη/κινητοποίηση γύρω από τα βασικά αιτήματα διεκδικήσεων του κλάδου, κόντρα στις κυρίαρχες επιδιώξεις του κεφαλαίου και της εργοδοσίας τους κλάδου. Προϋποθέτει τη σύνδεση με τη βάση, τους εργασιακούς χώρους και το επιχειρησιακό επίπεδο, το πραγματικό κύτταρο του σωματείου. Σε ένα τέτοιο πνεύμα πρέπει να κινούνται και οι κινητοποιήσεις του σωματείου, που πρέπει άμεσα να πυκνώσουν, να προσπαθούν να απελευθερώσουν δυνάμεις και όχι να υπονομεύουν ακόμη περισσότερο τα εργαλεία πάλης του εργατικού κινήματος.

Πανεπιστήμιο Πατρών

Στον δρόμο 90 εργαζόμενοι

Για άλλη μια φορά οι εργαζόμενοι στην καθαριότητα του πανεπιστημίου της Πάτρας έρχονται αντιμέτωποι με την ανεργία. Η σύμβαση των 90 καθαριστριών και καθαριστών έληγε στις 31 Οκτώβρη και από την επόμενη θα βρίσκονταν στο δρόμο, χωρίς δουλειά. Τα ασφαλιστικά μέτρα που κέρδισαν, μια ημέρα πριν την λήξη των συμβάσεών τους, εξασφαλίζει προσωρινά (για έναν μήνα περίπου) την παράταση της σύμβασής τους, ο Γολγοθάς τους όμως δεν τελειώνει.

Το υπουργείο Παιδείας και η πρωταρχική αρχή έχουν δρομολογήσει είσοδο εργολάβου στην καθαριότητα, κάτι που αυτομάτως στερεί την δυνατότητα επαναπρόσληψης όλων των συμβασιούχων. Με τις απολύσεις τους προ των πυλών, οι 90 εργαζόμενοι κατέβηκαν σε κινητοποιήσεις διεκδικώντας την παραμονή τους στην εργασία, μόνιμη δουλειά και καλύτερους μισθούς.

Για δέκα ημέρες όλοι οι εργαζόμενοι του πανεπιστημίου βρίσκονταν σε κίνηση, με συνελεύσεις, επαναλαμβανόμενες στάσεις εργασίας και δράσεις εντός και εκτός του ιδρύματος. Στο πλευρό των εργαζομένων στάθηκαν οι φοιτητές του πανεπιστημίου, συνδικαλιστικά σχήματα και άλλοι εργαζόμενοι, χωρίς όμως να εκδηλωθεί έμπρα-

κτα ένα μαζικό κίνημα αλληλεγγύης για μια τόσο σοβαρή υπόθεση. Αυτό φάνηκε στις καθημερινές συγκεντρώσεις μπροστά από την πρυτανεία, αλλά και από τη μαζικότητα των πορειών που ακολούθησαν. Είναι χαρακτηριστικό ότι οι -ταξικοί στα λόγια συνδικαλιστές του ΠΑΜΕ μαζί με την πρώτη δύναμη στις σχολές ΠΚΣ συμμετείχαν σε αυτές δια αντιπροσωπείας. Αποκορύφωμα του συνδικαλιστικού συμβιβασμού ήταν και η απεργοσπαστική πρωτοβουλία του Δ.Σ. του διοικητικού προσωπικού του ιδρύματος (σύμπραξη ΣΥΡΙΖΑ-ΠΑΜΕ) σε μία διαδικασία-φάρσα που βάφτισαν γενική συνέλευση και ακύρωσε την αποφασισμένη απεργία στις 31/10! Η δικαιολογία ήταν ότι οι εργαζόμενοι κέρδισαν τα ασφαλιστικά μέτρα και δεν χρειαζόταν να συνεχίσουν τις κινητοποιήσεις.

Οι κινητοποιήσεις όμως δεν πρέπει να σταματήσουν, γιατί η υπόθεση δεν έχει τελειώσει και οι απολύσεις συνεχίζουν να απειλούν τους εργαζόμενους. Η παράταση των συμβάσεών τους δεν πρέπει να λειτουργήσει ως επανάπαυση, αλλά ως ένα διάστημα για την ανασυγκρότηση των δυνάμεών τους και τη συνέχιση των αγώνων τους μέχρι τη δικαίωση των αιτημάτων τους.

Απότομα πύκνωσαν οι εξελίξεις στη Μέση Ανατολή μετά την επίθεση της παλαιστινιακής αντίστασης στα κατεχόμενα από το Ισραήλ εδάφη της Παλαιστίνης. Οι ισραηλινοί μακελαρικές κλιμακώνουν τη σφαγή του παλαιστινιακού πληθυσμού στην πολιορκούμενη από τα στρατεύματα κατοχής Λωρίδα της Γάζας. Οι Δυτικοί, με επικεφαλής τους Αμερικάνους ιμπεριαλιστές, κλιμακώνουν την παρέμβασή τους στην περιοχή, αλλά και βρίσκονται μπροστά σε μεγάλα και διασεπίλυτα προβλήματα και αδιέξοδα. Οι ιμπεριαλιστικές δυνάμεις της Ευρασίας κώνονται στα κενά της αμερικανικής πολιτικής και αξιοποιούν δυσαρέσκειες δεκαετιών. Δρομολογημένες συμφωνίες «παγώνουν» και κινδυνεύουν να τιναχτούν στον αέρα, συνολικά η Μέση Ανατολή βρίσκεται σε μια μεγάλη περιδίνηση και με τα ενδεχόμενα να είναι όλα ανοιχτά.

Ξανά για την επίθεση της 7ης Οκτωβρίου και το σοκ στο Ισραήλ

Η δίκαιη αντίσταση του παλαιστινιακού λαού και των αντιστασιακών του οργανώσεων, όπως αυτή εκφράστηκε στην 7η Οκτωβρίου, ήταν σίγουρα το ευθύ αποτέλεσμα 75 χρόνων μαζικών διωγμών, εκτοπισμών, δολοφονιών, μιας απεριόριστης και αδιανόητης βαρβαρότητας σε βάρος ενός λαού, για να στηθεί ένα κράτος τρομοκράτης και χωροφύλακας για λογαριασμό των ΗΠΑ. Αποτέλεσε, όμως, κυρίως μια πολεμική πράξη με σημαντικά πολιτικά χαρακτηριστικά («ο πόλεμος είναι η συνέχιση της πολιτικής με άλλα μέσα») και η οποία ήθελε να «απαντήσει» στις πολύ άσχημες εξελίξεις που διαγράφονταν καθαρά στον ορίζοντα για το «παλαιστινιακό ζήτημα».

Χαρακτηριστικό, από αυτή την άποψη, ήταν το άρθρο του Συμβούλου Ασφαλείας του Λευκού Οίκου, Τζον Σλίβαν, λίγες μέρες πριν την 7η Οκτώβρη, από το οποίο, σε μια σχεδόν ιδιυλλιακή αναφορά για τη Μέση Ανατολή, απουσίαζε οποιαδήποτε νύξη στο «παλαιστινιακό ζήτημα». Η προσέγγιση των αραβικών αντιδραστικών καθεστώτων και ειδικά της Σαουδικής Αραβίας με το Ισραήλ, από τη μια θα κατεδάφιζε την απομόνωση του τελευταίου, θα προωθούσε το μέτωπο ενάντια σε Ιράν (και στο βάθος ενάντια σε Ρωσία και Κίνα) και από την άλλη θα ενταφίαζε οριστικά το «παλαιστινιακό ζήτημα». Εκ παραλήλουθα θα λύνονταν τελειώς τα χέρια του Ισραήλ να απογειώσει την πολιτική των εκτοπισμών στη Δυτική Όχθη, που είχαν πάρει ήδη τη μορφή χιονοστιβάδας, ενώ στη Γάζα-φυλακή η ζωή γίνονταν μέρα τη μέρα αδιώτη.

Η επίθεση της 7ης του Οκτώβρη δυναμίτισε την προσέγγιση Σαουδικής Αραβίας-Ισραήλ και έφερε ξανά το «παλαιστινιακό ζήτημα» ή καλύτερα το δικαίωμα του λαού της Παλαιστίνης σε μια λεύτερη και ανεξάρτητη πατρίδα, στο προσκήνιο. Επιπλέον, μπόρεσε να θέσει σαν ένα επιμέρους αλλά κρίσιμο ζήτημα, το θέμα των πολιτικών κρατούμενων. Γι' αυτό και χωρίς να παραβλέψουμε τις διασυνδέσεις και συνάμα τις αυταπάτες δυνάμεων σαν τη Χαμάς, με το Ιράν, το πιο πιθανό είναι πως η κίνηση της

7ης του Οκτώβρη κυρίως υπαγορεύτηκε από την πολύ άσχημη τροπή που φαίνονταν να παίρνει η παλαιστινιακή υπόθεση.

Το σοκ και η ταπείνωση που υπέστη ο σιωνιστικός στρατός κατοχής, ο πιο σημαντικός ίσως εσωτερικός πυλώνας ύπαρξης αυτού του κράτους τρομοκράτη (ο εξωτερικός πυλώνας είναι φυσικά οι ΗΠΑ), αρκεί θα λέγαμε για να απορριφθεί η εκδοχή που λέει ότι οι Ισραηλινοί γνώριζαν την επίθεση και την άφρησαν να συμβεί. Πιο πολύ κλινόμαστε στο εξής: η διευρυνόμενη αίσθηση ελέγχου της Γάζας-φυλακής που πολλαπλασιαζόνταν από την επιλογή της Χαμάς να ρίχνει «στάχτη στα μάτια» των σιωνιστών, η χρησιμοποίηση του σιωνιστικού στρατού στην πολιτική των πογκρόμ των αριονισμένων ορδών εποίκων με σκοπό την αρπαγή γης από τους Παλαιστίνιους και το άπλωμα των εποίκισμών στη Δυτική Όχθη, έδσαν μαζί με την τρίχρονη πολιτική κρίση που αναζωπυρώθηκε μέσα στο 2023 με αφορμή τη δικαστική εξουσία και αποδυνάμωσε το σύστημα ελέγχου και επιτήρησης, δίνοντας έτσι και το momentum για την επίθεση.

Ναζιστικές πρακτικές και σχέδια εν μέσω μιας εισβολής που δεν... προχωράει

Εδώ και μερικές εβδομάδες, μετά και την ολοκλήρωση της επιστράτευσης 300 χιλιάδων Ισραηλινών εφεδρών, ο άμαχος πληθυσμός της Γάζας βιώνει την κλιμάκωση των ναζιστικών πρακτικών του σιωνιστικού καθεστώτος. Το σιωνιστικό κράτος βομβαρδίζει ολόκληρα τετράγωνα πολυκατοικιών, νοσοκομεία, σχολεία, καραβάνια και καταυλισμούς προσφύγων, έχοντας έως τώρα βάψει τα χέρια του με το αίμα τουλάχιστον 9.000 κατοίκων της Γάζας, από τους οποίους 3.760 είναι παιδιά και 2.360 γυναίκες, ενώ υπάρχουν 32.000 τραυματίες! Από την πρώτη στιγμή, ο στρατός κατοχής, παράλληλα με τους χιτλερικού τύπου βομβαρδισμούς (η ναζιστική Γερμανία είχε ισοπεδώσει το 85% της Βαρσοβίας σε αντίποινα για την εξέγερση του πολωνικού λαού το 1944) εκτόλιξε και το σχέδιο ενός μαζικού εκτοπισμού των Παλαιστίνιων από τη βόρεια και γιατί όχι συνολικά από τη Λωρίδα της Γάζας. Άλλωστε, ο γνωστός δημοσιογράφος Χερστ δημοσιοποίησε πρό-

σφατα μια συνομιλία που διεξήχθη ακριβώς έναν χρόνο πριν, στην οποία ισραηλινοί αξιωματικοί πρότειναν σε ιρακινούς ομολόγους τους, να τους «προσφέρουν 2,3 εκατομμύρια των Παλαιστίνιων», ώστε να τους εγκαταστήσουν στην Ανμπάρ, τη μεγαλύτερη και μια από τις πιο αραιοκατοικημένες επαρχίες στο Ιράκ!

Γι' αυτό και το «ανθρωπιστικό» τάχα αίτημα του Ισραήλ προς την Αίγυπτο να ανοίξει το συνοριακό πέρασμα στη Ράφα, δεν ήταν παρά απόπειρα υλοποίησης ενός αντίστοιχου σχεδιασμού (εκτόπισης στην έρημο του Σινά), που παραπέμπει σε λογική και πρακτική «τελικής λύσης» και που γνωρίζουμε ότι υπάρχει εδώ και πολλά χρόνια σε τμήματα της ισραηλινής άρχουσας τάξης. Η «αποκαλύψη» ότι δύο τέτοια παρόμοια σχέδια τέθηκαν μετά την 7η του Οκτώβρη σαν ενδεχόμενα στο υπουργικό συμβούλιο του φασιστικού Ισραήλ δεν μας κάνει, λοιπόν, να πέσουμε από τα σύννεφα. Το ότι «αποκαλύπτεται» πιθανά να αφορά τα «χαλινάρια» που θέλουν να βάλουν τα αφεντικά του Ισραήλ (δηλαδή οι ΗΠΑ) σε μια τέτοια εξέλιξη, που μπορεί να τινάξει τα πάντα στον αέρα! Στην ίδια κατεύθυνση, της «συγκράτησης» του μαντρόκυκλου, είναι και οι δηλώσεις των Αμερικανών που «καταδικάζουν τις βιαιότητες των Ισραηλινών αποίκων» στη Δυτική Όχθη, που «είναι άκρως αποσταθεροποιητικές» και οι οποίες ακολουθούνταν αντίστοιχες δηλώσεις της Γερμανίας και της Γαλλίας.

Άλλωστε, έχει διαφανεί πως ενώ οι Αμερικανοί από τη

Λωρίδα της Γάζας

Όσα κρύβουν οι αριθμοί

Οι περισσότεροι δεν τα πηγαίνουν καλά με τους αριθμούς. Τους ξεχνούν. Αυτό όμως που δεν μπορεί, δεν πρέπει να ξεχνά κανείς είναι αυτό που αντιπροσωπεύουν οι αριθμοί: πόνο, δυστυχία, προσφυγιά, ανθρώπινα νέους και γέρους, άνδρες, γυναίκες, παιδιά που δολοφονούνται καθημερινά κατά εκατοντάδες. Οι λέξεις χωρίζουν προσά στην πραγματικότητα. Μια πραγματικότητα που έχει διαπεράσει το τείκος της σωπής και της συκοφάνησης που θέλουν να επιβάλλουν τα ΜΜΕ. Γιατί είναι τέτοιας έκτασης το έγκλημα των σιωνιστών και τέτοιου βάθους το δράμα του παλαιστινιακού λαού που δεν κρύβεται. Δεν δικαιολογείται.

Στη Λωρίδα της Γάζας 8.306 είναι οι νεκροί, από τους οποίους 3.457 παιδιά, οι τραυματίες 21.048 στις 25 μέρες του πολέμου. Κάποιος τις λένε «πρώτες», μα στην πραγματικότητα είναι οι «τελευταίες» (και δυστυχώς όχι οι «έσχατες») ενός πολέμου που συνεχίζεται 75 χρόνια. Στον αριθμό των νεκρών δεν συυπολογίζονται οι αγνοούμενοι, αυτοί που είναι θαμμένοι κάτω από τα ερείπια. Ο αριθμός των παιδιών που σκοτώθηκαν στη Γάζα ξεπέρασε τον ετήσιο αριθμό των παιδιών που σκοτώνονται σε εμπόλεμες ζώνες από το 2019, αναφέρει η οργάνωση Save the Children. Η UNRWA, η Υπηρεσία Αρωγής και Έργων των Ηνωμένων Εθνών για τους Πρόσφυγες, η μεγαλύτερη υπηρεσία παροχής ανθρωπιστικής βοήθειας στη Γάζα, αναφέρει ότι συνολικά 63 μέλη του προσωπικού της έχουν σκοτωθεί.

Τέλος του Οκτώβρη, όταν η ισραηλινή επιχείρηση ήταν ακόμα στη «δεύτερη» φάση της, 600 στόχοι δέχθηκαν εναντίως επιθέσεις σε μια ημέρα. Όλη η περιοχή της Γάζας σφυροκοπάται ανηλεώς. Η πολεμική μηχανή του Ισραήλ δεν κάνει διακρίσεις: σχεδόν οι μισές κατοικίες, 203 σχολεία, 80 κυβερνητικά γραφεία, 47 τζαμιά, 7 εκκλησίες έχουν πληγεί. Και νοσοκομεία. Το 34% των νοσοκομείων της Γάζας δεν λειτουργούν και το 65% των κέντρων πρωτοβάθμιας υγειονομικής περίθαλψης είναι κλειστά, σύμφωνα με το Παλαιστινιακό υπουργείο Υγείας. Δεν λειτουργούν γιατί έχουν βομβαρδιστεί με τη δικαιολογία ότι κάτω ή δίπλα από αυτά βρίσκονται στρατηγεία της Χαμάς. Δεν έχει ση-

μα κάνουν τα πάντα για να στηρίξουν τον χωροφύλακά τους, από την άλλη θα κάνουν ακόμη περισσότερα από τα πάντα για να προωθήσουν τα αμερικανικά συμφέροντα στη Μέση Ανατολή! Δεν κατέβασαν τυχαία τα αεροπλανοφόρα, τα αντιπυραυλικά συστήματα και τους μισοφόρους τους στην περιοχή. Εδώ βρίσκεται, θεωρούμε, και η ερμηνεία αυτών που παρακολουθούμε τόσες μέρες. Ότι, δηλαδή, ενώ το Ισραήλ κάνει περιορισμένες χρονικά εισόδους στα περίχωρα της πόλης της Γάζας, ακόμη δεν έχει επιχειρήσει μια εισβολή μεγάλου βάθους, κλιμάκας και διάρκειας, όπως είχαν προδιαγράψει τα στελέχη του τις πρώτες μέρες. Δεν είναι μόνο η σοβαρή επίσημηση από πλευράς ΗΠΑ πως μια προσπάθεια κατοχής της Γάζας είναι μεγάλο λάθος (επικαλούμενοι, μάλιστα, το δικό τους φιάσκο στο Ιράκ) και πως για να φτάσεις σε έναν τέτοιο καθόλου εύκολο στόχο, θα υπάρξουν τρέσασιες εκατόμβες νεκρών Παλαιστίνιων αμάχων αλλά και πολλοί Ισραηλινοί στρατιώτες που θα γυρίζουν πίσω σε φέρετρα. Είναι κυρίως το γεγονός ότι μια τέτοια εξέλιξη κινδυνεύει να πυροδοτήσει τέτοιες εξελίξεις σε όλη τη Μέση Ανατολή που η σημερινή δυσκόλη για τις ΗΠΑ κατάσταση θα μοιάζει με παιδική χαρά. Διότι οι ΗΠΑ βλέπουν ήδη να αναβάλλονται ή να παγώνουν διαδικασίες που με πολύ κόπο προωθούσαν, με στόχο την επανακατάκτηση της επικυριαρχίας τους στην περιοχή. Η Σαουδική Αραβία παγώνει επ' αόριστον την προσέγγιση με το Ισραήλ και οι «Συμφω-

νίες του Αβραάμ» είναι σχεδόν στον αέρα. Η πιο φιλοαμερικανική μοναρχία στην Αραβική Χερσόνησο, αυτή της Ιορδανίας, πρωτοστατεί στην αντι-ισραηλινή ρητορική, ενώ αρχίζει να τίθεται στο εσωτερικό της έως και να αναιρεθεί η διπλωματική αναγνώριση του Ισραήλ που έγινε στο μακρινό 1994. Συνολικά τα αντιδραστικά αραβικά καθεστώτα αισθάνονται όλο και μεγαλύτερη την πίεση από τις αραβικές μάζες στο εσωτερικό τους και με τη σειρά τους μεταφέρουν αυτή την πίεση προς τις ΗΠΑ, «αιτούμενες» προς αυτές να μαζέψουν το μαντρόκυκλό τους. Η Τουρκία, για ακόμη μια φορά, βγαίνει εκτός ΝΑΤΟϊκού μαντριού, επιδεινώνοντας τις σχέσεις της με τις ΗΠΑ, εκεί που είχε αρχίσει να δημιουργείται -έτσι με χίλιες δυσκολίες- κάποιος κοινός θημιασμός. Τελευταίο επεισόδιο η συνάντηση των ΥΠΕΞ Ιράν-Τουρκίας, που κάθε άλλο παρά ευχάριστη εξέλιξη είναι για την Ουάσινγκτον. Ταυτόχρονα, η κατάσταση στη Μέση Ανατολή αντεπιδρά αρνητικά και στο μεγάλο μέτωπο εναντίον της Ρωσίας στην Ουκρανία.

Εν τω μεταξύ, η Ρωσία πιο πολύ αλλά και η Κίνα, βλέπουν στο στόχαστο τη δυτική πολιτική των δύο μέτρων και δύο σταθμών και εκμεταλλεύομενοι τη μεγάλη αραβική δυσαρέσκεια, βάζουν υποθήκες για ακόμη μεγαλύτερη επιρροή στην περιοχή.

Όσο το μόνο θετικό για τις ΗΠΑ είναι η στάση των θλιβερών Ευρωπαϊών ιμπεριαλιστών, που με τους γνωστούς αστερίσκους στηρίζουν τις θηριωδίες του Ισραήλ και ευθυγραμμίζονται περισσότερο ή λιγότερο με την αμερικανική πολιτική στην περιοχή, ενώ δεν καταφέρνουν να έχουν έστω μια κοινή στάση στον ΟΗΕ!

«Τέλος», η ιρανική ηγεσία έχοντας οριοθετήσει την «κόκκινη γραμμή» της με τέτοιο τρόπο (θα μπορούσε στον πόλεμο εάν χτυπηθεί Ιράν ή απειληθεί η ιρανική επικράτεια), το περισσότερο που φαίνεται να κάνει έως τώρα είναι μια χαμηλής έντασης παρενόχληση του Ισραήλ μέσω των Χούθι της Υεμένης και της Χεζμπολάχ του Λιβάνου, κάτι που είναι διαχειρίσιμο και από το Ισραήλ και από τις ΗΠΑ. Η στάση της αυτή μάλλον εκπορεύεται από την εκτίμησή της για τις δυνατότητες της χώρας. Σίγουρα, όμως, τα σιδερικά που έφεραν οι ΗΠΑ στην περιοχή προστέθηκαν ως επιπλέον αποτρεπτικός παράγοντας. Βέβαια, μένει να δούμε

τι ακριβώς μπορεί να σημαίνουν οι δηλώσεις του ηγέτη της Χεζμπολάχ για την Παρασκευή 3 Νοεμβρίου, αν μάλιστα συνδυαστούν με τις δηλώσεις του Ιρανού ΥΠΕΞ από την Άγκυρα πως «αν συνεχιστούν οι επιθέσεις στη Γάζα, οι συνέπειες θα είναι σκληρές». Σε κάθε περίπτωση, για τις ΗΠΑ, το Ιράν παραμένει μια χώρα σημαντική, μια κόρα-κλειδί. Πολύ περισσότερο που η τακτική του συμμαχία με τη Ρωσία και την Κίνα, δεδομένης και της αύξησης της επιρροής του στις γύρω χώρες, δυσχεραίνει τους αμερικανικούς σχεδιασμούς για την αποκατάσταση της κυριαρχίας των ΗΠΑ στη Μέση Ανατολή.

Αχατογράφητα νερά

Ενώ συνεχίζεται το λουτρό αίματος των ισραηλινών κατακτητών ενάντια στον λαό της Γάζας, είναι πολύ δύσκολο να προδιαγράψει κανείς τα βήματα των επόμενων ημερών. Το τι θα γίνει «επί του πεδίου» θα καθορίσει σε μεγάλο βαθμό τις επόμενες εξελίξεις. Το Ισραήλ φαίνεται ότι το σχέδιο που έχει εκπονήσει είναι μια περικύκλωση και αποκοπή της βόρειας Γάζας από το νότιο κομμάτι, ώστε να επεκτείνει σταδιακά την εισβολή, που έως τώρα δεν έχει φτάσει παρά στα πρώτα σπία των προσπίτων της πόλης της Γάζας. Αυτή η αργόσυρτη εισβολή, που κανείς δεν ξέρει μέχρι πού θα φτάσει, μπορεί να εξασφαλίσει γνώση σε διάφορα επίπεδα (έδαφος, θέσεις των παλαιστίνιων μαχητών), αλλά απενός δίνει χρόνο ώστε να μεγαλώσει η διεθνής αντίδραση στις βάρβαρες προθέσεις του (μεγαλώνοντας και τα προβλήματα των ΗΠΑ) και αφετέρου δεν δίνει εχέγγυα για το επόμενο πολύ πιο δύσκολο βήμα της εισβολής σε αστικό τοπίο και μάλιστα μέσα σε σωρούς ερειπίων που θα δυσκολέψουν -κατά τους στρατιωτικούς αναλυτές- ακόμα περισσότερο τα τανκς και γενικά τα τεθωρακισμένα οχήματα του εισβολέα. Η παλαιστινιακή αντίσταση δείχνει προετοιμασμένη για μεγάλη διάρκειας αγώνα, αν και παραμένει ερωτηματικό το βάθος αυτής της προετοιμασίας, δεδομένων και των νέων μεθόδων και τακτικών των σιωνιστών. Επιπλέον, είναι φανερό πως στη Δυτική Όχθη, λόγω της μέχρι πρότινος σχετικής κυριαρχίας της γραμμής του συμβιβασμού όσο και της μετατροπής των παλαιστινιακών περιοχών, πόλεων και χωριών σε ένα σύστημα αυστηρά επιτηρούμενων από τους σιωνιστές του Ισραήλ, η παλαιστινιακή αντίσταση έχει πολλά βήματα να διανύσει. Έως τώρα, αυτή εκδηλώνεται με πολυπληθείς διαδηλώσεις που χτυπιούνται βανάουσα από τον στρατό και τους εποίκους, με δεκάδες νεκρούς και εκατοντάδες τραυματίες και συλληφθέντες. «Τέλος», δεν είναι ορατό σε μας εάν υπάρχουν και ποιες δυνατότητες υποστηρίξης της παλαιστινιακής αντίστασης στις κατεχόμενες από το Ισραήλ πόλεις, που παρά τους διωγμούς δεκαετιών, ζει μια σημαντική μειοψηφία Αράβων Παλαιστίνιων που το Ισραήλ τους αντιμετωπίζει στην καλύτερη περίπτωση ως τρίτης κατηγορίας πολίτες.

Οι Βαμμένες με το αίμα του παλαιστινιακού λαού εξελίξεις στη Μέση Ανατολή μοιάζουν να κινούνται σε αχατογράφητα και γεμάτα κινδύνους νερά. Ως σταθερή πιεζίδα μας παραμένει, ωστόσο, η αμέριστη και με όλη την καρδιά και τον νου, αλληλεγγύη στον δίκαιο εθνικοαυλευθερωτικό αγώνα του λαού της Παλαιστίνης, η αμέριστη συμπαράστασή μας στην ηρωική ένοπλη και άοπλη παλαιστινιακή αντίσταση εναντίον των εισβολέων και των κατακτητών!

Παλαιστίνη

Του ΒΑΣΙΛΗ ΣΑΜΑΡΑ

Ενα από τα μεγαλύτερα εγκλήματα στην ιστορία της ανθρωπότητας υπήρξε η μαζική εξόντωση των Εβραίων από τους Ναζί στη διάρκεια του Β' Παγκόσμιου Πολέμου. Κατά εκατομμύρια σύρθηκαν στα στρατόπεδα και τα κρεματόρια στο πλαίσιο της επιδιωκόμενης από τους Ναζί «τελικής λύσης του εβραϊκού ζητήματος». Ένα έγκλημα που προκάλεσε κύματα οργής σε όλο τον κόσμο αλλά και συμπάθειας στον εβραϊκό λαό. Απόλυτα κατανοητά και δικαιολογημένα όλα αυτά. Το ζήτημα βρίσκεται στο πώς αξιοποιήθηκε (και από ποιους) το κλίμα που διαμορφώθηκε με βάση το ολοκαύτωμα, όπως χαρακτηρίστηκε, των Εβραίων.

Χρησιμοποιήθηκε από τις ιμπεριαλιστικές δυνάμεις της Δύσης (Βασικά ΗΠΑ-Αγγλία, αλλά όχι μόνο) για την υλοποίηση του στόχου των Σιωνιστών. Τη δημιουργία ισραηλινού κράτους και μάλιστα στην, όπως τη θεωρούσαν οι Σιωνιστές, «πατρογονική γη» της Παλαιστίνης.

Αξιοποιήθηκε για να παρακαμφθούν και σε βαθμό απόλυτης περιφρόνησης τα δικαιώματα των Παλαιστίνων. Τα δικαιώματά τους στα σπίτια τους, τα χωριά τους, τις συνοικίες τους, τη γη τους, την ίδια τους τη ζωή.

Χρησιμοποιήθηκε στην απαξίωση, συκοφάντηση της αντίστασης των Παλαιστίνων, την παρουσίασή της σαν «τρομοκρατική» δραστηριότητα.

Αξιοποιήθηκε για τη δικαιολόγηση της εγκληματικής πολιτικής του Ισραήλ απέναντι στους Παλαιστίνους.

Εν τέλει χρησιμοποιήθηκε και αξιοποιήθηκε (και συνεχίζει να αξιοποιείται) για μια τερατώδη διαστέσεων αντιτροφή της πραγματικότητας.

Το σχέδιο προϋπήρχε

Ας τα βάλουμε όμως σε μια σειρά.

Το σχέδιο για τη δημιουργία ισραηλινού κράτους δεν γεννήθηκε από το ολοκαύτωμα. Προϋπήρχε. Και δεν αναφέρουμε τόσο στους σχεδιασμούς των Σιωνιστών που από τα μέσα του 19ου αιώνα άρχισαν να προσανατολίζονται σε μια τέτοια κατεύθυνση. Ό,τι και αν σχεδίαζαν δεν θα είχε καμιά τύχη αν δεν έβρισκε την υποστήριξη πολύ ισχυρότερων δυνάμεων. Κατ' αρχάς του αγγλικού -κυρίως- ιμπεριαλισμού και στη συνέχεια των ΗΠΑ. Η ιστορία είναι λίγο πολύ γνωστή και γι' αυτό θα περιοριστώ σε δυο μόνο στοιχεία.

Στη δήλωση Μπάλφουρ (Άγγλου ΥΠΕΞ) το 1917 με βάση την οποία η Αγγλία τάσσεται υπέρ της δημιουργίας εβραϊκού κράτους στην Παλαιστίνη. Τη δήλωση Τσόρτσιλ που ως πρωθυπουργός της Αγγλίας έγραψε στον Ρούσβελτ: «Είμαι αναπόσπαστα δεμένος με τη σιωνιστική πολιτική καθώς υπήρξα ένας από τους πρωτεργάτες της».

Εκλεκτικοί «αναθεωρητισμοί»

Στο πλαίσιο αυτό προωθήθηκε από τους ιμπεριαλιστές της Δύσης η μετεγκατάσταση εκατοντάδων χιλιάδων Εβραίων στην Παλαιστίνη και με στόχο τη βίαιη αλλοίωση της πληθυσμιακής σύνθεσης της περιοχής. Ας σημειωθεί ότι σε απογραφή του 1882 στην Παλαιστίνη διαπιστώθηκε ότι οι Εβραίοι αποτελούσαν το 3% του πληθυσμού, οι Χριστιανοί το 9% και οι Άραβες το 88%. Ως δικαιολογία προβαλλόταν το «επιχείρημα» του «δικαιώματος» των Εβραίων να εγκατασταθούν στην «πατρογονική τους γη».

Ας ανοίξω εδώ μια μικρή παρένθεση. Στις μέρες μας το σύνολο των παραγόντων και των ΜΜΕ της Δύσης κατακεραυνώνουν την, όπως τη χαρακτηρίζουν, πολιτική ιστορικού αναθεωρητισμού του Πούτιν (χαρακτηρισμός που έχει χρησιμοποιηθεί για την πολιτική και άλλων δυνάμεων). Αλλά, εάν είναι κατακριτέος ένας «ιστορικός αναθεωρητισμός» που στοχεύει στην ανατροπή πεπραγμένων περίπου εκατό χρόνων, με βάση ποια κριτήρια υποστηρίζεται ένας αναθεωρητισμός που θέλει να «διορθώσει» δεδομένα 2.000 χρόνων; Πολύ περισσότερο όταν αυτή η «αναθεώρηση» θίγει με τον πιο βάνουσο τρόπο τα δικαιώματα ανθρώπων εγκαταστημένων σ' αυτή τη γη γι' αυτά τα 2.000 χρόνια (άσε που από ορισμένους ιστορικούς θεωρείται πως οι Παλαιστίνιοι κατοικούσαν σ' αυτή τη γη -μαζί με τους Εβραίους- και πριν από αυτά τα 2.000 χρόνια).

Το ουσιαστικό του πράγματος

Θα πείτε, και ίσως να έχετε και δικιο, πως αυτά είναι ψιλά γράμματα. Η ουσία είναι άλλη. Η ουσία είναι βρίσκεται στο ότι οι ιμπεριαλιστές της Δύσης άνοιξαν στη δημιουργία μιας προκεχωρημένης βάσης στην αραβική γη, τη γη των πετρελαίων. Έναν δρόμο που τον άνοιξαν αρχικά κυρίως οι Άγγλοι ιμπεριαλιστές για να πάρουν τη σκυτάλη στη συνέχεια οι ΗΠΑ.

Ήταν οι ΗΠΑ που ανέλαβαν μετά τον πόλεμο την επιχείρηση προώθησης της μετεγκατάστασης εκατοντάδων χιλιάδων Εβραίων στην Παλαιστίνη. Ήταν οι ΗΠΑ που με πιέσεις και εκβιασμούς εξανάγκασαν μια σειρά χώρες να μεταστρέψουν την αρχική τους θέση και να ψηφίσουν στη Γενική Συνέλευση του ΟΗΕ (1947) τη δημιουργία δύο κρατών στην Παλαιστίνη, δηλαδή τη δημιουργία του ισραηλινού κράτους. Ήταν οι ΗΠΑ και συνολικά οι ιμπεριαλιστές της Δύσης που στήριξαν (έως και άμεσα) το Ισραήλ σε όλες τις αναμετρήσεις τους με τους Άραβες. Είναι οι ΗΠΑ και οι εταίροι τους που στήριξαν και συνεχίζουν να στηρίζουν την εγκληματική πολιτική του Ισραήλ απέναντι στους Παλαιστίνους.

Ποιος τρομοκρατεί ποιον

Από τα βασικά που προβάλλονται για να δικαιολογήσουν την πολιτική του Ισραήλ απέναντι στους Παλαιστίνους είναι η αναγκαιότητα, λέει, αντιμετώπισης της «τρομοκρατίας» που ασκούν οι... Παλαιστίνιοι ενάντια στο Ισραήλ.

Σε σχέση με το ζήτημα αυτό και πέρα από το τι θα μπορούσε να ειπωθεί για τη δράση των Παλαιστίνων (αλλά και συνολικά των αραβικών δυνάμεων), η ουσία είναι μία. Οι τελευταίοι που θα δικαιούνταν να μιλούν για τρομοκρατία είναι το κράτος του Ισραήλ αλλά και οι ιμπεριαλιστές προστάτες του που η τρομοκρατία των λαών βρίσκεται στον πυρήνα της πολιτικής τους. Ας γίνω όμως πιο συγκεκριμένος.

Πέρα από όσα ανέφερα σε σχέση με τη δημιουργία του Ισραήλ, το γεγονός είναι ότι αυτό το κράτος γεννήθηκε μέσα από την πιο αιματηρή δράση των εβραϊκών οργανώσεων. Μια δράση που έπληξε ακόμη και τους ιμπεριαλιστές προστάτες τους (Αγγλία) όταν θεωρήθηκε ότι δεν στήριζαν επαρκώς τις εβραϊκές επιδιώξεις.

Γράφει, λ.χ., ο P. Καρτίε σε βιβλίο

του για τη μεταπολεμική περίοδο: «Στις 2 Ιουνίου 1945, επέτειο της δήλωσης Μπάλφουρ, ξεσπάει η εβραϊκή εξέγερση στην Παλαιστίνη. Γέφυρες ανατινάζονται, Άγγλοι αξιωματικοί απαγονται και δολοφονούνται». Το 1946, εβραϊκή οργάνωση ανατινάζει το ξενοδοχείο «Βασιλεύς Δαβίδ» στην Ιερουσαλήμ, έδρα της αγγλικής διοίκησης. Αποτέλεσμα, διακόσιοι βρετανοί αξιωματικοί νεκροί. Το 1948 δολοφονείται από εβραϊκή οργάνωση στην Ιερουσαλήμ ο Μπερνάντοτε, που είχε οριστεί παμψηφεί από το Συμβούλιο Ασφαλείας του ΟΗΕ ως διαμεσολαβητής. Εκείνη ωστόσο που πήρε τρομακτικές διαστάσεις ήταν η τρομοκρατία που ασκήθηκε στους Παλαιστίνους.

Ας σημειωθεί ότι στην περίοδο στην οποία αναφέρομαι οι Σιωνιστές διέθεταν τον ημιεπίσημο στρατό της Χαγκάνα που αποτελούνταν από 60 έως 80 χιλιάδες άνδρες. Από κοντά οι ένοπλες οργανώσεις της Ιργκούν και του Στερν. Απέναντί τους άοπλοι και ανοργάνωτοι οι Παλαιστίνιοι, έρμαιο των τρομοκρατικών διαθέσεων και δράσης των εβραϊκών συμμοριών. Αναρίθμητες οι δολοφονίες Παλαιστίνων σε ένα όργιο τρομοκρατίας που εξαπολύθηκε.

Αποκορύφωμα αυτής της δράσης υπήρξε αυτό που συντελέστηκε στο Ντερ Γασίν. Στις 9 Απρίλη του 1948 ισραηλινές δυνάμεις εισέβαλαν στο παλαιστινιακό χωριό Ντερ Γασίν. Εξόντωσαν εν ψυχρώ εκατοντάδες άοπλους χωρικούς άνδρες, γυναίκες, παιδιά, νέους και γέροντες. Ξεσηκώθηκε παγκόσμιος σάλος μέχρι του σημείου ακόμη και ισραηλινοί παράγοντες να αναγκαστούν να «αποδοκιμάσουν» τη δράση των δυνάμεών τους. Μόνο που υπήρξαν και κάποιες «υποσημειώσεις».

Η, θεωρούμενη και ως «αριστερή», Γκόλντα Μέιρ συνόδεψε την «αποδοκιμασία» της με την άποψη πως τα γεγονότα στο Ντερ Γασίν συνέβαλαν εντέλει θετικά στην ισραηλινή υπόθεση. Εδώ βρίσκεται και ο πυρήνας του ζητήματος. Ας περάσουμε, λοιπόν, σ' αυτό.

Ο «τελικός» στόχος

Η συνεχής και εγκληματική δράση των ενόπλων εβραϊκών αποσπασμάτων είχε έναν συγκεκριμένο στόχο. Την τρομοκρατία, τον εξαναγκασμό των Παλαιστίνων να φύγουν από τη γη τους, τη μεταβολή της πληθυσμιακής σύνθεσης της περιοχής. Το έγκλημα του Ντερ Γασίν είχε καταλυτική επίδραση σ' αυτό. Οι άοπλοι Παλαιστίνιοι χωρικοί με το που πλησίαζαν οι εβραϊκές δυνάμεις εγκατέλειπαν τα χωριά τους για να καταφύγουν σε πιο ασφαλείς περιοχές στις γειτονικές αραβικές χώρες.

Το σχέδιο των Σιωνιστών υλοποιούνταν ολοένα και πιο αποτελεσματικά. Ένα σχέδιο που υπάκουε στην απώτερη επιδίωξη του Σιωνισμού. Την εκκαθάριση συνολικά της Παλαιστίνης από τους Παλαιστίνους και τη μετατροπή της σε ένα αμιγώς εβραϊκό κράτος. Βεβαίως ένα σχέδιο που στις τότε συνθήκες δεν θα μπορούσε να ολοκληρωθεί. Παραμένει ωστόσο σαν απώτερη επιδίωξη.

Ο πόλεμος των «Έξι ημερών», η με ενεργό υποστήριξη των ΗΠΑ νίκη του ισραηλινού στρατού απέναντι στις συνασπισμένες δυνάμεις της Αιγύπτου, Συρίας και Ιορδανίας είχε ανάμεσα στα άλλα σημαντικά του αποτελέσματα και αυτό. Την ενίσχυση των σιωνιστικών τάσεων και δυνάμεων που προσέβλεπαν

στην «τελική λύση» απέναντι σε δυνάμεις μέσα στο Ισραήλ που προέβαλλαν πιο μετριοπαθείς απόψεις. Η δολοφονία του ισραηλινού πρωθυπουργού Γ. Ράμπιν το 1995 ήταν ένα σαφές μήνυμα των Σιωνιστών προς όποιους παράγοντες του Ισραήλ προσέβλεπαν σε «συμβασιτικές» λύσεις.

Από εκεί και πέρα, όλα τα γεγονότα από τα τότε μέχρι τα σήμερα είχαν ανάμεσα στα άλλα και ένα κοινό χαρακτηριστικό. Τη διαρκή και συστηματική εκδίωξη των Παλαιστίνων από την οποία τους είχε απομείνει. Η μετατροπή τους σε έναν λαό προσφύγων. Τη συστηματική παρεμπόδιση από το Ισραήλ και κυρίως από τις ΗΠΑ της δημιουργίας και αυτού ακόμα του κολοβωμένου παλαιστινιακού κράτους. Τη διαρκή επέκταση των εβραϊκών οικισμών πέραν των ορίων του Ισραήλ. Τη διαρκή συρρίκνωση του εδάφους που διαθέτουν οι Παλαιστίνιοι, τη μετατροπή του σε νησίδες περικυκλωμένες από τις ισραηλινές ένοπλες δυνάμεις. Η διαμόρφωση συνολικά των όρων που οδηγούσαν στην κατεύθυνση της «τελικής λύσης».

Ένα ζήτημα που δεν μπορεί να «κλείσει»

Οι τελευταίες εξελίξεις, οι υπό αμερικανικές υπαγορεύσεις συμφωνίες του Ισραήλ με αραβικές χώρες («Συμφωνίες του Αβραάμ» κ.ά.) έδειχναν να οδηγούν σε ένα «θάψιμο» της παλαιστινιακής υπόθεσης.

Απέναντι σ' αυτά η επίθεση της Χαμάς, με θύματα 1.600, όπως αναφέρονται, ισραηλινούς στρατιώτες και αμάχους, έθεσε ξανά και με δραματικό τρόπο το παλαιστινιακό ζήτημα στο επίκεντρο των εξελίξεων. Η απάντηση του Ισραήλ ήρθε με τη συγκέντρωση μεγάλων ισραηλινών δυνάμεων στα σύνορα με τη Γάζα και τους ανελέητους βομβαρδισμούς ισοπέδωσης της πόλης της Γάζας με ήδη χιλιάδες νεκρούς αμάχους. Κινήσεις που δείχνουν και προετοιμασία χερσαίας εισβολής στη Γάζα. Όσον αφορά τους στόχους του Ισραήλ, ενδεικτικές είναι οι δηλώσεις πολιτικών και στρατιωτικών παραγόντων του.

Οι δηλώσεις που εξισώνουν τους Παλαιστίνους με τα «ζώα» έρχονται να συμπληρώσουν τις αιμοχαρείς δηλώσεις περί εξόντωσης των Παλαιστίνων, ισοπέδωσης της Γάζας, «οριστικής εξάλειψης» του προβλήματος. Δηλώσεις που απηχούν τις μύχιες διαθέσεις των Σιωνιστών του Ισραήλ για την επιβολή μιας «τελικής λύσης» στο παλαιστινιακό ζήτημα.

Διαθέσεις και περιπλοκές

Μόνο που τα πράγματα δεν είναι τόσο απλά. Κατ' αρχάς και όσον αφορά τη στρατιωτική παράμετρο του ζητήματος. Μια χερσαία επίθεση του ισραηλινού στρατού στη Γάζα, όπου τον περιμένουν χιλιάδες αποφασισμένοι παλαιστίνιοι μαχητές, είναι βέβαιο ότι θα κοστίζει ακριβά στις δυνάμεις του Ισραήλ και χωρίς να είναι σίγουρη η επικράτησή τους. Πέραν αυτού, στα σύνορα με το Λίβανο εδρεύουν οι ισχυρές στρατιωτικές δυνάμεις της Χεζμπολάχ που πιθανότατα θα παρέμβουν στη σύγκρουση, ενώ δεν αποκλείεται να ανοίξει και τρίτο μέτωπο, στα κατεχόμενα από το Ισραήλ παλαιστινιακά εδάφη.

Άλλο τόσο σημαντική η πολιτική διάσταση του ζητήματος. Όσο και αν οι αρα-

Παλαιστίνη - Γάζα

Μεγαλώνει η αλληλεγγύη των λαών Το ιμπεριαλιστικό κεφάλαιο στήνει διώξεις και απαγορεύσεις

Για πάνω από 3 βδομάδες συνεχίζεται ο πλήρης αποκλεισμός της Γάζας και ο συνεχής ανελέητος βομβαρδισμός των 2,3 εκατ. αμάχων. Όπως καταγγέλλουν οι διεθνείς ανθρωπιστικές οργανώσεις και ο ΟΗΕ, βομβαρδίζονται νοσοκομεία, ασθενοφόρα, εκκλησίες, σχολεία, κομβίοι αμάχων. Το σιωνιστικό κράτος του Ισραήλ, με την κάλυψη των ΗΠΑ, επιχειρεί μια γενοκτονία, εξισώνοντας την Χαμάς με το σύνολο των παλαιστινίων βομβαρδίζει αμάχους και ισοπεδώνει τη Γάζα!

Θα πρέπει να πούμε πως οι διαδηλώσεις σε πολλές χώρες ανά την υφήλιο δεν σταμάτησαν. Καθώς σφίγγει ο κλοιός και αυξάνεται καθημερινά ο αριθμός των νέκρων Παλαιστίνιων, οι λαοί συνεχίζουν να διαδηλώνουν την αλληλεγγύη τους και να καταδικάζουν τον σιωνιστή δολοφόνο, το κράτος του Ισραήλ κι όσους ιμπεριαλιστές τον στηρίζουν.

Αγγλία: Μεγάλη και εντυπωσιακή διαδήλωση στο Λονδίνο με πάνω από 100.000 διαδηλωτές.

Γαλλία: Παρά τις συνεχείς απαγορεύσεις του Μακρόν και την αστυνομική τρομοκρατία, στο Παρίσι διοργανώνονται διαδηλώσεις με χιλιάδες κόσμου (3.000-4.000).

Ιρλανδία: Μετά από πολύ καιρό έγινε μεγάλη διαδήλωση στο Δουβλίνο.

Βρυξέλλες: Διαδήλωση με πάνω από 2.500 διαδηλωτές στην πλατεία Σούμαν.

Ισπανία: Τεράστια διαδήλωση με πά-

νω από 35.000 διαδηλωτές στη Μαδρίτη.

Γερμανία: Διαδήλωση που έγινε στο Ντίσελντορφ συγκέντρωσε 6.000 κόσμο, με συνεχή αστυνομική τρομοκρατία. Πορεία έγινε και στο Βερολίνο. Στη Γερμανία υπάρχει συνεχής απαγόρευση των διαδηλώσεων και επιθέσεις της αστυνομίας σε αυτές.

Πολωνία: Διαδηλώσεις υπό αστυνομική επιτήρηση!

Σε άλλα μέρη της Ευρώπης, ο κόσμος βγήκε στους δρόμους της Κοπεγχάγης στη Δανία, της Ρώμης, της Γενεύης στην Ελβετία, στο Όσλο της Νορβηγίας και στη Στοκχόλμη της Σουηδίας.

Τουρκία: Μεγάλη διαδήλωση στην Κωνσταντινούπολη με δεκάδες χιλιάδες διαδηλωτών.

Ινδία: Σε αρκετές πόλεις διαδήλωσαν εκατοντάδες χιλιάδες, ενώ και στην Ινδονησία βγήκαν δεκάδες χιλιάδες διαδηλωτές.

Διαδηλώσεις πραγματοποιήθηκαν επίσης στην πρωτεύουσα του Ιράκ, τη Βαγδάτη.

Στη Μαλαισία, ένα μεγάλο πλήθος διαδηλωτών φώναξε συνθήματα έξω από την πρεσβεία των ΗΠΑ στην Κουάλα Λουμπουρ.

Στην πρωτεύουσα της Νέας Ζηλανδίας, Ουέλινγκτον, χιλιάδες άνθρωποι κρατώντας παλαιστινιακές σημαίες πραγματοποίησαν πορεία προς το Κοινοβούλιο.

Αυστραλία: Χιλιάδες διαδηλωτές συγκεντρώθηκαν στο Hyde Park του Σύδνεϊ αλλά και στη Μελβούρνη.

Χιλιάδες διαδηλωτές πραγματοποίησαν πορεία στο Τορόντο του Καναδά.

ΗΠΑ: Χιλιάδες συγκεντρώθηκαν στο Σαν Φρανσίσκο της Καλιφόρνιας για να διαμαρτυρηθούν για τις ισραηλινές επιθέσεις στη Γάζα και να καλέσουν τις ΗΠΑ να σταματήσουν να βοηθούν το Ισραήλ.

Δεκάδες χιλιάδες κάναμε πορεία στη Γέφυρα του Μπρούκλιν, στη συγκέντρωση Flood Brooklyn για τη Γάζα, στη Νέα Υόρκη.

Στις 28/10, κατά τη διάλυση της συγκέντρωσης μέσα στον κεντρικό σταθμό της Νέας Υόρκης Grand Central, 300 άνθρωποι συνελήφθησαν.

Διαδήλωση έγινε στη Hart Plaza στο κέντρο του Ντιτρόιτ της πολιτείας Μίσιγκαν.

Συγκέντρωση διαδηλωτών έγινε και στο εθνικό Μνημείο στην Ουάσινγκτον.

Για δεύτερη φορά βρέθηκαν μέσα στο Καπιτώλιο εκατοντάδες αμερικανοεβραίοι διαδηλωτές, κάνοντας συμβολική κατάληψη.

Κύμα Μακαρθισμού

Η επιχείρηση των ιμπεριαλιστών για την κατάπνιξη των κινητοποιήσεων αλληλεγγύης στην Παλαιστίνη ανά την υφήλιο και των φωνών καταδίκης των εγκλημάτων πολέμου του Ισραήλ δεν σταματά στην απαγόρευση των διαδηλώσεων ή στα πρόστιμα που επιβάλλονται σε όσους κυματίζουν την παλαιστινιακή σημαία.

Στην Αμερική ήδη αναβιώνει ένα νέο κλίμα μακαρθισμού, που εξαπλώνεται και σε άλλες χώρες, μέσω των οικονομικών και πολιτικών διασυνδέσεων των κορυφαίων πολυεθνικών, που στη συνέχεια μεταφέρεται και σε άλλες μικρότερες εταιρείες.

Η πιο ηχηρή περίπτωση αφορά τους φοιτητές-μέλη των 34 οργανώσεων του Πανεπιστημίου Χάρβαρντ, που υπέγραψαν ψήφισμα καταδίκης του Ισραήλ και συμπαράστασης στην Παλαιστίνη. Τα ονόματα και οι φωτογραφίες των φοιτητών δημοσιεύθηκαν στο διαδίκτυο και αναρτήθηκαν σε διαφημιστικές πινακίδες σε φορτηγά που κυκλοφορούσαν μέσα στην πανεπιστημιούπολη! Οι διευθύνοντες μεγάλων εταιρειών δηλώνουν πως δεν θα προσλάβουν κάποιον από αυτούς!

Η επιχείρηση τρομοκρατίας στους χώρους δουλειάς στήθηκε με αριστοτεχνικό τρόπο αξιοποιώντας τις προσωπικές αναρτήσεις των εργαζομένων στο διαδίκτυο και στα Μέσα Κοινωνικής Δικτύωσης. Έτσι, μια ανάρτηση με hashtag #FreePalestine ή #SaveGaza ήταν αρκετή, ώστε δεκάδες χιλιάδες εργαζόμενοι να συμπεριληφθούν στην «παγκόσμια ζωντανή ροή δυναμικά υποστηρικτικών αισθημάτων υπέρ της τρομοκρατίας και αντισημιτικών ή αντι-ισραηλινών δημοσιεύσεων μεταξύ των εργαζομένων σε εταιρείες».

Η ιστοσελίδα της «παγκόσμιας ροής» χιαφειδισμού, <https://anti-israel-employee.co.il> υποτίθεται ότι έχει φτιαχτεί από έναν μηχανικό λογισμικού στο Τελ Αβίβ, αλλά όλοι κατανοούν ποιους ιμπεριαλιστικούς μηχανισμούς είναι πίσω από αυτή την κίνηση. Μέχρι τις 24/10 είχαν αναρτηθεί εκεί τα ονόματα, οι φωτογραφίες και οι χώροι εργασίας 28.937 εργαζομένων σε 13.102 εταιρείες σε όλο τον κόσμο, όπως και οι αναρτήσεις τους, για τις οποίες κατηγορούνται ως «αντισημίτες» και «υποστηρικτές της τρομοκρατίας»!

Κύμα απολύσεων

Σύμφωνα με δημοσίευμα της «Washington Post», ήδη αρκετοί εργαζόμενοι στις ΗΠΑ έχουν χάσει τη δουλειά τους ή έχουν αντιμετωπίσει πειθαρχικά μέτρα για τις διαδικτυακές αναρτήσεις τους που επικρίνουν το κράτος-δολοφόνο Ισραήλ.

• Ο David Velasco, αρχισυντάκτης του περιοδικού Artforum, απολύθηκε για μια ανοικτή επιστολή υπογεγραμμένη από χιλιάδες, που δημοσιεύτηκε στο περιοδικό. Η επιστολή εξέφρασε την υποστήριξη για την παλαιστινιακή απελευθέρωση και επέκρινε τα πολιτιστικά ιδρύματα για τη σιωπή τους στις ισραηλινές αεροπορικές επιδρομές στη Γάζα.

• Η δικηγορική εταιρεία Winston & Strawn με έδρα το Σικάγο ανακοίνωσε πως απέσυρε την πρόταση εργασίας στη φοιτητρια Νομικής, Ryna Workman, γιατί έγραψε ένα μήνυμα στον Φοιτητικό Δικηγορικό Σύλλογο στο οποίο υποστήριζε την παλαιστινιακή αντίσταση.

• Ο Τζάκσον Φρανκ, ένας ρεπόρτερ του μπάσκετ στο NBA, που είχε μπει πρόσφατα στην ιστοσελίδα PhillyVoice, απολύθηκε για φιλοπαλαιστινιακές δηλώσεις του.

• Ακόμα και στον φανταχτερό κόσμο

του θεάματος δεν έλειψαν οι απειλητικές κριτικές σε επώνυμους για... συμμόρφωση των αναρτήσεών τους, όπως στον τραγουδιστή Τζάστιν Μπίμπερ ή στην ηθοποιό Τζέμι Λι Κέρτις!

• Στον γειτονικό Καναδά απολύθηκε ο Mostafa Ezzo, πιλότος της Air Canada, για αναρτήσεις και φωτογραφίες για τη Γάζα.

• Στην Ιρλανδία η Κόρτνεϊ Κάρεϊ απολύθηκε από τη δουλειά της στην ισραηλινή εταιρεία τεχνολογίας Wix.

• Στη Γερμανία, στην εταιρεία κολοσό των μέσων ενημέρωσης Axel Springer, απολύθηκε ο 20χρονος μαθητευόμενος Λιβανέζος Kasem Raad, επειδή τόλμησε να αμφισβητήσει την φιλοισραηλινή πολιτική της εταιρείας.

Φυσικά υπάρχουν και άλλες περιπτώσεις απολύσεων που δεν είδαν το φως της δημοσιότητας, σε άλλες δυτικές χώρες, μη εξαιρουμένης και της δικής μας.

Αξίζει να τονιστεί πως η γραμμή των απολύσεων στις ΗΠΑ δεν είναι τρωινή, καθώς και τα προηγούμενα χρόνια είχαν διωχθεί και απολυθεί επώνυμοι για φιλοπαλαιστινιακή στάση:

• Τον Νοέμβρη του 2018 ο Μαρκ Λάμοντ Χιλ, καθηγητής ΜΜΕ και πολιτικός σχολιαστής στο CNN, απολύθηκε μετά την ομιλία του στα Ηνωμένα Έθνη για το Ισραήλ!

• Τον Γενάρη του 2022 η Κέιτι Χάλπερ, δημοσιογράφος στην αμερικανική «The Hill», απολύθηκε επειδή αποκάλυψε το Ισραήλ «κράτος apartheid».

• Τον Οκτώβρη του 2022 ο Χοσάμ Σάλεμ, Παλαιστίνιος φωτογράφος που εργαζόταν στους «New York Times», απολύθηκε για αναρτήσεις του στο Facebook.

Μηχανισμός προπαγάνδας

Σημαντικό ρόλο στο κλίμα Μακαρθισμού και διώξεων απέναντι σε όσους υπερασπίζονται το δίκιο του παλαιστινιακού λαού έπαιξαν και παίζουν οι παγκόσμιοι κολοσσοί του διαδικτύου. Τα μεγάλα μονοπώλια των νέων τεχνολογιών έχουν διαλέξει τη «σωστή» πλευρά. Εκατοντάδες διευθυντικές θέσεις σε εταιρείες όπως η Google, η Microsoft και η Meta (πρώην Facebook) στελεχώνονται από ανθρώπους που υπηρέτησαν στη Μονάδα Κυβερνοπολέμου «8200», που υπάγεται στη στρατιωτική υπηρεσία πληροφοριών του Ισραήλ και από την οποία έχουν «περάσει» πολλοί πριν γίνουν επιχειρηματίες στον κλάδο των νέων τεχνολογιών στην Ευρώπη, στις ΗΠΑ και στο Ισραήλ!

Σύμφωνα με στοιχεία έρευνας που έκανε ο δημοσιογράφος Άλαν Μακκλάουντ το 2022, στην πλατφόρμα LinkedIn αναφέρονται τουλάχιστον 99 βετεράνοι της Μονάδας Κυβερνοπολέμου «8200» που εργάζονται στην Google και τουλάχιστον 166 που πλέον εργάζονται στη Microsoft!

Κλείνοντας, παραθέτουμε τη δήλωση του υπερήλικα επίζησαντα του Άουσβιτς, Χάγιο Μάγιερ, που συγκρίνει το Ισραήλ με τους ναζί:

«Ο αρχηγός του ισραηλινού στρατού είπε ότι οι Παλαιστίνιοι είναι καρκίνωμα. Αυτός είναι τρόπος ομιλίας των ναζί. Τέτοια έλεγαν για μένα όταν ήμουν ένα εβραϊόπουλο στη ναζιστική Γερμανία»...

Βικές κυβερνήσεις είναι ευάλωτες στις αμερικανικές πιέσεις, υπάρχει ένας σημαντικός παράγοντας που δεν μπορούν να αγνοήσουν. Οι αραβικές λαϊκές μάζες που ήδη κατακλύζουν τις πόλεις των αραβικών χωρών, διαδηλώνοντας την υποστήριξη τους στους Παλαιστίνιους και απαιτώντας μια αντίστοιχη στάση των αραβικών κυβερνήσεων.

Ολοφάνερος ο κίνδυνος μιας συνολικότερης ανάφλεξης στην περιοχή και δεν θα είναι μόνο το Ιράν που μπορεί να εμπλακεί έμμεσα ή και άμεσα. Σε μια τέτοια περίπτωση δύσκολα θα αποφύγουν την εμπλοκή Λίβανος και Συρία, πράγμα που μπορεί να οδηγήσει στην εμπλοκή έως και του ρωσικού παράγοντα. Ταυτόχρονα, ερωτηματικό αποτελεί το μέχρι πού μπορεί να φθάσει η συμπαράσταση της Τουρκίας στους Παλαιστίνιους. Έναν κίνδυνο που προσπαθούν να αποτρέψουν οι ΗΠΑ, παρατάσσοντας και τα αεροπλανοφόρα τους στην περιοχή, χωρίς να είναι βέβαιο ότι θα το κατορθώσουν.

Γεννιούνται συνεπώς ορισμένα κρίσιμα ερωτήματα. Μπορεί να «λυθεί» το παλαιστινιακό ζήτημα, μπορεί το Ισραήλ, έστω με τη βοήθεια των ΗΠΑ, να επιβάλει την «τελική του λύση» χωρίς την αντίστοιχη του μεσανατολικού ζητήματος; Μπορούν οι ΗΠΑ να επιβάλουν τη λύση - στα μέτρα τους - του μεσανατολικού ζητήματος χωρίς τη λύση του ζητήματος κυριαρχίας στο διεθνές στερέωμα; Ένα ζήτημα που ήδη έχει τεθεί στο επίκεντρο των διεθνών εξελίξεων και που εδώ και ένα διάστημα κρίνεται σε αποφασιστικό βαθμό στα μέτωπα της Ουκρανίας;

Αλλά εδώ ανοίγει ένα άλλο μεγάλο κεφάλαιο στο οποίο πέραν των όσων έχω ήδη αναφερθεί επιφυλάσσομαι να επανέλθω.

Ποιος –και πώς– θα λύσει το Παλαιστινιακό ζήτημα;

Άρθρο του Νίκου Παπαβασιλείου που δημοσιεύθηκε στην Εφημερίδα των Συντακτών στις 28 Οκτώβρη.

Με το αίμα χιλιάδων παιδιών, γυναικών και ανδρών, με απερίγραπτες καταστροφές και ανείπωτη ισραηλινή βαρβαρότητα το Παλαιστινιακό ζήτημα αναδείχτηκε ξανά όλο το τελευταίο διάστημα ως ένα μεγάλο ζήτημα της εποχής μας. Δεν μπορεί να περάσει «στα ψιλά» καθώς τροφοδοτεί κύματα οργής και αλληλεγγύης των λαών στον δίκαιο παλαιστινιακό αγώνα. Ταυτόχρονα αναδεικνύεται στο επίκεντρο της μεγάλης πολεμικής φωτιάς με την οποία οι ιμπεριαλιστές απειλούν ολόκληρη την περιοχή της Μ. Ανατολής.

Γι' αυτούς τους λόγους όλοι υποχρεώνονται να «πάρουν θέση», να καμώνονται πως «έχουν θέση επίλυσης» του Παλαιστινιακού ζητήματος. Είναι οπωσδήποτε αξιοπρόσεχτο ότι μια σειρά δυνάμεις, από ιμπεριαλιστικές έως εξαρτημένες χώρες και από αντιδραστικά καθεστώτα και κόμματα έως δυνάμεις που αναφέρονται στην Αριστερά και στο κίνημα συμπίπτουν στην ίδια θέση «επίλυσης» του Παλαιστινιακού ζητήματος! Αυτή η σύμπτωση έχει βέβαια τις ερμηνείες της που αφορούν κυρίως τα «πλεονεκτήματα» πολλών όψεων που έχει η συγκεκριμένη θέση και μπορεί έτσι να εξυπηρετεί τις πιο διαφορετικές ανάγκες αυτής της μεγάλης ποικιλίας των δυνάμεων που την προβάλλουν.

«Στα σύνορα του 1967...»

Η θέση αυτή είναι βέβαια η γνωστή διατύπωση που ζητά και προτείνει αναγνώριση «παλαιστινιακού κράτους στα σύνορα του 1967 με πρωτεύουσα την Ανατολική Ιερουσαλήμ». Είναι «κυρίαρχη» (όσον αφορά τη συζήτηση για το ζήτημα) διεθνώς αλλά και στην ελληνική πολιτική σκηνή. Αυτή είναι η -επίσημη- θέση της ΕΕ, με το Ευρωπαϊκό Κοινωνικό Ταμείο να την προβάλλει στα κείμενά του. (1) Αλλά βέβαια είναι και η θέση της -ξεπουλημένης- Παλαιστινιακής Αρχής (Αμπάς), όπως και της Χαμάς, η οποία ωστόσο «αρνείται» την «*ταυτόχρονη αναγνώριση του κράτους του Ισραήλ!*» (2) Επίσης με αυτή τη γραμμή των «*δύο κρατών*» Ρωσία και Κίνα χειρίζονται τις αντιθέσεις τους με τις ΗΠΑ και τις επιδιώξεις τους να αποκτήσουν-διευρύνουν τα ερείσματά τους στην περιοχή.

Από εκεί και πέρα υπάρχει μια ολόκληρη γκάμα δυνάμεων που υποστηρίζουν τη θέση «στα σύνορα του 1967». Από τον Ερντογάν έως την ελληνική Βουλή που ομόφωνα το Δεκέμβριο του 2015 ψήφισε τη θέση αυτή! Αλλά και τώρα εν μέσω της σφαγής στελέχων της ΝΔ, ο ΣΥΡΙΖΑ, το ΠΑΣΟΚ επικαλούνται τη θέση αυτή. Ένθετος υποστηρικτής της θέσης αυτής είναι και η ηγεσία του ΚΚΕ που όλο το τελευταίο διάστημα επικαλείται την απόφαση της Βουλής του 2015 ως «*επιχείρημα*» υπέρ της θέσης αυτής! Ταυτόχρονα η ηγεσία αυτή υποτίθεται ότι κατακεραυνώνει την κυβέρνηση της ΝΔ και τα άλλα κόμματα του συστήματος που συντάσσονται με το κράτος δολοφόνο του Ισραήλ και με τους αμερικάνους και ευρωπαίους ιμπεριαλιστές! Τη θέση αυτή για «τα σύνορα του 1967» (και την πολιτική της ηγεσίας του ΚΚΕ...) ακολουθούν και μια σειρά δυνάμεις του εξωκοινοβουλίου.

Υπόβαθρο και κυρίως νομομοποιητική βάση υποστήριξης της θέσης αυτής είναι οι σχετικές αποφάσεις του ΟΗΕ, αρχής γενομένης της απόφασης 181 του 1947. Από εκεί και μετά ο «Ριζοσπά-

στης» της 27-29/10/23 μετρά 684 ψηφίσματα και αποφάσεις του ΟΗΕ που δίνουν την περιβόητη «*διεθνή νομιμότητα*» στην πρόταση για «*παλαιστινιακό κράτος στα σύνορα του 1967*». (3) Δηλαδή όσο πιο «αριστερά» μετακινούμαστε στο φάσμα των υποστηρικτών της θέσης για τα «*σύνορα του 1967*» τόσο περισσότερο αυξάνονται οι επικλήσεις στην απάτη του «*διεθνούς δικαίου!*»

Τι σημαίνει

Η θέση αυτή καθεαυτή για μας είναι προφανές τι σημαίνει. Ξεκινώντας από το 1967 αποδέχεται την κατοχή, τους εποικισμούς και τον προσφυγικό ξεριζωμό που μέχρι τότε είχε επιβάλει το Ισραήλ, αλλά ταυτόχρονα και κυρίως αναγνωρίζει το κράτος του Ισραήλ. Αναγνωρίζει δηλαδή το κράτος που φυτεύτηκε στην περιοχή από τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό ως όργανό του και στην υπηρεσία του για το στόχο της κυριαρχίας των ΗΠΑ στη Μ. Ανατολή. Αυτές είναι οι «*γενετικές προδιαγραφές*» αυτού του κράτους, μόνο ως κράτος-δολοφόνος των Παλαιστινίων και όλων των Αράβων μπορεί να υπάρχει. Και όσον αφορά το καθεαυτο παλαιστινιακό ζήτημα, το κράτος του Ισραήλ μόνο ως αρνητής του δικαιώματος του παλαιστινιακού λαού για ελεύθερη και ανεξάρτητη πατρίδα μπορεί να υπάρχει. Αυτό δεν είναι δική μας εκτίμηση, είναι η αιματηρή πραγματικότητα όλων αυτών των δεκαετιών!

Μια πραγματικότητα που υπογραμμίστηκε πολύ έντονα όλα τα λίγα τελευταία χρόνια από τις αποφάσεις και τις πολιτικές όχι μόνο του Ισραήλ αλλά πριν από όλα του μεγάλου αφεντικού τους, δηλαδή των ΗΠΑ. Η αναγνώριση της Ιερουσαλήμ ως επίσημης πρωτεύουσας του Ισραήλ (απόφαση Τραμπ, Δεκέμβριος 2017) και η μεταφορά της πρεσβείας των ΗΠΑ στην Ιερουσαλήμ το Μάη του 2018 αυτόν ακριβώς το στόχο αποκαλύπτουν και υπηρετούν. Την «*τελική λύση*», την «*κατάργηση*» του παλαιστινιακού ζητήματος! Ακόμα περισσότερο σε αναφορά με αυτόν τον στόχο ήταν και είναι η προώθηση των συμφωνιών του Αβραάμ, πολιτική που ξεκίνησε από την προεδρία Τραμπ και συνεχίστηκε από τον Μπάιντεν.

Τι σημαίνουν όλα αυτά; Τι δείχνει το γεγονός ότι οι έποικοι στη Δυτική Όχθη από την προδοτική συμφωνία του Όσλο το 1993 μέχρι σήμερα έφτασαν από 115.000 στις 750.000, δηλαδή επταπλάσιαστηκαν; Τι δείχνει η τωρινή θηριωδία του σιωνιστικού κράτους που δολοφονεί μαζικά καθημερινά και με κάθε τρόπο (βομβαρδισμοί, κόψιμο νερού, τροφής, καυσίμων κοκ) τους Παλαιστίνιους στη Λωρίδα της Γάζας;

Όλα αυτά ένα και μόνο δείχνουν: Το κράτος του Ισραήλ δεν μπορεί να υπάρχει έχοντας δίπλα του ένα παλαιστινιακό κράτος. Και αυτό δεν μπορεί να το ανεχτεί όχι μόνο το κράτος του Ισραήλ, αλλά πριν από όλα οι ΗΠΑ που σε καμιά περίπτωση δεν μπορούν να δεχθούν να χάσουν τον υπερεξοπλισμένο χωροφύλακά τους στην περιοχή της Μ. Ανατολής. Αυτό δεν το διαπραγματεύονται με κανέναν και για κανέναν λόγο! Δεν το έκαναν τα πολλά προηγούμενα χρόνια. Χίλιες φορές περισσότερο δεν θα το κάνουν σήμερα με δοσμένη τη σχετική τους υποχώρηση έναντι αντιπάλων και συμβάχων, με δοσμένη την υποχώρησή τους

στην περιοχή της Μ. Ανατολής (Συρία) και την αποχώρησή τους από το Αφγανιστάν, με δοσμένο το ουκρανικό μέτωπο και τη στρατηγική βαρύτητα που αυτό έχει στις επιδιώξεις τους για παγκόσμια ηγεμονία/κυριαρχία!

Δεν παραβλέπουμε την αναζωπύρωση της συζήτησης σχετικά με τη γραμμή των «*δύο κρατών*» που υπάρχει όχι μόνο από Ρωσία και Κίνα αλλά και εντός κυρίαρχων δυνάμεων στις ΗΠΑ με βάση την οποία προβλέπεται-εκτιμάται και η αποπομπή Νετανιάχου. Οι διεργασίες αυτές δεν αποτελούν τίποτε άλλο από μια ακόμα προσπάθεια αποπροσανατολισμού, αναστολής και κατάπνιξης των αγωνιστικών διεργασιών που αναπτύσσονται μέσα στον παλαιστινιακό λαό. Και είμαστε βέβαιοι ότι αν οι διεργασίες αυτές πρόκειται να έχουν κάποιο αποκρυστάλλωμα, αυτό δεν θα είναι τίποτε άλλο από μια νέα εκδοχή ενός κράτους Μπαντουστάν, μια επανέκδοση του χρεοκοπημένου καθεστώτος της Παλαιστινιακής Αρχής που θα εξυπηρετεί τους συνολικούς σχεδιασμούς των ΗΠΑ.

Συνεπώς ο «*συμβιβασμός*» που προτείνει η θέση «*στα σύνορα του 1967*» είναι μια ουτοπία! Μια ψευτιά! Τέτοιος συμβιβασμός δεν πρόκειται να υπάρξει! Δεν πρόκειται να υπάρξει μια «*ειρηνευτική διαδικασία*» που με τη βούλα του ΟΗΕ (δηλαδή, εκτός των άλλων, με τη σύμφωνη γνώμη και των ΗΠΑ) θα «*ανακηρύξει*» ένα κάποιο παλαιστινιακό κράτος.

Πού στοχεύει

Οι λεγόμενες «*εμβληματικές*» αποφάσεις του ΟΗΕ των προηγούμενων δεκαετιών που ζητούν την «*απόσυρση του Ισραήλ από τα κατεχόμενα αραβικά εδάφη*» προέκυψαν στη βάση ενός άλλου ενδοϊμπεριαλιστικού συσχετισμού. Χρησιμοποιήθηκαν σαν εργαλείο καθυστότησης του εθνικοαπελευθερωτικού αγώνα των Παλαιστινίων και της πάλης των λαών, και βέβαια δεν εφαρμόστηκαν! Σήμερα οι επικλήσεις αυτών των αποφάσεων το μόνο στόχο που έχουν ή υπηρετούν είναι να παρουσιάσουν στον παλαιστινιακό λαό και στους λαούς μια χίμαιρα, μια ολέθρια για τα συμφέροντα των λαών ψευτιά.

Αυτή ακριβώς είναι και η κύρια και βασική αξία χρήσης αυτής της θέσης για «*τα σύνορα του 1967*»: Αφού το παλαιστινιακό ζήτημα «*μπορεί να λυθεί με ειρηνευτική διαδικασία στη βάση των αποφάσεων του ΟΗΕ*», «*δεν υπάρχει κανένας λόγος*» για μαζικό λαϊκό ένοπλο εθνικοαπελευθερωτικό αγώνα! Με άλλα

λόγια, η θέση αυτή είναι η πολιτική βάση της άρνησης-απαγόρευσης του αγώνα που απαιτείται. Αυτή τη βάση χρειάζονται οι ποικίλες δυνάμεις που υποστηρίζουν αυτή τη θέση και εννοείται η καθεμιά για τα δικά της συμφέροντα, για τους δικούς της σκοπούς και στόχους.

Και βέβαια η θέση αυτή έχει και το πλεονέκτημα της ανάδειξης μιας «*ευαισθησίας*» που είναι χρήσιμη ή/και αναγκαία. Είναι χρήσιμη, λόγου χάρη, στην ΕΕ -που έχει τις μεγαλύτερες εμπορικές συναλλαγές με το Ισραήλ- για να διαμορφώνει διαύλους και με τη Χαμάς και να αναζητά ρόλο εντός των Κατεχομένων για λογαριασμό των ιμπεριαλιστών της Ευρώπης. Είναι χρήσιμη ακόμα και για τις ΗΠΑ που κύκλοι τους την περιφέρουν ως ενδεχόμενο με στόχο τον έλεγχο των εξελίξεων και των αραβικών μαζών. Οπωσδήποτε είναι χρήσιμη και αναγκαία για δυνάμεις σαν την ξεπουλημένη Παλαιστινιακή Αρχή που γαντζώνεται σε αυτή τη χοντροκομμένη ψευτιά για να διασώσει τον εαυτό της απέναντι στη μεγάλη οργή που συσσωρεύει ο λαός που υποτίθεται ότι εκφράζει και υπηρετεί.

Βεβαίως σε συνθήκες όπως οι τωρινές η «*ευαισθησία*» πάει στην άκρη και η άρνηση-απαγόρευση του δικαιώματος στον αγώνα του παλαιστινιακού λαού αποκαλύπτεται με τον πιο ωμό τρόπο. Γίνεται θηριωδία στα Κατεχόμενα και κατάπλους αμερικάνικων αεροπλανοφόρων στην περιοχή. Γίνεται νέα αμερικάνικη βάση στην Ελλάδα (Ελευσίνα) και καταψήφιση από την κυβέρνηση στον ΟΗΕ ακόμα και της λεγόμενης ανθρωπιστικής εκκευρίας. Γίνονται διώξεις και φασιστικές απαγορεύσεις ενάντια σε κάθε φωνή αλληλεγγύης στους Παλαιστίνιους σε όλη την «*πολιτισμένη*» Δύση.

Και είναι σε αυτές τις συνθήκες που η ηγεσία του ΚΚΕ, παρόλο που έχει ανάγκη να μη φανεί ότι είναι ένθετος υποστηρικτής της απαγόρευσης του εθνικοαπελευθερωτικού αγώνα των Παλαιστινίων, δεν διστάζει να αποκαλύψει τη στήριξη της στις «*ειρηνευτικές διαδικασίες*»: «*Οι γνωστές συμφωνίες του Όσλο το 1993 και το '95 όπου η ηγεσία της ΟΑΠ αναγνώριζε το Ισραήλ, το οποίο με τη σειρά του, επίσης, την αναγνώριζε ως εκπρόσωπο του παλαιστινιακού λαού, σηματοδότησε την μερική αποχώρηση του Ισραήλ από τη Λωρίδα της Γάζας, με τον ισραηλινό στρατό να παραμένει υπεύθυνος της ασφάλειας της περιοχής, ενώ σηματοδοτούσε και την πρόθεση του Ισραήλ να χιμήξει με εποικισμούς στη Δυτική Όχθη, επικαλούμενο "την προστασία τους". Η δε επιστροφή των προσφύγων στις*

γράφει ο Δημήτρης Παυλίδης

Αλ Ματζντάλ (Ασκελόν), κατεχόμενη Παλαιστίνη**Μια μικρή ιστορία
μιας μεγάλης τραγωδίας**

Ήhnehunar! Παράδεισος και κόλαση! Αυτή ήταν ονομασία μιας κατηγορίας φημισμένων μεταξωτών υφαντών που έφτιαχναν οι οκτακάσοι χειροκίνητοι αργαλείοι που δούλευαν νύχτα-μέρα στο Αλ Ματζντάλ. Ένα αραβικό χωριό στα μεσογειακά παράλια της νότιας Παλαιστίνης, το οποίο αναπτύχθηκε στα χρόνια της Οθωμανικής αυτοκρατορίας, σύμφωνα με τα αρχεία της οποίας, το 1596 είχε 559 νοικοκυριά. Αυτός ο αριθμός κατέτασσε το Αλ Ματζντάλ στην έβδομη πιο πυκνοκατοικημένη περιοχή στην Παλαιστίνη. Στα 1945 ήταν πλέον μια μικρή πόλη δέκα χιλιάδων κατοίκων, στην οποία κατοικούσαν αποκλειστικά Παλαιστίνιοι. Η πλειοψηφία μουσουλμάνοι αλλά και μερικοί χριστιανοί. Οι κάτοικοι, παρά την κρίση στην υφαντουργία που δημιούργησαν οι εισαγωγές από την Ευρώπη στην εποχή της Βρετανικής εντολής, προόδευσαν καλλιεργώντας στην τριγύρω εύφορη περιοχή εσπεριδοειδή, σιτηρά, μπανάνες και λαχανικά ή κάνοντας εμπόριο με την ενδοχώρα. Στην απογραφή του 1931, από τους 6.379 κατοίκους που καταγράφηκαν στην πόλη και τα προάστια, οι 6.333 ήταν Μουσουλμάνοι, οι 45 Χριστιανοί και μοναχά 1 Εβραίος. Σύμφωνα με τους αρχαιολόγους, στη θέση του Αλ Ματζντάλ υπήρχε μια περιτολισμένη πόλη και ένα σπουδαίο λιμάνι στα προϊστορικά χρόνια των Χαναναίων. Φιλισταίοι, Βαβυλώνιοι, Έλληνες, Ρωμαίοι, Πέρσες, Άραβες και Σταυροφόροι κυριεύσαν την πόλη, αφήνοντας πίσω τα ίχνη τους ως το 1270 μ.Χ. που καταστράφηκε ολοκληρωτικά από τους Μαμελούκους. Από αυτό τον μεγάλο κατάλογο, με βάση τα αρχαιολογικά κατάλοιπα, λείπουν αποτυπώματα των βασιλείων του Δαβίδ και του Σολομώντα.

Η τραγική ιστορία των κατοίκων του Αλ Ματζντάλ μετά τον πόλεμο του 1948 αποτελεί μια μικρογραφία του δράματος του λαού της Παλαιστίνης. Ο αιγυπτιακός στρατός, αν και την κατέλαβε στην πρώτη φάση του πολέμου, αποσύρθηκε στη συνέχεια λίγο νοτιότερα και στις 4 Νοεμβρίου οι ισραηλινές δυνάμεις μπήκαν στην πόλη, αφού πρώτα την βομβάρδισαν ανηλεώς. Παρά το γεγονός πως η Αλ Ματζντάλ θα ανήκε στο παλαιστινιακό κράτος, οι Ισραηλινοί όχι μόνο δεν την παρέδωσαν, αλλά ξεκίνησαν μια συστηματική επιχείρηση εκτοπισμού του πληθυσμού και εγκατάστασης Εβραίων, κυ-

ρίως Μιζραχί, προερχόμενων από τις κοινότητες στον αραβικό κόσμο. Για παραπάνω από έναν χρόνο, οι εναπομείναντες Παλαιστίνιοι, κυρίως γυναίκες, γέροι και παιδιά, περιορίστηκαν σε γκέτο με συρματοπλέγματα. Στις 17 Αυγούστου του 1950, μετά από έναν συνδυασμό πιέσεων και απειλών, οι 2.000 εναπομείναντες κάτοικοι της Αλ Ματζντάλ άρχισαν να εκδιώκονται. Εκείνη την ημέρα έφυγε το πρώτο φορτηγό με προορισμό τη Γάζα. Μέχρι τον Οκτώβριο είχαν απομείνει 20 οικογένειες. Η επιχείρηση καθοδηγήθηκε από τους Μπεν-Γκουριόν και Μοσέ Νταγιάν, παρά τις διαφωνίες ακόμη και παραγόντων του νεοσύστατου εβραϊκού κράτους. Η απόφαση της Μικτής Επιτροπής Ανακωχής Αιγύπτου-Ισραήλ έλεγε ότι οι Παλαιστίνιοι που έφυγαν ως πρόσφυγες πολέμου έπρεπε να επιστρέψουν στα σπίτια τους, αλλά αυτό δεν συνέβη ποτέ. Σύμφωνα με τα ισραηλινά αρχεία, συνολικά 2.333 Παλαιστίνιοι απελάθηκαν στη Λωρίδα της Γάζας, 60 στην Ιορδανία και 302 σε άλλες περιοχές υπό ισραηλινή κατοχή. Το 2010 μόνο δύο αραβικές οικογένειες ζούσαν στην πόλη, η οποία μετά από διάφορες μετονομασίες πήρε το σημερινό όνομα Ασκελόν, όπως αποκλούνταν στα βιβλικά χρόνια. Χαμένος παράδεισος για τους Παλαιστίνιους που έφυγαν για την κόλαση της προσφυγιάς. Οι νέοι κάτοικοι βρήκαν άραγε τον παράδεισο που τους υποσχέθηκαν οι μεγαλοφύεις και θεόσταλτοι ηγέτες τους;

Με φαρδιές λεωφόρους, ψηλά κτίρια, καταπράσινα πάρκα και απέραντες λευκές αμμώδεις παραλίες η Ασκελόν των 135.000 κατοίκων, απέχοντας μόλις 13 χιλιόμετρα από τα σύνορα της αποκλεισμένης Γάζας, δεν θα μπορούσε να ζει ειρηνικά, παρά τις επιθυμίες των τελευταίων κατακτητών της. Από τότε που αποσύρθηκε ο ισραηλινός στρατός από τη Γάζα, η πόλη έχει γίνει συχνά στόχος των αυτοσχέδιων ρουκετών που εκτοξεύει η ένοπλη παλαιστινιακή αντίσταση. Τα «κασαμάκια» της Χαμάς μπορεί να μην μπορούν να προκαλέσουν σοβαρές ζημιές και απώλειες, αλλά έχουν καταφέρει να δημιουργήσουν ένα διάχυτο αίσθημα ανασφάλειας και φόβου, παρά τους κομπασμούς του ισραηλινού στρατού για την αποτελεσματικότητα της αντιαεροπορικής άμυνας. Υπενθυμίζουν πως όσο ο λαός της Παλαιστίνης θα ζει σε κατοχή, οι Ισραηλινοί δεν θα μπορούν να κοιμούνται ήσυχοι. Αυτό το γεγονός επιβεβαιώθηκε

Πηγές και προτάσεις**ΔΙΑΒΑΣΤΕ** τα ενδιαφέροντα άρθρα

των Chris Hedges και Άρη Χατζηστεφάνου

www.commondreams.org/opinion/libya-disaster-us-imperialismwww.efsyn.gr/themata/infowar/404349_tha-esoze-o-kantafi-ti-libyi-apo-tin-kataigida-ntaniel**ΑΚΟΥΣΤΕ** την εκπομπή του Άρη Χατζηστεφάνου, Ντέρνα: Το θύμα όλων των αυτοκρατοριών, info-war.gr/nterna-to-thyma-olon-ton-aytokratorionatheatoskosmosps.blogspot.com

με εκκωφαντικό τρόπο το πρωινό της 7ης Οκτωβρίου, όταν και η Ασκελόν ξύπνησε απότομα εξαιτίας της επιχείρησης «Πλημμύρα του Αλ Ακσά». Τις επόμενες ημέρες η πόλη, που μοιάζει έρημη όταν ηχούν οι σειρήνες, δέχθηκε πολλά κύματα πυραυλικών επιθέσεων.

Όσοι έκαναν όλα τα τελευταία χρόνια πως δεν έβλεπαν ή δεν καταλάβαιναν τον πραγματικό τελικό στόχο του σιωνιστικού κράτους, ύστερα από όσα γίνονται και αποκαλύπτονται αυτές τις σκληρές ημέρες στη ματωμένη Παλαιστίνη δεν μπορούν να επικαλούνται άγνοια. Τα σχέδια για ολοκληρωτική μετακίνηση των Παλαιστίνιων της Γάζας στη χερσόνησο του Σινά ή αλλού, τα μαζικά δολοφονικά πογκρόμ στη Δυτική Όχθη τα οποία αναγκάζουν εκατοντάδες Παλαιστίνιους να φεύγουν από τα χωριά τους, οι μαζικές σφαγές αμάχων και ο κυνισμός των Ισραηλινών ιθυνόντων αποτελούν επιβεβαίωση όσων επέμεναν πως το σιωνιστικό σχέδιο είναι το όραμα της τελικής λύσης. Ο πλήρης εκτοπισμός και εξανδραποδισμός των Παλαιστίνιων, τους οποίους οι σιωνιστές θεωρούν παρείσακτους και κατώτερους, σε σημείο που να τους χαρακτηρίζουν ζώα και παράσιτα! Και αυτά δεν τα λένε μόνο Παλαιστίνιοι,

Άραβες φανατικοί μουσουλμάνοι ή παρασυρμένοι διεθνιστές συμπαραστάτες. Το πρόσφατο κατηγορώ του μέχρι πρότινος διευθυντή του γραφείου της Υπατης Αρμοστείας του ΟΗΕ για τα ανθρώπινα δικαιώματα στη Νέα Υόρκη, Γκρεγκ Μοκχάιμπερ δεν αφήνει αφορμή για παρερμηνεία. Σε επιστολή που απηύθυνε στον Υπατο Αρμοστή στη Γενεύη και η οποία θάφτηκε επιμελώς από τα κυρίαρχα ΜΜΕ, γράφει μεταξύ άλλων: «*Η σύγχρονη μαζική σφαγή του παλαιστινιακού λαού δεν αφήνει περιθώρια αμφιβολίας πως έχει τις ρίζες της σε μια εθνικιστική ποικιακή ιδεολογία και αποτελεί συνέχεια των συστηματικών διώξεων και εκκαθαρίσεων επί δεκαετίες, οι οποίες γίνονται αποκλειστικά ενάντια στον αραβικό πληθυσμό... Για άλλη μια φορά βλέπουμε μια γενοκτονία να εκτυλίσσεται μπροστά στα μάτια μας και η οργάνωση που υπηρετούμε αποδεικνύεται ανίσχυρη να τη σταματήσει... Πρέπει να υποστηρίξουμε την εγκαθίδρυση ενός ενιαίου, δημοκρατικού κοσμικού κράτους σε όλη την ιστορική Παλαιστίνη, με ίσα δικαιώματα για Χριστιανούς, Μουσουλμάνους και Εβραίους και, ως εκ τούτου, να επιδιώξουμε την εξάρθρωση του ρατσιστικού, αποικιακού σχεδίου και το τέλος του apartheid!*»

εστίες τους παραπέμφθηκε στις ελληνικές καλένδες. Το ΚΚΕ είχε εκφράσει τότε την εναντίωσή του, όχι γιατί αντιτασσόταν στην ειρηνική επίλυση του Παλαιστινιακού, αλλά επειδή ήταν προφανές ότι καμία «ειρηνευτική διαδικασία» δεν θα μπορούσε να έχει επιτυχή και δίκαιη κατάληξη όταν δεν emπεριέχει καμία πρόβλεψη για όλα τα μεγάλα ζητήματα».(4)

Υπόθεση του λαού!

Η επίλυση του παλαιστινιακού ζητήματος προσδιορίζεται από το σύνθημα των ίδιων των παλαιστινίων αγωνιστών στις διαδηλώσεις όλων αυτών των ημερών: «Λεύτερη Παλαιστίνη από τον Ιορδάνη ποταμό ως τη Μεσόγειο Θάλασσα!» Αυτή η επίλυση του παλαιστινιακού ζητή-

ματος είναι αποκλειστικά υπόθεση της πάλης του παλαιστινιακού λαού και της αλληλεγγύης όλων των λαών της περιοχής! Αυτή η πάλη δεν είναι ένα «πραγματευτικό χαρτί» που θα χρησιμοποιηθεί στα τραπέζια των «ειρηνευτικών διαδικασιών» των ιμπεριαλιστών. Είναι η δύναμη που θα αναμετρηθεί με τις δυνάμεις κατοχής, με τον σιωνισμό και τον ιμπεριαλισμό. Για αυτό απαιτείται να συγκροτηθεί σε μαζικό ένοπλο εθνικοαπελευθερωτικό αγώνα!

Ο βαρύς φόρος αίματος που πληρώνει τούτες τις μέρες ο παλαιστινιακός λαός και η αντίστασή του χρεώνεται βέβαια στη θηριωδία του σιωνισμού-ιμπεριαλισμού. Ταυτόχρονα, είναι βέβαιο πως ενισχύει μέσα στις γραμμές της παλαιστινιακής αντίστασης τους ανα-

γκαίους υποκειμενικούς πολιτικούς όρους για να ξεπεραστεί η απαγόρευση της απαιτούμενης πάλης, για να ξεπεραστούν οι ψεύτικοι φίλοι, η γραμμή της συνθηκολόγησης και της υποταγής που είναι συνένοχη στο έγκλημα.

Τα διδάγματα που απλόχερα προσφέρει σε όλους τους λαούς η ηρωική παλαιστινιακή αντίσταση είναι πολύτιμα! Όπως δεν «τελειώνει» ο παλαιστινιακός λαός μέσα στα τείχη που του έχτισαν οι σιωνιστές και οι ιμπεριαλιστές, έτσι δεν «τελειώνει» η ιστορία των εργατών και των λαών μέσα στα «τείχη» της σήψης και της βαρβαρότητας του καπιταλιστικού-ιμπεριαλιστικού συστήματος. Η ιστορία του προλεταριάτου και των λαών αρχίζει έξω από αυτά τα «τείχη». Γι' αυτό πρέπει και μπορεί να

τα γκερεμίσει η πάλη τους που συγκροτείται και αναπτύσσεται με τη γραμμή της αναμέτρησης!

1

https://www.europarl.europa.eu/doceo/document/TA-8-2015-0318_EL.pdf2. <https://www.cnn.gr/kosmos/story/78944/istoriki-allagi-stasis-apo-tinxamas-nai-se-palaistiniako-kratos-sta-synora-toy-1967>

3

<https://www.rizospastis.gr/page.do?publDate=27/10/2023&id=19505&pageNo=11>4. <https://www.902.gr/eidisi/politiki/345493/k-papadakis-enonoyme-tifoni-mas-me-sygkλονistiko-pagkosmio-kyma-allileggyis>

ΗΠΑ

Στα ανοικτά μέτωπα για τον Μπάιντεν προστίθεται και η Μέση Ανατολή

Στην πρώτη του ομιλία στο Κογκρέσο, ο Μπάιντεν γνωστοποίησε ότι «η Αμερική επέστρεψε»... Για τις περισσότερες χώρες της Δύσης, η εξωτερική πολιτική της κυβέρνησης Μπάιντεν θα αντιπροσώπευε επιστροφή στην «κανονικότητα μετά το χάος των χρόνων του Τραμπ»! Από την άποψη αυτή, η διακυβέρνηση Τραμπ ήταν παρένθεση και όχι ένα σημείο καμπής!

Τρία χρόνια μετά την «επιστροφή», η (αν)ισορροπία έχει αποκατασταθεί και τα ανοικτά μέτωπα για τον Μπάιντεν αυξάνονται.

Στην Ουκρανία, μετά την αποτυχία της αντεπίθεσης, οι ΗΠΑ δεν φαίνεται να έχουν ούτε επιχειρησιακό σχέδιο Β ούτε κάποιο περίγραμμα προσωρινής συμβιβαστικής λύσης. Η Κίνα βρίσκεται σε συνεχή πρόωθηση της επιρροής της από την Αφρική μέχρι τη Λατινική Αμερική και κάνει ήδη αισθητή την παρουσία της στη Μέση Ανατολή. Σήμερα οι ΗΠΑ βλέπουν να προστίθεται η Μ. Ανατολή, που ίσως αποδειχθεί το πιο δύσκολο μέτωπο από όλα, άσχετα αν οι βασικοί αντίπαλοι έχουν προεξοφλήσει την μη εμπλοκή τους. Οι αναλυτές του Stratfor θεωρούν ότι η Ρωσία, όπως και η Κίνα, θα κρατήσουν «αυστηρή ουδετερότητα». (;)

Όλα αυτά γίνονται κάτω από τη βαριά σκιά μιας εσωτερικής κρίσης με απρόβλεπτη κατάληξη. Η αμερικανική Βουλή των Αντιπροσώπων μετά από 22 ημέρες «αργίας», λόγω της καθαίρεσης

του προέδρου Μακάρθι με πρωτοβουλία ρεπουμπλικάνων βουλευτών, εξέλεξε νέο πρόεδρο. Ο νέος πρόεδρος, Τζόνσον (ακραίος τραμπικός), αφού εξέφρασε την άκριτη υποστήριξη στο Ισραήλ, διαμήνυσε στον Μπάιντεν πως οι Ρεπουμπλικάνοι στη Βουλή απαιτούν να διαχωριστούν οι περιπτώσεις Ισραήλ και Ουκρανίας, απειλώντας πως δεν θα εγκρίνουν αίτημά του για έκτακτες δαπάνες 106 δισ. δολαρίων που το κύριο μέρος κατευθύνεται σε Ουκρανία και Ισραήλ.

Ωστόσο, η σχεδόν απόλυτη σύμπλευση μεταξύ Ρεπουμπλικάνων και Δημοκρατικών στο ζήτημα του Ισραήλ να μην ξεγελά! Το Ισραήλ δεν αποκλείεται να αποτελέσει πεδίο πλειοδοσίας των Μπάιντεν-Τραμπ, πράγμα που δεν καταχωρείται στα «ατού» των Δημοκρατικών. Το ερώτημα είναι (με βάση το πολωτικό κλίμα που διαμορφώνεται), πώς μπορεί ο Μπάιντεν να ανατρέψει το κλίμα μέχρι τις εκλογές; Η προσπάθεια δέσμευσης της Ουάσιγκτον και των ευρωπαίων συμμάχων στην εκτός των ορίων του ΝΑΤΟ δράση, γίνεται ολοένα και δυσκολότερη.

Η επίθεση του Ισραήλ στους Παλαιστίνιους «έχει αποσπάσει την προσοχή της Δύσης από την Ουκρανία, η οποία έχει γίνει «ένα μόνο από τα μέτωπα» για τη Δύση και ίσως πάψει να είναι βασικό (...), πραγματικότητα με την οποία ο Ζελένσκι θα πρέπει να συμβιβαστεί», αναφέρει ένα άρθρο στην πολωνική ιστοσελίδα Forsal. Όπως υπογραμμίζει το δη-

μοσίευμα, παρά την προσπάθεια του Ζελένσκι να «συνδεθεί» με το ισραηλινό πρόγραμμα επίσκεψης του ΥΠΕΞ των ΗΠΑ, Μπλίνκεν, αυτός «δεν έδειξε ιδιαίτερο ενθουσιασμό» για την ιδέα του.

Η συνέχιση της δέσμευσης της Δύσης στην Ουκρανία έχει πλέον «αστερίσκους». Πολιτικές ομάδες σε Ευρώπη και ΗΠΑ αμφισβητούν τη μακροπρόθεσμη υποστήριξη προς την Ουκρανία. Ευρωπαίος αξιωματούχος παρομοίασε πρόσφατα την υποστήριξη αυτή με ένα «βαρέλι δίχως πάτο». Αν και μειοψηφικές,

μέχρι στιγμής, οι φωνές αυτές, πολλαπλασιάζονται και δυναμώνουν, στέλνοντας μήνυμα στο Κίεβο ότι πρέπει να προετοιμαστεί για μια πιθανή αλλαγή στάσης στην Αμερική και την Ευρώπη.

Οι υποστηρικτές του Ζελένσκι φάνηκε ότι δεν είχαν -και ίσως δεν μπορούσαν- μια σαφή και συμφωνημένη «θεωρία νίκης», γεγονός που καταγράφεται ως πολιτικό/στρατηγικό μειονέκτημα το οποίο, τροφοδοτώντας την αντίληψη της ματαιότητας, ενισχύει τάσεις για την εξεύρεση τουλάχιστον μιας «προσωρινής

Αντισιωνισμός και αντισημιτισμός

Οι σιωνιστές του Ισραήλ σφάζουν τον λαό της Παλαιστίνης κι όποιος τολμήσει να ασκήσει κριτική στο σιωνιστικό κράτος δολοφόνο κατηγορείται ως αντισημίτης και ως αρνητής του ολοκαυτώματος. Στην ιστοσελίδα της Διεθνούς Συμμαχίας για τη Μνήμη του Ολοκαυτώματος (IHRA) θεωρείται αντισημιτισμός η σύγκριση της σημερινής πολιτικής του Ισραήλ με την πολιτική των Ναζί, αλλά και η κριτική στο κράτος του Ισραήλ που ξεφεύγει από τα πλαίσια. Οι Ισραηλινοί και οι ιμπεριαλιστές ταύτιζαν πάντα τον αντισιωνισμό με τον αντισημιτισμό, αλλά τώρα έχουν ξεσαλώσει. Η προπαγάνδα τους μπερδεύει και αποπροσανατολίζει τον λαό. Στόχος τους είναι να δικαιολογήσουν τα εγκλήματά τους, αλλά και να συνεχίσουν να εγκληματούν ανενόχλητοι.

Ο σιωνισμός και ο αντισημιτισμός κουβαλούν πάνω τους τα σκοτάδια της θρησκείας, αλλά και την αθλιότητα του ταξικού συστήματος που γεννά και δικαιολογεί κάθε είδους ανισότητα και καταπίεση. «Ο αντισημιτισμός, σαν έσχατη μορφή φυλετικού σωβινισμού, είναι η πιο επικίνδυνη επιβίωση τού κανιβαλισμού. Ο αντισημιτισμός συμφέρει στους εκμεταλλευτές, σαν αλεξικέραυνο που απομακρύνει από τον καπιταλισμό το χτύπημα των εργαζομένων», έγραφε ο Στάλιν το 1936.

Τον αντισημιτισμό, ως λέξη, επινόησε το 1879, ο Γερμανός δημοσιογράφος Βίλχελμ Μαρ κι άρχισε να χρησιμοποιείται το 1887 από εφημερίδες, όπως ο «Αιών». Έτσι καθιερώνεται ως όρος που δηλώνει το μίσος κατά των Εβραίων. Ο χριστιανισμός από την πρώτη στιγμή αντιμετώπισε τον Ιουδαϊσμό σαν επικίνδυνη αίρεση που αμφισβητούσε τον Χριστό ως υιό του θεού. Καλλιέργησε συστηματικά το μίσος και τις προκαταλήψεις κατά των Εβραίων, όπως ότι χρησιμοποιούσαν το αίμα χριστιανόπουλων στις ιεροτελεστίες τους. Ο Λούθηρος, ο εμπνευστής της προτεσταντικής μεταρρύθμισης, διατύπωσε τις αντισημιτικές του απόψεις στο βιβλίο «Οι Εβραίοι και τα ψέματά τους». Εκεί εκφράζεται για τους Εβραίους με πολύ σκληρά λόγια και διατυπώνει συγκεκριμένες προτάσεις για πογκρόμ

εναντίον τους και για διαρκή καταπίεση και αποκλεισμό τους. Σημαντική συνεισφορά στην αντισημιτική προπαγάνδα ήταν η έκδοση του βιβλίου τα «Πρωτόκολλα των Σοφών της Σιών» στα τέλη του 19ου αιώνα. Τα παρουσίασαν ως πρακτικά συνεδριάσεων, που έκαναν δήθεν οι αρχηγοί του Ιουδαϊσμού το 1897, με σκοπό να υποτάξουν τον κόσμο στην «Ιουδαϊομασονική» κυριαρχία. Το Ολοκαύτωμα, ο συστηματικός διωγμός και η εξόντωση των Εβραίων της Ευρώπης από τη Ναζιστική Γερμανία και τους συνεργάτες της μεταξύ του 1933 και του 1945, αποτελεί το πλέον ακραίο ιστορικό παράδειγμα αντισημιτισμού.

Ο σιωνισμός -ή εβραϊκός εθνικισμός- είναι ένα σύγχρονο πολιτικό εθνικιστικό ρεύμα. Ο βασικός πυρήνας της ιδεολογίας του είναι ότι όλοι οι Εβραίοι αποτελούν ένα έθνος και όχι απλά μια θρησκεία. Η Παγκόσμια Σιωνιστική Οργάνωση δημιουργήθηκε από τον Θεόδωρο Χερτζλ στα 1897. Οι πολιτικές του σιωνιστού ήταν επηρεασμένες και από εθνικιστικές ιδεολογίες και αντίστοιχες αποικιοκρατικές, εμποτισμένες με το ευρωπαϊκό αίτημα για επέκταση και εγκατάστασή του και σε άλλα μέρη του κόσμου. Το Εβραϊκό κράτος θα μπορούσε να φτιαχτεί οπουδήποτε. Υπήρχαν σχεδιασμοί εγκατάστασης ακόμα και στην Αμερικάνικη Ήπειρο. Το γεγονός πως στο τέλος επιλέγεται η περιοχή της Παλαιστίνης έχει να κάνει με τα συμφέροντα της Βρετανίας και στη συνέχεια των ΗΠΑ στην περιοχή.

Στον σιωνισμό προσχώρησαν τα ανώτερα στρώματα των Εβραίων και η διανομή τους. Οι περισσότεροι πίστευαν πως μόνο ο θεός θα συνένωνε πάλι τους Εβραίους στη γη της επαγγελίας και θεωρούσαν πως ο Σιωνισμός ήταν μια παραβίαση της θέλησης του Θεού. Άλλοι θεωρούσαν πως κινδύνευαν τα δικαιώματά τους στις χώρες που ζούσαν, εφόσον οι Εβραίοι θα αναγνωρίζονταν ως ξεχωριστή κρατική οντότητα. Το Ολοκαύτωμα έδωσε αέρα στον σιωνισμό, που από τα πρώτα βήματά του συνέδεσε την ύπαρξή του με τα συμφέροντα των Άγγλων ιμπεριαλιστών και στη συνέχεια των Αμερικάνων. Το κράτος του Ισραήλ δεν

ήταν το αποτέλεσμα κανενός εθνοαπελευθερωτικού αγώνα. Κυριολεκτικά φυτεύτηκε πάνω στη γη του παλαιστινιακού λαού. Για να υπάρξει, χρειαζόταν και χρειάζεται βία. Έχει βάλει στόχο την εξαφάνιση του παλαιστινιακού λαού.

Οι σιωνιστές του Ισραήλ θεωρούν τον εαυτό τους περιούσιο λαό του θεού. «Έσεσθέ μοι λαός περιούσιος από πάντων των εθνών· εμή γαρ έστι πάσα η γη· υμείς δε έσεσθέ μοι βασιλειον ιεράτευμα και έθνος άγιον· ταύτα τα ρήματα ερείς τοις υιοίς Ισραήλ», γράφει η Παλαιά Διαθήκη. Άλλοι λαοί είναι περιούσιοι και άλλοι όχι. Δεν είναι τυχαίο που αντιμετωπίζουν τους Παλαιστίνιους ως ανθρωπόμορφα ζώα. Σιωνισμός σημαίνει φασισμός.

Δεν έχει νόημα η αντιπαράθεση με τον σιωνισμό με εδάφια απ' την Παλαιά Διαθήκη. Έτσι κι αλλιώς δεν αποτελεί ιστορική πηγή. Ο Ναός του Σολομώντα, η Κιβωτός της Διαθήκης, ο Αβραάμ, οι 12 φυλές του Ισραήλ, η φυγή στην Αίγυπτο και άλλα εντυπωσιακά αφηγήματα είναι απλά παραμύθια. Η καταφυγή στην αρχαιότητα καταλήγει συνήθως στον αλυτρωτισμό. Αντιπαράθεση με το σιωνιστικό κράτος του Ισραήλ σημαίνει αντιπαράθεση με τον ιμπεριαλισμό.

Οι σιωνιστές του Ισραήλ μιλάνε εξ ονόματος όλων των Εβραίων επί της Γης, αν και ποτέ και από καμιά διαδικασία δεν τους δόθηκε τέτοια εξουσιοδότηση. Αυτές τις μέρες, πολλοί Εβραίοι της Νέας Υόρκης διαδηλώνουν για να καταγγείλουν το Ισραήλ και στις πικές γράφουν «ποτέ στο όνομά μου». Οι θηριώδες τους δίνουν «επιχειρήματα» στους αντισημίτες να δικαιώσουν το παραμύθι τους και τα «πρωτόκολλα» τους, αλλά και να φτάσουν να δικαιώνουν και τις πρακτικές του Χίτλερ.

Οι Ισραηλινοί και οι Αμερικάνοι ιμπεριαλιστές ταυτίζουν τον αντισημιτισμό με τον αντισιωνισμό και έτσι εκβιάζουν. Πίσω από την ιδεολογική προπαγάνδα κρύβουν τα επόμενα δολοφονικά τους βήματα. Ο σιωνισμός, ο φασισμός και ο ιμπεριαλισμός θα ηττηθούν από τους λαούς που θα τους πολεμήσουν.

λύσης». Πράγμα καθόλου εύκολο πλέον, αφού θα καταγραφεί ως νίκη του Πούτιν και ήττα του Ζελένσκι. Για όλα αυτά η βασική κατεύθυνση της αμερικανικής εξωτερικής πολιτικής θα δοκιμαστεί στην κάλπη το Νοέμβριο του 2024. Αν συμβεί μια απότομη μετατόπιση, με τις όποιες δραματικές επιπτώσεις, αυτή θα αφορά την απώλεια της στήριξης του βασικού υποκινητή αυτού του πολέμου: των ΗΠΑ.

Πρόσφατα το στέλεχος του αμερικανικού υπουργείου Άμυνας στην κυβέρνηση του Ομπάμα, Carden, ισχυρίστηκε ότι οι ΗΠΑ επιδιώκουν να αντιγράψουν το «μοντέλο του Ισραήλ» με την Ουκρανία, πράγμα που σημαίνει ότι «η Ουάσιγκτον, ελλείψει επίσημης συνθήκης συμμαχίας, θα παρέχει σημαντική οικονομική υποστήριξη, στρατιωτική βοήθεια, ανταλλαγή πληροφοριών και διπλωματική υποστήριξη στην Ουκρανία», ώστε να είναι μια μόνιμη πληγή στα πλευρά της Ρωσίας, όπως το Ισραήλ στον αραβικό χώρο. Μπορεί όμως το Ισραήλ να αποτελέσει «μοντέλο», για την Ουκρανία;

Οι αφηγήσεις που εξυφάνθηκαν από Δύση - Κίεβο (και απεικονίζαν τη Ρωσία ως κατάφωρο παραβάτη των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, ότι βομβαρδίζει σχολεία και νοσοκομεία και δεν δείχνει κανένα σεβασμό για τις απώλειες αμάχων), επιστρέφουν τώρα ως εφιαλτική εικόνα από τη Λωρίδα της Γάζας. Το γεγονός ότι χάνεται η μάχη δημοσίων σχέσεων, μεταπορίζοντας δραματικά το δείκτη συμπάθειας στο λαό της Παλαιστίνης, αποκτά πολιτική διάσταση που υπερβαίνει τον αραβικό και μουσουλμανικό κόσμο, και αυτό θα το χρεωθεί ο Μπάιντεν. Οι δολοφονίες αμάχων είναι μια κρίσιμη μεταβλητή που ήδη λειτουργεί εναντίον του.

Πάνω σε αυτό το πρακτορείο Reuters προβάλλει έντονα τις ανησυχίες αμερικανών αξιωματούχων, όπως και την προειδοποίηση του πρώην προέδρου Ομπάμα για το ενδεχόμενο οι ενέργειες του Ισραήλ να έχουν τα αντίθετα από τα επιθυμητά αποτελέσματα. Η επιδρομή του Ισραήλ στη Γάζα και η τροχιά δολοφονικής κλιμάκωσης που διαγράφει δείχνει ότι δεν είναι απλά μία ακόμη όξυνση της χρόνιας σύρραξης. Ο δε κίνδυνος να ξελιχθεί σε μια περιφερειακή σύγκρουση, ξεπερνώντας τους άμεσους τοπικούς πρωταγωνιστές, είναι ορατός.

Η παράδοση που ήθελε την εξωτερική πολιτική εκτός προεκλογικής αντιπαράθεσης δεν θα ισχύσει. Ήδη η Ουκρανία έχει ξελιχθεί σε τέτοιο πεδίο. Βέβαια συμβιβασμοί μεταξύ των κέντρων εξουσίας, που δεν έχουν τον ίδιο τρόπο προσέγγισης των γενικότερων στόχων του αμερικανικού ιμπεριαλισμού, είναι το πιθανότερο. Αυτό ωστόσο με την αίρεση ότι το εύρος και το βάθος της εσωτερικής πόλωσης είναι διαχειρήσιμο.

Λέγεται, με σκωπτικό τρόπο, ότι η «καλύτερη κίνηση εξωτερικής πολιτικής» της κυβέρνησης Μπάιντεν θα είναι... να κερδίσει τον Τραμπ το Νοέμβριο του 2024. Στις πιο πρόσφατες δημοσκοπήσεις, ο Μπάιντεν βρίσκεται σταθερά πίσω από τον πρώην πρόεδρο. Πάντως είναι δύσκολο να προεξοφληθεί κανείς την κατάσταση που θα διαμορφωθεί από μια δεύτερη θητεία Τραμπ. Τα διακυβεύματα είναι τώρα μεγαλύτερα από όσο πριν από τέσσερα χρόνια. Ακόμα και αν ο Τραμπ δεν είναι ο υποψήφιος των Ρεπουμπλικάνων, οι επικρατέστεροι υποψήφιοι, ο κυβερνήτης της Φλόριντα, Ντε Σάντις, και ο επιχειρηματίας Ραμασουάμι, είναι ακόμα πιο απορριπτικοί για την Ουκρανία.

Αν έχουμε λοιπόν το ξεκίνημα ενός ακόμη πολέμου της Δύσης, υπό την ηγεσία των ΗΠΑ (με αφορμή το Ισραήλ), τότε η όξυνση του ανταγωνισμού των ιμπεριαλιστών εισέρχεται σε νέα αχαρτογράφητα νερά. Ωστόσο σήμερα για τις ΗΠΑ το διακύβευμα είναι σημαντικότερο: Διακυβεύεται η ικανότητά της, ως ηγεμονική δύναμη, να δρα τιμωρητικά ή χειραγωγητικά, σε υποτελείς ή μη, ελέγχοντας τις εξελίξεις για εδραίωση και επέκταση της κυριαρχίας της.

XB

ΟΙΚΟΝΟΚΟΣΜΟΣ

Τον Οικονόκοσμο γράφει ο Δημήτρης Μάνος

Ως αποτέλεσμα των κυρώσεων, αμερικανοί αξιωματούχοι εκτιμούσαν ότι η Ρωσία αναγκάστηκε να επιβραδύνει δραματικά την παραγωγή πυραύλων και άλλων όπλων στην αρχή του πολέμου το Φεβρουάριο του 2022 για τουλάχιστον έξι μήνες. Αλλά μέχρι το τέλος του 2022, η παραγωγή όπλων άρχισε να επιταχύνει ξανά, παραδέχονται τώρα αμερικανοί αξιωματούχοι που μίλησαν στην εφημερίδα NY Times υπό τον όρο της ανωνυμίας.

Τα στοιχεία είναι συντριπτικά για να αγνοηθούν: Γράφει η ιστοσελίδα NewsBreak: «*Τώρα, η κατάσταση είναι ακριβώς αντίστροφη. Τα τρία μεγαλύτερα ρωσικά εργοστάσια, το Uralvagonzavod, το Omsktransmash και το Kurganmashzavod, παράγουν με μεγάλους ρυθμούς και δεν είναι μόνο αυτό. Το Uraltransmash και τα εργοστάσια επισκευής τεθωρακισμένων, που αποτελούνται από οκτώ μονάδες, εργάζονται τουλάχιστον 12 ώρες την ημέρα, αλλά όχι ακόμη σε «πολεμική λειτουργία».* Για παράδειγμα, το Kurganmashzavod είχε περίπου 1.700 εργαζόμενους, αλλά προσέλαβε άλλους 1.000 πέρυσι και άλλους 1.200 πρόσφατα.

Τους τελευταίους μήνες, η ρωσική βιομηχανία έχει παραδώσει δεκάδες ελικόπτερα και τζετ σε αφρικανικές χώρες όπως το Μάλι, η Ουγκάντα, το Τόγκο και η Ζιμπάμπουε. Αυτό υποδηλώνει ότι οποιαδήποτε έλλειψη ηλεκτρονικών έχει αντιμετωπιστεί και επιλυθεί.

Πρόσφατα, η Uralvagonzavod έφτασε το 100% της παραγωγής της αποκλειστικά για άρματα μάχης, ενώ η Omsktransmash δεν παράγει πλέον άρματα μάχης και αντ' αυτού έχει στρέψει το ενδιαφέρον της στο T0s-1 και τον εκσυγχρονισμό των T80 και T62M, καθώς και ορισμένων πυροβόλων, συμπεριλαμβανομένου του D30, 2s4 και 2s5. Η Kurganmashzavod εργάζεται εντατικά σε IFV, όπως το BMP3M, και τουλάχιστον πέντε επισκευαστικά εργοστάσια τεθωρακισμένων ανακαινίζουν άλλα IFV και APC. Η Uraltransmash παράγει πυροβόλα Akatsiya, Malka και Msta S και έχει ήδη παραδώσει δύο παρτίδες Msta S φέτος.

Ο αριθμός των πυραύλων που εκτοξεύθηκαν εναντίον του Κιέβου είναι ένα άλλο παράδειγμα της ώθησης στην παραγωγή για τη ρωσική βιομηχανία. Όλα τα στοιχεία δείχνουν ότι το ρωσικό στρατιωτικό βιομηχανικό συγκρότημα μπορεί να παράγει και να ανακαινίζει πολλές εκατοντάδες άρματα μάχης και πιθανώς χιλιάδες IFV, APC και πυροβόλα ετησίως».

Ποιος δεν θυμάται τις ειδήσεις που έκαναν λόγο για μικροτσιπ από τα πλυντήρια πιάτων και ρούχων προκειμένου η ρωσική πολεμική βιομηχανία να ξεπεράσει το πρόβλημα;

Το ένα κομμάτι αυτής της επιτυχίας λοιπόν αφορά ακριβώς την παράκαμψη των κυρώσεων μέσω χωρών όπως το Καζακστάν, η Κιργισία και στο βάθος... φυσικά Κίνα αλλά και Τουρκία.

Εκεί εξ άλλου στηρίχτηκε η παρέμβαση του ευρωπαίου αξιωματούχου μετά την πρόσφατη κρίση της Αρμενίας, που οδήγησε σε ένα είδος συμφωνίας των χωρών της πρώην σοβιετικής περιφέρειας που θα απαγορεύει την παράκαμψη των κυρώσεων (η Μόσχα ακόμη δεν αντέδρασε, ίσως όμως η ευκολία της σύναψης της συμφωνίας οφείλεται και στο γεγονός πως ουσιαστικά η δύσκολη περίοδος μετάβασης ξεπεράστηκε και η Ρωσία «έκανε τη δουλειά της», οπότε και εκ του ασφαλούς συμμορφώθηκαν οι «περιφερειακοί»).

Ας μην ξεχνάμε πως τα μικροτσιπ μιας μεγάλης οικονομικής περιόδου παραγωγής μπορούν να περάσουν σε δυο-τρεις αποσκευές.

Δεν συμβαίνει το ίδιο με τα συστήματα προώθησης πυραύλων (που δεν χωρούν σε βαλίτσες!) στα οποία η Ρωσία είχε ελλείψεις, που φέρεται όμως ότι επίσης τις ξεπερνά, ίσως με μεγαλύτερη δυσκολία.

Δεν είναι όμως μόνον η παράκαμψη των κυρώσεων -σημαντικό ζήτημα που και αυτό η ηγεσία της Ρωσίας προσπαθεί να λύσει με πιο οριστικό και αυτόαρκη τρόπο: Οι νέοι πτυχιούχοι των ηλεκτρονικών συστημάτων απαλλάσσονται όλων των στρατιωτικών υποχρεώσεων τους αν ενταχθούν στην πολεμική βιομηχανία της χώρας.

Η Ρωσία μετατρέπεται σε πολεμική οικονομία;

Το «κερασάκι» είναι ο φόρος των μεγάλων εταιρειών για την ενίσχυση της πολεμικής παραγωγής. Οι δυτικοί ιμπεριαλιστές υστερούν σε αυτόν τον τομέα...

Αυτό φυσικά είναι μόνο μία πτυχή ευρύτερων μέτρων, μίας συνολικότερης στροφής πολεμικού προσανατολισμού της οικονομίας!

Πρόκειται για την ανακατεύθυνση των επενδύσεων και των αυξημένων εσόδων του ΑΕΠ που προέρχεται κυρίως από το εμπόριο καυσίμων που δεν έπαψε να τροφοδοτεί τη ρωσική οικονομία. Μάλιστα επιχειρείται και η αντιστροφή της σχέσης: η ένταση επενδύσεων στην πολεμική βιομηχανία να συμπαρασύρει σε έναν ανοδικό κύκλο τις υστερήσεις που εμφανίστηκαν στην «ειρηνική» παραγωγή. Στη μεταποίηση.

«Διαβάζοντας» τους κωδικούς της μεταποίησης όπως τους έχει «καμουφλάρει» η ρωσική στατιστική υπηρεσία μπορούμε να οδηγηθούμε σε αντίστοιχα συμπεράσματα

Αντιγράφοντας από την ιστοσελίδα Banking news: «*Η παραγωγή "ολοκληρωμένων μεταλλικών προϊόντων"* - μια στατιστική γραμμή που εκτός από είδη όπως μαχαιροπίρουνα περιλαμβάνει όπλα, βόμβες και διάφορους τύπους πυρομαχικών, αυξήθηκε κατά σχεδόν 30% τον Ιούλιο σε σχέση με ένα χρόνο νωρίτερα, μετά από απότομες μειώσεις τους προηγούμενους μήνες.

Μια ξεχωριστή κατηγορία που ονομάζεται «*άλλα οχήματα και εξοπλισμός*», η οποία μαζί με τα ποδήλατα και παρόμοια προϊόντα περιλαμβάνει πλοία, αεροπλάνα και τεθωρακισμένα, στηρίζει επίσης την παραγωγή».

«*Η μεταποίηση θα είχε πολύ χειρότερες επιδόσεις αν δεν υπήρχε ο πόλεμος*», τονίζει η Tatiana Orlova της Oxford Economics. Και συνεχίζει: «*Τα στοιχεία του Ιουλίου επιβεβαιώνουν ότι η αύξηση των κρατικών παραγγελιών που δόθηκαν στο στρατιωτικό-βιομηχανικό σύμπλεγμα στηρίζει τη μεταποίηση της Ρωσίας*», δήλωσε η Orlova.

«*Οι αριθμοί της βιομηχανικής παραγωγής φαίνονταν σχεδόν πολύ καλοί για να είναι αληθινί τους τελευταίους μήνες*».

Ως αποτέλεσμα των παραπάνω, η Ρωσία παράγει τώρα περισσότερα πυρομαχικά από τις Ηνωμένες Πολιτείες και την Ευρώπη. Συνολικά, ο Κ. Σαλμ, ανώτερος αξιωματούχος του υπουργείου Άμυνας της Εσθονίας, εκτίμησε ότι η τρέχουσα παραγωγή πυρομαχικών της Ρωσίας είναι επτά φορές μεγαλύτερη από αυτή της Δύσης.

Πολύ περισσότερο καθώς παρατηρείται μία διαφοροποίηση και προσαρμοστική ευελιξία της ρωσικής πολεμικής παραγωγής: Η παραγωγή, π.χ., των νέων (και ίσως υπερτιμημένων) αρμάτων μάχης ακολουθεί την... ειρηνική περίοδο σε αντίθεση με την επιδιόρθωση-εκσυγχρονισμό παλιότερων τύπων αρμάτων μάχης που διπλασιάζεται, εξασφαλίζοντας την πρώτη γραμμή του μετώπου.

Η ανθεκτικότητα της πολεμικής παραγωγής στο να καλύψει σε εύρος χρόνου τις ανάγκες του μετώπου μάχης είναι ένας από τους βασικούς όρους νίκης τουλάχιστον όσον αφορά τον συμβατικό πόλεμο. Βέβαια αυτή η στροφή δεν είναι χωρίς κόστος.

Όσο και αν αυξήθηκε συνολικά η μεταποίηση -με στοιχεία πάλι της ρωσικής στατιστικής υπηρεσίας- παρουσιάστηκε μείωση του εγχώριου προϊόντος κατά 4 με 5% (σημαντική μείωση), όπως και λίγο μεγαλύτερη μείωση στη ρωσική αυτοκινητοβιομηχανία που έκανε την τελευταία δεκαετία τα πρώτα σημαντικά βήματά της.

Για τη χρηματοδότηση της πολεμικής βιομηχανίας κρατούνται ακόμη ψηλά τα επιτόκια και το χρήμα γίνεται ακριβό (υπήρξε και σύγκρουση υπουργείου Οικονομικών και Κεντρικής Τράπεζας). Εκδηλώνεται επίσης έλλειψη εργατικού δυναμικού. Τέλος, υπάρχουν αμφιβολίες πόσο ο κωδικός «τελικά μεταλλικά προϊόντα» εκφράζει μία πραγματική καθετοποίηση της παραγωγής.

Είναι φανερό πως η πολεμική στροφή ευνοεί το πολεμικό μέτωπο, δίνει «τροφή» στη ρωσική οικονομία χωρίς να λύνει τα δομικά της προβλήματα προέλευσης και προοπτικής...

Ντιλήψεις

ιδεολογίας και πολιτικής

Αγώνας για αυξήσεις σε μισθούς και συντάξεις, ενάντια στην ακρίβεια που τσακίζει τα νοικοκυριά

Μήνα με τον μήνα η κατάσταση στα λαϊκά νοικοκυριά γίνεται όλο και δυσκολότερη. Οι ανατιμήσεις προς τα πάνω στα προϊόντα βασικής ανάγκης στα ράφια των σούπερ μάρκετ είναι καθημερινές. Σε αυτό, αν προσθέσει κανείς και τις αυξήσεις στις τιμές της ενέργειας (ρεύμα και καύσιμα) αλλά και τα υψηλά ενοίκια, τότε η κατάσταση μοιάζει δραματική. Ακόμα και τα ΜΜΕ του ίδιου του συστήματος μιλούν για ασφυκτική κατάσταση στα νοικοκυριά.

Ήδη από την έναρξη του πολέμου στην Ουκρανία, ο πληθωρισμός ανέβηκε κατακόρυφα και όπως φαίνεται θα μείνει στα ύψη για πολύ. Τι και αν η κυβέρνηση έδωσε κάποιες ψευτο-αυξήσεις στον βασικό μισθό και κάποια ψευτο-επιδόματα τύπου pass; Τίποτα από αυτά δε φτάνει για να καλύψει τις πραγματικές ανάγκες του λαού ούτε στο ελάχιστο. Η αλήθεια δεν μπορεί να κρυφτεί. Η ακρίβεια καλπάζει και τσακίζει το εισόδημα του λαού!

Τα ρεπορτάζ, των ίδιων των αστικών μέσων, για την ακρίβεια δίνουν και παίρνουν. «Αλλάζουν οι συνήθειες των καταναλωτών», μας λένε, ενώ μειώνονται κατά πολύ και οι ποσότητες των προϊόντων και τον τροφίμων. Επιλέγουν κοτόπουλο αντί για μοσχάρι ή ηλιέλαιο αντί για ελαιόλαδο. Λες και αυτό είναι πραγματική επιλογή και όχι επιβολή λόγω της σημαντικής μείωσης του πραγματικού εισοδήματος.

Το Υπουργείο «Ανάπτυξης» δήθεν εξαγγέλλει πως θα πατάξει την αισχροκέρδεια και πως θα πάρει μέτρα με τις «μόνιμες μειωμένες τιμές» όπως τις λένε. Όμως ακόμα και τα προϊόντα σε αυτή την κατηγορία είναι αρκετά πιο ακριβά από ότι κάποιους μήνες πριν. Στέλνουν, έτσι, τους εργαζόμενους σε ένα σαφάρι αναζήτησης υποτιθέμενων προσφορών και φθηνότερων τιμών, μήπως και καταφέρουν να αγοράσουν τα απαραίτητα.

Μέσα σε όλη αυτή την κατάσταση που έχει διαμορφωθεί για τον λαό, η ασυδοσία του συστήματος συνεχίζεται. Ο λαός υποφέρει και τσακίζεται καθημερινά από την ακρίβεια και τις συνέπειες που αυτή φέρνει στη ζωή του, ενώ το κεφάλαιο συνεχίζει να πλουτίζει σε βάρος του. Άλλωστε ο πληθωρισμός και η ακρίβεια είναι ακόμα ένα εργαλείο του καπιταλιστικού-ιμπεριαλιστικού συστήματος, για να φορτώσει την κρίση στην πλάτη του λαού. Για τον λαό που είτε ζει στις μεγάλες πόλεις είτε στην επαρχία και την ύπαιθρο που έχει αφεθεί στο έλεος, τίθεται σημαντικό θέμα επιβίωσης, συνέπεια της ακρίβειας και των ανατιμήσεων.

Για τον λαό, η απάντηση δεν περνάει από την αναμονή ή τα ψέματα πως το φαινόμενο του πληθωρισμού είναι προσωρινό. Η λύση δεν είναι να σκύψουμε το κεφάλι και να σφίξουμε και άλλο το ζωνάρι και να πούμε «τον βγάλαμε και αυτό το μήνα». Μοναδική διέξοδος αποτελεί η συγκρότηση του λαού και της εργατικής τάξης απέναντι σε αυτό το εκμεταλλευτικό σύστημα. Απέναντι στο σύστημα που του λένε να δουλέψει 13 και 16 ώρες την ημέρα, 7 ημέρες την εβδομάδα. Απέναντι στα κοράκια του κεφαλαίου που του φορτώνουν στην πλάτη τα βάρη της δικιά τους κρίσης. Όμως και απέναντι σε λογικές που τρέφουν αυταπάτες, πως με κάποιον άλλο διαχειριστή τα πράγματα θα ήταν διαφορετικά, με στόχο να διασκεδάσουν τη λαϊκή οργή και αγανάκτηση. Η οργή και η αγανάκτηση του λαού θα πρέπει να γίνει φωνή, αγώνας και διεκδίκηση για αυξήσεις σε μισθούς και σε συντάξεις. Όχι με ψίχουλα, αλλά στο πραγματικό κόστος ζωής. Να μην αποδεχτούμε τη φτώχεια ως τη νέα πραγματικότητα. Να παλέψουμε για ζωή με αξιοπρέπεια και ζωή με δικαιώματα.

M.K.

Ο φασισμός στα σχολεία

Παρά τις αυταπάτες της πλειοψηφίας της αριστεράς ότι νικήθηκε ο φασισμός, στα αστικά δικαστήρια, με την καταδίκη της Χρυσής Αυγής, η πραγματικότητα έρχεται να επιβεβαιώσει την άποψή μας ότι ο φασισμός γεννιέται από το ίδιο το σύστημα, προσπαθεί να ριζώσει στα μυαλά του λαού και της νεολαίας, να αποπροσανατολίσει από τον πραγματικό υπεύθυνο για την βαρβαρότητα που ζούμε.

Τρία χρόνια μετά, παρατηρείται στα Βόρεια προάστια σε Χαλάνδρι, Μαρούσι και Αγία Παρασκευή έντονη δράση καθοδηγούμενων φασιστικών ομάδων, που παρεμβαίνουν σε περιοχές πέριξ αλλά και εντός κάποιων σχολείων, με τον γνωστό ακροδεξιό τρόπο. Εκμεταλλεύονται τα ευαίσθητα εφηβικά μυαλά στη δύσκολη περίοδο που ζούμε, που λούν βία και μαγκιά πασπαλισμένη με Σπάρτη, Λεωνίδα, πατρίδα και θρησκεία. Το αποτέλεσμα είναι φασιστικά συνθήματα σε τοίχους, ναζιστικοί χαιρετισμοί, επιθέσεις και απειλές σε μαθητές που έχουν δώσει ένα διαφορετικό ιδεολογικό στίγμα ή δείχνουν αδύναμοι ή είναι μετανάστες.

Δυστυχώς, φορείς και σύλλογοι γονέων της περιοχής προτείνουν, μέχρι στιγμής, την επέμβαση της αστυνομίας, ενώ οι ομάδες αυτές χαρακτηρίζονται απλά «ακραίες». Στο όνομα των «άκρων» χτυπιέται η αριστερά και ο κομμουνισμός. Κράτος και αστυνομία καταστέλλουν τους λαϊκούς αγώνες για ζωή με δικαιώματα, στο πλάι τους και οι κάθε λογής φασίστες ενάντια σε κάθε μαθητική, φοιτητική, εργατική λαϊκή διεκδίκηση.

Ο μεγαλύτερος φόβος του συστήματος, ιδιαίτερα σε περιόδους κρίσης, είναι η συνάντηση λαού και νεολαίας με τις κομμουνιστικές ιδέες. Τις ιδέες για την ανατροπή του σάπιου, εκμεταλλευτικού καπιταλιστικού-ιμπεριαλιστικού συστήματος. Γι' αυτό επιστρατεύει όλες του τις δυνάμεις και χρησιμοποιεί

κάθε όπλο που έχει. Ένα τέτοιο όπλο είναι και ο φασισμός, η ιδεολογία του εθνικισμού, του ρατσισμού και του μίσους, που εκθρεύεται το λαϊκό, επαναστατικό και κομμουνιστικό κίνημα.

Στόχος του να θολώσει τα νερά των ταξικών αντιθέσεων, όπου πλούσιοι και φτωχοί, εκμεταλλευτές και εκμεταλλεζόμενοι, αφεντικά και δούλοι ενώνονται κάτω από την ιδέα του έθνους. Έτσι διασφαλίζεται η κυριαρχία του συστήματος και η εξουσία της αστικής τάξης. Δημοκρατικά και πολιτικά δικαιώματα τσακίζονται, κάθε αντίθετη φωνή ενάντια στην καπιταλιστική εκμετάλλευση πνίγεται ως εχθρός της πατρίδας.

Ο φασισμός δηλητηριάζει συνειδήσεις και προσπαθεί να πείσει πως ο κίνδυνος του πολέμου που παραμονεύει πάνω από τα κεφάλια μας προέρχεται από φανατικούς αλλοθρησκούς και όχι από τον ιμπεριαλισμό των Η.Π.Α.-Ε.Ε., που διαλύουν χώρες και μακελεύουν λαούς. Για το μαύρο μέλλον που προορίζουν για τη νεολαία, γεμάτο φραγμούς στην εκπαίδευση, γεμάτο με ανεργία και μισθούς πείνας, φταίνε οι μετανάστες και όχι ο καπιταλισμός που θέλει φτηνό εργατικό δυναμικό και μεγιστοποίηση του κέρδους.

Είναι ανάγκη να καταγγεληθεί η δράση των ακροδεξιών αυτών ομάδων από συλλόγους, σχήματα γειτονιάς, από κάθε προοδευτική δύναμη. Μοναδική διέξοδος για την αντιμετώπιση του φασιστικού φαινομένου είναι η δημιουργία ενός κινήματος που θα τον καταδικάσει και ταυτόχρονα θα υπερασπιστεί τα δημοκρατικά δικαιώματα και τις πολιτικές ελευθερίες. Ενός κινήματος που θα αντιστέκεται και θα παλεύει ενάντια στο σύστημα που γεννά τον φασισμό, που γεννά τη βαρβαρότητα που ζούμε. Σ' αυτή την κατεύθυνση πρέπει να κινηθεί ο λαός και η νεολαία στα σχολεία, στις γειτονιές, σε κάθε χώρο δουλειάς.

Οι μαθητές εκφράζουν την αλληλεγγύη τους στον παλαιστινιακό λαό!

Ενώ η σφαγή του παλαιστινιακού λαού από το φασιστικό κράτος του Ισραήλ μαίνεται, μαθητές σε όλη τη χώρα εκφράζουν την αλληλεγγύη τους στον παλαιστινιακό λαό μέσα από την ανάρτηση πανό στα σχολεία τους και από ποικίλες αντιπολεμικές δράσεις, ενώ είναι πολλοί οι μαθητές και φοιτητές που κατεβαίνουν στις διαδηλώσεις αλληλεγγύης αυτό το διάστημα. Η ελληνική κυβέρνηση προσπαθεί να καλύψει το έγκλημα γενοκτονίας των αμερικάνων ιμπεριαλιστών και του φασιστικού κράτους του Ισραήλ στη Γάζα, και τα παπαγαλάκια τους, τα αστικά ΜΜΕ, κάνουν εκστρατεία συκοφάντησης, παρουσιάζοντας τον παλαιστινιακό λαό ως «τρομοκράτες». Πολλοί μαθητές όμως σε σχολεία της χώρας φαίνεται να μην υποκύπτουν στα ψέματά τους και αποδεικνύουν ότι είναι με το δίκαιο των λαών που αντιστέκονται ηρωικά απέναντι στο φασισμό και τον ιμπεριαλισμό.

Στο Μουσικό Λύκειο του Ιλίου, στο 2ο Λύκειο Νέας Σμύρνης, στο 1ο και 2ο ΕΠΑΛ Αγίας Παρασκευής οι μαθητές ανέρτησαν πανό αλληλεγγύης στην Παλαιστίνη. Σε πολλά σχολεία, όπως στο Γυμνάσιο Ευδήλου Ικαρίας ή στο 2ο ΓΕΛ Αγίων Αναργύρων, σχημάτισαν με τις τσάντες τους το σήμα της ειρήνης. Στο ΕΠΑΛ Λαυρίου οι μαθητές ανέβασαν πανό συμπαράστασης στην Παλαιστίνη και έγινε άμεσα επέμβαση της αστυνομίας. Οι μαθητές δεν υπέκυψαν στην κρατική τρομοκρατία και

κατάφεραν το πανό να παραμείνει στη θέση του. Τη δουλειά της αστυνομίας ανέλαβαν όμως ύστερα οι μαύρες εφεδρείες του συστήματος, και συγκεκριμένα πυρήνες φασιστοειδών που δρα στο συγκεκριμένο σχολείο, οι οποίοι κατέβασαν το πανό.

Το να πάρουν αυτές οι εκδηλώσεις αλληλεγγύης στον παλαιστινιακό λαό πιο οργανωμένα και κεντρικά χαρακτηριστικά νεολαιίστικου αγώνα είναι κάτι που το σύστημα τρέμει. Γι' αυτό και είναι ανάγκη τα αντιπολεμικά αυτά αισθήματα των μαθητών να αποκτήσουν τα χαρακτηριστικά ενός οργανωμένου, συλλογικού και παρατεταμένου αγώνα. Τα αντιπολεμικά και αντιιμπεριαλιστικά αιτήματα πρέπει να γίνουν αντικείμενο πάλης στα σχολεία γιατί είναι η γενιά που την προορίζουν να ζήσει τον εφιάλτη των ιμπεριαλιστικών πολέμων.

Γι' αυτό και η δίκαιη και ηρωική αντίσταση του λαού της Παλαιστίνης για τη λευτεριά μπορεί να εμπνεύσει τη νεολαία, να της δώσει δύναμη και προοπτική μέσα στη μαυρίλα που της παρουσιάζουν. Μαθητές και φοιτητές να δείξουν έμπρακτα μέσα από τους αγώνες τους ότι η νέα γενιά δεν σκύβει το κεφάλι, δεν αποδέχεται το μαύρο τοπίο για το οποίο την προορίζουν. Τα αντιιμπεριαλιστικά και αντιπολεμικά συνθήματα για τη σφαγή στη Γάζα και για τον πόλεμο στην Ουκρανία να μπουν στις καταλήψεις, στους αγώνες των μαθητών και στις μαθητικές διαδηλώσεις που θα καλεστούν.

Επιμονή αλλά και ποινική αναβάθμιση στις πειθαρχικές διώξεις στον Πειραιά

Να ανοίξει το ζήτημα στην κοινωνία με μαζικές κινητοποιήσεις

Ενώ συνδικαλιστικά στελέχη της ΟΛΜΕ και της ΕΛΜΕ Πειραιά πανηγύριζαν για τις εικονικές νίκες, η Εισαγγελία δεν τους... άκουσε και προχώρησε σε κλήση σε προανάκριση για τους 4 εκπαιδευτικούς του Πειραιά, στους οποίους είχε, ήδη, ασκηθεί πειθαρχική δίωξη, για συμμετοχή τους σε κινητοποίηση της ΕΛΜΕ ενάντια στις εξετάσεις PISA.

Η «ανεξάρτητη» ποινική διαδικασία -όπως... τυχαίως- κατέληξε στους ίδιους 4, ενώ οι καταθέσεις μιλούσαν για συμμετοχή στην κινητοποίηση πολύ περισσότερων. Εντελώς, επίσης, ...τυχαία, μάρτυρας που δεν είχε αναγνωρίσει συγκεκριμένους ανθρώπους κατά την πρώτη κατάθεση, προσήλθε (πέντε μήνες μετά την κινητοποίηση!) και, σε συμπληρωματική κατάθεση, αναγνώρισε τους ίδιους 4 που έχουν πειθαρχική δίωξη (αυτούς, δηλαδή, που «έπρεπε» να αναγνωριστούν!).

Πολιτική μας εκτίμηση είναι ότι η προανάκριση θα καταλήξει σε ποινική δίωξη, αν δεν υπάρξει άμεσα μαζική αγωνιστική παρέμβαση.

Θυμίζουμε ότι άλλοι δύο εκπαιδευτικοί του Πειραιά (και μέλη της οργάνωσής μας) διώκονται, όμοια, ποινικά και πειθαρχικά για τη σύλληψή τους κατά την προσπάθεια διαδήλωσης στις 6/12/2020 (επέτειο δολοφονίας του Αλέξη Γρηγορόπουλου), ενώ οι διαδηλώσεις είχαν απαγορευτεί.

Οι Αγωνιστικές Κινήσεις Εκπαιδευτικών πρόβαλλαν την προηγούμενη περίοδο τον στόχο να οργανωθεί πανελλαδική καμπάνια με απεύθυνση στον λαό και να καταλήξει σε μια πρώτη πανελλαδική μέρα κινητοποιήσεων.

Κάτω από τις πιέσεις αυτές, η ΟΛΜΕ (με τη σκηνοθεσία και ενορκήστρωση του ΠΑΜΕ) έκανε αυτό που κάνει καλά. Να απονευρώνει κάθε ζωντανή πρωτοβουλία. Υποτίθεται πως αποφασίστηκε (έστω και χωρίς την προαναφερόμενη καμπάνια) μέρα πανελλαδικής κινητοποίησης, η οποία στην Αθήνα εκφράστηκε με την γνωστή διαλυτική «κινητοποίηση» στο Υπουργείο Παιδείας. Παρά το γεγονός ότι η πρωτοβουλία αυτή ήταν απόφαση της ΟΛΜΕ (απόφαση που, όπως και να 'χει αποτέλεσε

θετική εξέλιξη και αποτέλεσμα πίεσης), παρά το γεγονός ότι συνοδευόταν από στάση εργασίας και παρά το γεγονός ότι συμμετείχαν και πιο άμεσα και 2 ακόμα (πέραν της ΕΛΜΕ Πειραιά) σωματεία της Αττικής που αντιμετωπίζουν ζητήματα πειθαρχικών (ακόμα, ευτυχώς, όχι και ποινικών) διώξεων, παρά όλα αυτά τα πλεονεκτήματα, η κινητοποίηση είχε μερικές δεκάδες εκπαιδευτικούς και ήταν περίπου μόλις διπλάσιας μαζικότητας από την κινητοποίηση που είχε κάνει την αμέσως προηγούμενη μέρα στον Πειραιά η Ενώτητα Αντίστασης Ανατροπής (συνδικαλιστικό σχήμα της ΕΛΜΕ Πειραιά, όπου συμμετέχουν οι Αγωνιστικές Κινήσεις Εκπαιδευτικών, οι Παρεμβάσεις και πλήθος ανένταχτων αγωνιστών), χωρίς ασφαλώς απόφαση του Σωματείου και χωρίς στάση εργασίας.

Με τον τρόπο αυτό η συνδικαλιστική ηγεσία επιδίωξε να ξεμπλέξει από την υποχρέωση και έτρεξε απερίσπαστη να φτιάξει τα «ενιαία κείμενα» συμμετοχής στην αξιολόγηση.

Το επόμενο διάστημα, βέβαια, δεν θα υπάρξει αδράνεια από τις Αγωνιστικές Κινήσεις Εκπαιδευτικών ούτε και από την Ενώτητα Αντίστασης Ανατροπής.

Η πρόταση για μεγάλη καμπάνια και νέα κινητοποίηση θα τεθεί με μεγάλη ένταση. Όχι μόνο (ούτε βασικά) για να προστατευτούν οι αγωνιστές, αλλά γιατί επιδίωξη της κυβέρνησης είναι στη δίωξη των αγωνιστών αυτών, να πατήσει ένα γενικευμένο κλίμα τρόμου, το οποίο μαζί με την υποταγή των συνδικαλιστικών ηγεσιών, να στρώσει ένα γήπεδο ώστε η επίθεση στην εκπαίδευση να περάσει ομαλά. Στη λίστα των διώξεων (πειθαρχικών και ποινικών) ήρθε και να προστεθεί αυτή του δασκάλου Ηλία Σμήλιου, για συμμετοχή του σε κινητοποίηση ενάντια σε πλειστηριασμούς.

Πιο δυνατά, λοιπόν, θα φωναχτεί η αλήθεια, ότι οι αγώνες δεν είναι νόμιμοι ή παράνομοι, αλλά είναι δίκαιο και αναγκαίο! Και θα απαιτηθεί η άμεση και χωρίς όρους ανάκληση όλων των πειθαρχικών και ποινικών συνδικαλιστικών και πολιτικών διώξεων.

Έχουν και οι καπιταλιστικές μητροπόλεις τον «βραχνά» τους

Οι απεργιακοί αγώνες συνεχίζονται στις ΗΠΑ

Στον νευραλγικό τομέα της αυτοκινητοβιομηχανίας στις ΗΠΑ, χιλιάδες εργαζόμενοι στις τρεις μεγαλύτερες βιομηχανίες (Ford, General Motors, Stellantis) διεξάγουν έναν ιστορικό, για τον κλάδο, απεργιακό αγώνα που ήδη μετρά 46 μέρες. Ένας αγώνας που δε γυρίζει πίσω, παρά το γεγονός ότι, όλο αυτό το διάστημα, έχει απέναντί του τους εργοδοτικούς εκβιασμούς, την τρομοκρατία αλλά και την προσπάθεια εκτόνωσης απ' τις συνδικαλιστικές ηγεσίες. 41 μέρες μετά την έναρξη των απεργιών, πρώτη η εργοδοσία της Ford ήρθε σε συμφωνία «επί της αρχής» με το συνδικάτο για νέα συλλογική σύμβαση εργασίας με αυξήσεις της τάξης του 28% επί του βασικού μισθού μέχρι το 2028, που μεταφράζεται σε 30% για τους υψηλόμισθους και 60% για όσους αμείβονται με τον βασικό. Επιπλέον, δεσμεύτηκε ν' ανοίξει ξανά τα εργοστάσια στο Κεντάκι και στο Μίσιγκαν, που είχε σταματήσει τη λειτουργία τους προκειμένου να πιέσει τους απεργούς. Πρόκειται για μια νίκη με σημαντικό αντίκτυπο, καθώς πιέζει την GM και τη Stellantis να ικανοποιήσουν τα αιτήματα των απεργών εργαζόμενων σ' αυτές.

Στο Λας Βέγκας, δεκάδες χιλιάδες εργαζόμενοι στον επισιτισμό και τον τουρισμό, στα ξενοδοχεία κολοσσούς και τα καζίνο, από τέλη Σεπτεμβρίου πήψαν στα σωματεία τους, Culinary Workers Union Local και Bartenders Union Local, με ποσοστό μεγαλύτερο του 95%, την έναρξη απεργιακού αγώνα. Τα δίκαια αιτήματά τους αφορούν νέες πενταετείς συλλογικές συμβάσεις εργασίας με σημαντικές αυξήσεις μισθών, μειωμένες ποσοστώς φόρτου εργασίας, εγγυήσεις κατά της βίας στον χώρο εργασίας και ασφάλεια απ' την αυξημένη αυτοματοποίηση. Οι εργοδοτικές πιέσεις είναι μεγάλες. Η κρατική καταστολή προσπαθεί να σπείρει την τρομοκρατία, καθώς τις περασμένες μέρες προχώρησε σε συλλήψεις διαδηλωτών απεργών. Οι εργαζόμενοι μαζικά κι αποφασιστικά συνεχίζουν τον απεργιακό τους αγώνα.

Το κεφάλαιο κι οι υπηρέτες του σε όλον τον κόσμο επιδιώκουν στρατηγικά να διαλύσουν το δικαίωμα στη δουλειά και να κάνουν συνείδηση των εργαζομένων την εκμετάλλευση και την υποταγή. Προσλαμβάνουν ολόκληρα επιτελεία για να καταστείλουν τους εργατικούς αγώνες εν τη γενέσει τους. Νομοθετούν την ποινικοποίηση της δυνατότητας των εργαζομένων να συγκροτούνται ταξικά στη βάση των κοινών τους συμφερόντων. Επιθυμούν να διαλύσουν τον ταξικό τους αντίπαλο, ακριβώς επειδή τρέμουν τη δύναμή του. Κανένας εργατικός αγώνας που διεξάγεται δεν είναι χαμένος και το ξέρουν πολύ καλά αυτό. Μπορεί ν' αποσπάσει νίκες. Αφήνει σημαντικές παρακαταθήκες. Αποκαλύπτει πόσο γυμνός είναι ο βασιλιάς μπροστά στη δύναμη και το δικίο αυτών που τους αρνούνται τον κόσμο τους. Δείχνει τον δρόμο για την αμφισβήτηση της κυριαρχίας τους.

Θεσσαλονίκη

Νέα πολιτική δίωξη εκπαιδευτικού

Στο πλαίσιο της γενικότερης πολιτικής της καταστολής, της τρομοκρατίας και της ενίσχυσης της φασιστικοποίησης της δημόσιας και κοινωνικής ζωής, εκδηλώθηκε το νέο κρούσμα δίωξης εκπαιδευτικού για την πολιτική του δράση. Συγκεκριμένα, διώκεται πειθαρχικά ο Ηλίας Σμήλιος, δάσκαλος σε ΣΕΠΕ της Δυτικής Θεσσαλονίκης, επειδή συμμετείχε -πριν δεκαπέντε μήνες- σε κινητοποίηση ενάντια σε πλειστηριασμό πρώτης κατοικίας.

Την ώρα που η κυβέρνηση ξεδιπλώνει και οξύνει την επίθεσή της στο σύνολο των δικαιωμάτων των μαθητών και των εκπαιδευτικών, εφαρμόζει την πολιτική του μαστίγιου και της τρομοκρατίας

αγωνιστών εκπαιδευτικών. Βάζει μπροστά τις Διοικήσεις Εκπαίδευσης, για να φμώσει και να χτυπήσει κάθε φωνή και κάθε πράξη αντίστασης στην αντιλαϊκή πολιτική του συστήματος και της κυβέρνησης που το υπηρετεί.

Η δίωξη αυτή αποτελεί άμεση συνέχεια των πολιτικών διώξεων αγωνιστών εκπαιδευτικών της ΕΛΜΕ Πειραιά, του Παναγιώτη Χουντή και του Ζήση Γκέρτσου, για τη συμμετοχή τους στη διαδήλωση το 2020 στην επέτειο δολοφονίας του Γρηγορόπουλου, που βρίσκεται σε εξέλιξη. Όπως και στον Πειραιά, έτσι και τώρα στη Θεσσαλονίκη, είναι «ανάρμοστη συμπεριφορά εκτός υπηρεσίας» η συμμετοχή σε διαδήλωση και σε κοινωνι-

κούς αγώνες!

Οι διώξεις αυτές αποτελούν συνέχεια των δεκάδων διώξεων σε βάρος εκπαιδευτικών σε όλη τη χώρα για τη συνδικαλιστική τους δράση (άρνηση «τηλεκπαίδευσης» σε κατάληψη ή χιονιά, εναντίωση διεξαγωγής εξετάσεων PISA, αντικυβερνητική κριτική κ.ά.).

Η κυβέρνηση εντείνει την πολιτική της τρομοκρατίας τόσο περισσότερο, όσο οι συμβιβασμένες συνδικαλιστικές ηγεσίες σε ΟΛΜΕ και ΔΟΕ «βάζουν πλάτη» στην προώθηση της κυβερνητικής επίθεσης και δυνάμεις όπως το ΠΑΜΕ «ρίχνουν λευκή πετσέτα» στον εχθρό, ενώ η μάχη συνεχίζεται.

Η αλληλεγγύη στους διωκόμενους εί-

ναι ανάγκη να εκφραστεί έμπρακτα και πλατιά. Η πανελλαδική Ημέρα Δράσης ενάντια στις διώξεις που αναγκάστηκε να κηρύξει η ΟΛΜΕ στις 25 του Οκτώβρη ήταν μια αρχή που χρειάζεται να έχει συνέχεια, διάρκεια και μαζικότητα. Και σε αυτή την προσπάθεια οφείλουν να πρωτοστατήσουν τα πρωτοβάθμια σωματεία, για να μπει φραγμός στις διώξεις των αγωνιστών και στην πολιτική της ποινικοποίησης της συνδικαλιστικής και πολιτικής δράσης.

Μαζική παράσταση διαμαρτυρίας από εκπαιδευτικούς έγινε στις 1 Νοέμβρη στην Περιφέρεια Εκπαίδευσης με βασικό αίτημα να σταματήσει η δίωξη.

Θεσσαλία

Βαρύς χειμώνας για τους πλημμυροπαθείς

Έκλεισαν δύο μήνες από τις πλημμύρες του Daniel, ο χειμώνας είναι μπροστά και τα προβλήματα παραμένουν «βουνό» στα πλημμυρισμένα χωριά της Θεσσαλίας. Δύο μήνες μετά και ακόμα υπάρχουν ξεσπιτωμένοι και άστεγοι πλημμυροπαθείς που κοιμούνται σε κλειστά γυμναστήρια, σε συγγενείς και γείτονες, αντιμέτωποι με την αδιαφορία κυβέρνησης-περιφέρειας-δήμου που ακόμα δεν τους έχουν εξασφαλίσει ανθρώπινη στέγαση. Πλημμυροπαθείς που ακόμα δεν πήραν ούτε ευρώ αποζημίωση, πλημμυροπαθείς που χάσανε τις περιουσίες τους, που έμειναν χωρίς σπίτι, χωρίς σοδειά, χωρίς εισόδημα...

Ακόμα και σήμερα, δύο μήνες μετά, υπάρχουν περιοχές που είναι ακόμα πλημμυρισμένες. Δρόμοι, γέφυρες και υποδομές που ακόμα δεν αποκαταστάθηκαν. Χωριά που η πρόσβαση γίνεται από παράδρομους. Στα πλημμυρισμένα χωριά επικρατεί ερημιά και εγκατάλειψη. Σπίτια σκοτεινά, κλειστά καφενεία, έρημοι δρόμοι. Και παντού λάσπη, μυρωδιά μούχλας και πρόχειρες κωματερές με «βουνά» από ρούχα, έπιπλα, κλινοσκεπάσματα, ηλεκτρικές συσκευές που έπνιξε η λάσπη. Εκατοντάδες οι οικογένειες που ξεσπιτώθηκαν και τώρα είναι στο νοίκι. Στο Βλοχό κανένα από τα τέσσερα καφενεία του χωριού δεν λειτουργεί. Στο Δήμο Παλαμά, ακόμα και σήμερα, δύο μήνες μετά και τα χωριά Άγιος Δημήτριος, Βλοχός, Κοσκινάς, Ιτέα, Ασπίτσα, Λεύκη, Ορφανά, Πέτρινο, Συκεώνα και Φύλλο δεν έχουν πόσιμο νερό. Οι κάτοικοι ζουν με την αγωνία της επόμενης βροχής αφού τα αναχώματα είναι ακόμα «σπασμένα» και η όποια αποκατάσταση γίνεται με ρυθμούς χελώνας.

Δύο μήνες μετά και πάνω από το 40% των πλημμυροπαθών ακόμα δεν έχουν εισπράξει την αποζημίωση των 6.600 ευρώ για την οικοσκευή τους (αυτή την αποζημίωση που ο υφυπουργός Κλιματικής Κρίσης και Πολιτικής Προστασίας Χρ. Τριαντόπουλος μας έλεγε ότι θα μπει στους λογαριασμούς αυτόματα, «με ένα κλικ»...). Αλλά και αυτά τα 6.600 δεν φτάνουν για να ξαναστήσεις από την αρχή ολόκληρο σπιτικό.

Χιλιάδες αγροτικές οικογένειες είναι σε απόγνωση. Η αγροτική παραγωγή έχει καταστραφεί σχεδόν στο σύνολό της και σε όσα, ελάχιστα, βαμβακοχώραφα μπόρεσαν και μάζεψαν, τα κιλά είναι ελάχιστα και το βαμβάκι υποβαθμισμένο. Στην Καρδίτσα, γεωπόνοι και παραγωγοί εκτιμούν ότι στο βαμβάκι θα έχουμε μείωση παραγωγής πάνω από 80% σε σχέση με πέρυσι. Ίδια η εικόνα και στο καλαμπόκι και στις άλλες καλλιέργειες που μέσα στη λάσπη σαπίζουν αμάζευτες στα χωράφια.

Στα χωριά του Θεσσαλικού κάμπου όπου άλλες χρονιές τέτοια εποχή έβλεπες απέραντα βαμβακοχώραφα κατά-

φορτα με «λευκό χρυσό» και ένα αδιάκοπο πήγαινε-έλα από αγρότες, τρακτέρ, συλλεκτικές, δαγκάνες, νταλικές και πλατφόρμες, τώρα βλέπεις πνιγμένα χωράφια, σάπιες και κατεστραμμένες σοδειές, μαντριά γκρεμισμένα, αγροτικά μηχανήματα θαμμένα στη λάσπη, λάστιχα, καρούλια και αγροτικά εργαλεία παρασυρμένα στο δρόμο και στα αναχώματα... Ακόμα και τώρα, δύο σχεδόν μήνες μετά τις πλημμύρες, τα χωράφια ακόμα κρατάνε νερό, η λάσπη ακόμα δεν ξεράθηκε και οι συλλεκτικές και τα τρακτέρ ακόμα δεν μπορούν να μπουν στα χωράφια, ούτε για τη συγκομιδή ούτε για τα φθινοπωρινά οργώματα.

Χιλιάδες οι αγρότες που έμειναν χωρίς σοδειά και χωρίς εισόδημα και από την άλλη φορτωμένοι με χρέη σε τράπεζες, σε γεωπόνους και σε εμπόρους. Χρέη που υπολόγιζαν να τα ξεπληρώσουν με την πώληση της σοδειάς τους... Παράλληλα, κινδυνεύουν να χάσουν και επιδοτήσεις (στο βαμβάκι 73-75 €/στρέμμα από τη «συνδεδεμένη ενίσχυση») αφού η σοδειά τους δεν καλύπτει τα ελάχιστα κιλά που απαιτούνται. Η κυβέρνηση, αντί να δεσμευτεί για αναπλήρωση εισοδήματος και για αποζημιώσεις στο 100% της ζημιάς, ανακοινώνει προκαταβολές έναντι αποζημιώσεων (στο βαμβάκι από 50 έως 140 ευρώ το στρέμμα και στο καλαμπόκι από 40 έως 110 ευρώ το στρέμμα) που και αυτές τις προκαταβολές ακόμα δεν τις είδαν οι αγρότες και ούτε βέβαια αναπληρώνουν το χαμένο τους εισόδημα.

Για τα «κόκκινα» σπίτια, αυτά δηλαδή που έπεσαν ή είναι μη κατοικήσιμα (υπολογίζονται σε πάνω από 300 στο Δήμο Παλαμά), η κυβέρνηση ανακοίνωσε «στεγαστική συνδρομή» μέχρι 1.000 ευρώ το τετραγωνικό, από τα οποία μόνο το 80% θα είναι δωρεάν κρατική αρωγή, ενώ το υπόλοιπο 20% θα είναι άτοκο τραπεζικό δάνειο, που όμως οι τράπεζες δεν υποχρεούνται να το δώσουν, όπως έγινε δηλαδή και στον «Ιανό». Από την άλλη, μπαίνουν μια σειρά κόφτες και πλαφόν (π.χ. παλαιότητα σπιτιού, δηλούμενη αξία στον ΕΝΦΙΑ κ.λπ.) που η «στεγαστική συνδρομή» φτάνει να μην καλύπτει ούτε το 50% του κόστους ανακατασκευής.

Όσο για τις υποδομές και τα έργα αντιπλημμυρικής θωράκισης; Όπως αποδείχτηκε, όλα αυτά τα χρόνια μετά την καταστροφική πλημμύρα από τον «Ιανό» (Σεπτέμβρης 2020) δεν έγινε κανένα ουσιαστικό έργο αντιπλημμυρικής θωράκισης και τα μόνα που έγιναν ήταν έργα «μπαλώματα» και έργα αποκατάστασης των ζημιών. Κυβέρνηση, Δήμοι και Περιφέρειες, από τη μια, μιλάνε προκλητικά για «κλιματική αλλαγή» (θέλοντας έτσι να συγκαλύψουν και να απαλλάξουν το κεφάλαιο από τις ευθύνες του για την καταστροφή του περιβάλλοντος και τη λεηλασία της φύσης) και, από την άλλη, αδιαφορούν για έργα προστασίας του λαού, μοιράζοντας τα κρατικά κονδύλια και τα διάφορα ΕΣΠΑ σε έργα βιτρίνας και σε έργα για την εξυπηρέτηση του «επιχειρείν» και του μεγάλου κεφαλαίου. Την ίδια στιγμή που μιλάνε για «κλιματική κρίση» και για «ακραία καιρικά φαινόμενα», τα αντιπλημμυρικά έργα χαρακτηρίζονται ως «μη επιλέξιμα» (εκτός αν το φαινόμενο είναι επαναλαμβανόμενο!) και δεν χρηματοδοτούνται από την ΕΕ. Και όσα έργα και αποκαταστάσεις υποδομών προγραμματίζονται να γίνουν, θα γίνουν με τις προηγούμε-

νες προδιαγραφές, δηλ. να αντέχουν πλημμύρες 50ετίας, όταν οι πρόσφατες πλημμύρες στη Θεσσαλία ξεπέρασαν εκείνες της 100ετίας!

Οι κάτοικοι της Θεσσαλίας και της χώρας δεν έχουν να αντιμετωπίσουν τόσο τα «ακραία καιρικά φαινόμενα» όσο μια ακραία ταξική και ακραία αντιλαϊκή πολιτική που αδιαφορεί για το βίος και τη ζωή

τους, που λεηλατεί το παρόν και το μέλλον τους. Απέναντι σε μια τέτοια πολιτική που άλλοτε μας καίει και άλλοτε μας πνίγει, μια πολιτική εγκληματική που αδιαφορεί για τη ζωή και το μέλλον του λαού, δεν φτάνει μόνο η οργή και η αγανάκτηση. Χρειάζεται αυτή η οργή και η αγανάκτηση να γίνουν μαζικό κίνημα, αγώνας, διεκδίκηση. Για ζωή και μέλλον.

Έμπρακτη αλληλεγγύη στους πλημμυροπαθείς της Θεσσαλίας από το «Εκτός Των Τειχών»

Την Τρίτη 17 Οκτώβρη παραδόθηκαν στην ΕΛΜΕ Καρδίτσας είδη πρώτης ανάγκης (ρούχα, παπούτσια, κλινοσκεπάσματα κ.λπ.) για να δοθούν στους πλημμυροπαθείς της περιοχής. Πρόκειται για είδη που είχαν συγκεντρωθεί προς αποστολή στους σεισμοπαθείς της Τουρκίας μετά τον τελευταίο μεγάλο σεισμό, αλλά δεν είχε καταστεί δυνατή η αποστολή τους, αφού το τουρκικό κράτος θα είχε προβεί σε κατάσχεσή τους στα σύνορα προκειμένου να τα εμφανίσει ως «δική του βοήθεια» και να επιλέξει τους παραλήπτες. Μόνο τα τρόφιμα μακράς διάρκειας είχε καταστεί τότε δυνατόν να φτάσουν απευθείας στο γειτονικό λαό.

Με τον τρόπο αυτό, τα εν λόγω είδη «πιάνουν τόπο» στους πληγέντες της Θεσσαλίας και πιο ειδικά αυτούς του νομού Καρδίτσας, που υπέστησαν τεράστιες καταστροφές σε σπίτια, μαγαζιά, μηχανήματα, οικοσκευές, χωράφια, καλλιέργειες, ενώ έμειναν και χωρίς εισόδημα. Είναι κομμάτι της λαϊκής αλληλεγγύης που πηγαίνει μαζί με την πολιτική στήριξη στον αγώνα για πλήρη και εις ολόκληρο αποκατάσταση. Η ενημέρωση από την ΕΛΜΕ είναι ότι δίνονται ήδη σε οικογένειες μαθητών που ξεσπιτώθηκαν και έμειναν χωρίς τα στοιχειώδη. Ακολουθεί το σχετικό ευχαριστήριο του εκπαιδευτικού σωματείου.

Καρδίτσα 22-10-2023
ΕΛΜΕ ΚΑΡΔΙΤΣΑΣ
ΗΡΩΩΝ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟΥ 3
ΤΗΛ. : 2441026197 - 27646
FAX : 2441026197
MAIL: elmekard@gmail.com

ΠΡΟΣ: ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ «ΕΚΤΟΣ ΤΩΝ ΤΕΙΧΩΝ»

Ευχαριστήριο της ΕΛΜΕ Καρδίτσας

Η ΕΛΜΕ Καρδίτσας εκφράζει τις βαθιές και ειλικρινείς ευχαριστίες της προς το βιβλιοπωλείο «Εκτός των τειχών» για την πολύτιμη συνεισφορά σας στον καθημερινό αγώνα των πλημμυροπαθών συμπολιτών μας, μεταξύ αυτών και των μαθητών και των συναδέλφων μας, «να ξεκολλήσουν από τη λάσπη» και «να σταθούν όρθιοι». Η άμεση ανταπόκρισή σας στο κάλεσμα της ΕΛΜΕ Καρδίτσας ήταν συγκινητική.

Ευχαριστούμε επίσης και τους Σπύρο Π. και Μαρίνο Μ. που μετέφεραν το υλικό. Η ΕΛΜΕ έχει ξεκινήσει τη διανομή τους.

Σας ευχαριστούμε θερμά!!

Με αλληλεγγύη και αγώνα θα υπερασπιστούμε το να ζούμε με αξιοπρέπεια, χωρίς την ανασφάλεια και τον φόβο πότε της πυρκαγιάς και της πλημμύρας και πότε της φτώχειας.

Ο πόλεμος του Γιομ Κιπούρ, η στάση των ΗΠΑ-ΕΣΣΔ και ο ρόλος της Ελλάδας

Του ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΣΚΟΔΡΑΝΗ

Στις 6 Οκτώβρη του 1973 η Αίγυπτος και η Συρία, με τη συνδρομή κι άλλων αραβικών χωρών, επιτέθηκαν στο Ισραήλ με στόχο την ανάκτηση των χαμένων τους εδαφών από τον προηγούμενο πόλεμο του 1967 (των Έξι Ημερών). Τις μέρες εκείνες γιορταζόταν η μεγαλύτερη εβραϊκή γιορτή, το Γιομ Κιπούρ, από την οποία πήρε την ονομασία του ο τέταρτος αραβοϊσραηλινός πόλεμος.

Μια σύντομη αναδρομή

Το Μάη του 1948 ιδρύεται το κράτος του Ισραήλ στα παλαιστινιακά εδάφη. Το σχέδιο του ΟΗΕ προέβλεπε τη διχοτόμηση της Παλαιστίνης και την απόδοση στους Εβραίους του 60% της γης. Αμέσως θα ξεσπάσει ο πρώτος αραβοϊσραηλινός πόλεμος με τραγική κατάληξη για τους Παλαιστινίους αφού το ισραηλινό κράτος κατέλαβε ακόμα μεγαλύτερο ποσοστό. Χιλιάδες Παλαιστίνιοι φεύγουν από τον τόπο τους και γίνονται πρόσφυγες.

Η στήριξη του Ισραήλ, κυρίως από ΗΠΑ και Αγγλία που θέλουν έναν σύμμαχο-μακρύ χέρι των συμφερόντων τους στη Μ. Ανατολή, σύντομα θα καταστήσει το νέο κράτος στρατιωτικά πάνοπλο. Να λάβουμε υπόψη ότι η περιοχή πάντοτε είχε μεγάλο γεωπολιτικό ενδιαφέρον και ειδικά μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο που οι ΗΠΑ απέκτησαν έναν ακόμα ισχυρό αντίπαλο, την ΕΣΣΔ, που κέρδιζε συνεχώς ερείσματα.

Επίσης εμφανίστηκαν μια σειρά καθεστώτα με σημαντική λαϊκή στήριξη, που αναζητούσαν πιο αυτόνομους δρόμους ανάπτυξης ή με μικρότερη εξάρτηση από τους ιμπεριαλιστές.

Στα 1956 θα ξεσπάσει ο δεύτερος αραβοϊσραηλινός πόλεμος μεταξύ Αιγύπτου και Ισραήλ, με αφορμή την εθνικοποίηση της διώρυγας του Σουέζ από τον Νάσερ. Στο στρατιωτικό πεδίο η Αίγυπτος θα ηττηθεί, όμως θα αναδειχθεί σε μια ισχυρή δύναμη μέσα στον αραβικό κόσμο.

Στον τρίτο αραβοϊσραηλινό πόλεμο των Έξι Ημερών το 1967 το Ισραήλ επιτίθεται αιφνιδιαστικά στην Αίγυπτο. Η Ιορδανία και η Συρία θα εμπλακούν κι αυτές, όμως ο συνασπισμός των αραβικών χωρών θα υποστεί συντριπτική ήττα. Το Ισραήλ θα κερδίσει τον έλεγχο της Ανατολικής Ιερουσαλήμ, της Λωρίδας της Γάζας, της Δυτικής Όχθης, των υψωμάτων του Γκολάν και της χερσονήσου του Σινά.

Γιομ Κιπούρ και πυρηνική απειλή

Στις 6 Οκτώβρη του 1973 η Αίγυπτος και η Συρία επιτίθενται στο Ισραήλ την ημέρα της εβραϊκής γιορτής του Γιομ Κιπούρ (τέταρτος αραβοϊσραηλινός πόλεμος) με στόχο να ανακαταλάβουν τα χαμένα εδάφη από τον προηγούμενο πόλεμο. Μια σειρά από αραβικά και αφρικανικά κράτη (Ιορδανία, Ιράκ κ.ά.) ενεπλάκησαν, στηρίζοντας την Αίγυπτο και τη Συρία είτε οικονομικά είτε στρατιωτικά. Ακόμα και αφρικανικές χώρες τάχθηκαν στο πλευρό τους.

Οι αραβικές χώρες είχαν σημαντικές

επιτυχίες τις πρώτες μέρες. Η Αίγυπτος εισέβαλε στη χερσόνησο του Σινά, η Συρία στα υψώματα του Γκολάν και η Ιορδανία μαζί με ιρακινούς στρατιώτες στα ανατολικά του Ισραήλ. Για πρώτη φορά ο αραβικός κόσμος έβλεπε μέσα από τα ΜΜΕ ισραηλινούς αιχμαλώτους και κατεστραμμένα ισραηλινά τεθωρακισμένα άρματα μάχης και πολεμικά αεροπλάνα. Το Ισραήλ φαινόταν ότι θα χάσει τον πόλεμο. Η ηγεσία του αποφάσισε να αξιοποιήσει την πυρηνική απειλή. Το προηγούμενο διάστημα οι ΗΠΑ εντελώς μυστικά είχαν εφοδιάσει τον ισραηλινό στρατό με πυρηνικές κεφαλές. Στις 8 Οκτώβρη τα αεροπλάνα του Ισραήλ οπλίζονται με αυτές, απογειώνονται και απειλούν να ισοπεδώσουν τη Δαμασκό. Τη στιγμή εκείνη θα εμπλακεί και η ΕΣΣΔ, στέλνοντας στα ανοιχτά του Ισραήλ υποβρύχια με πυρηνικά όπλα. Ταυτόχρονα και οι ΗΠΑ έθεσαν τις πυρηνικές τους δυνάμεις σε ύψιστη πολεμική ετοιμότητα. Σημειώθηκαν μάλιστα και επεισόδια στη Μεσόγειο μεταξύ του αμερικανικού βου στόλου και του σοβιετικού. Ήταν ολοφάνερο ότι ο κόσμος είχε φτάσει ένα βήμα πριν από τον όλεθρο. Ο Ψυχρός Πόλεμος με την κλιμάκωση της κρίσης στη Μ. Ανατολή θα μπορούσε να μετατραπεί σε θερμό και μάλιστα Πυρηνικό. Τελικά το Ισραήλ αναγκάστηκε, μετά από παρότρυνση των ΗΠΑ και τις απειλές των Σοβιετικών ότι θα δράσουν μονομερώς, να ακυρώσει την πυρηνική επίθεση.

Τότε η Αίγυπτος σταμάτησε τις επιθέσεις, αφού είχε καταλάβει σχεδόν όλο το Σινά, όπως και η Ιορδανία που είχε καταλάβει κι αυτή σημαντικά εδάφη στα ανατολικά του Ισραήλ. Με ανοιχτό πλέον μόνο το συριακό μέτωπο, το Ισραήλ μέχρι τις 11 Οκτώβρη ανακατέλαβε το Γκολάν και εισέβαλε στη Συρία.

Οι ΗΠΑ προσέτρεξαν σε βοήθεια του συμμάχου τους με αεροπλανοφόρα και αερογέφυρα μεταφοράς σύγχρονου στρατιωτικού υλικού. Αντίστοιχα η ΕΣΣΔ εξόπλισε με επιπλέον στρατιωτικό υλικό την Αίγυπτο.

Στη συνέχεια ο ισραηλινός στρατός επιτέθηκε στο νότιο μέτωπο (του Σινά), αναγκάζοντας τους Αιγυπτίους σε αποχώρηση μετά από πολυήμερες και σφοδρές αρματομαχίες. Μάλιστα κατάφερε να περάσει και το Σουέζ. Στις 22 Οκτώβρη συμφωνήθηκε το σταμάτημα των εχθροπραξιών στο συριακό μέτωπο και στις 26 Οκτώβρη στο μέτωπο του Σινά.

Στις διαπραγματεύσεις που ακολούθησαν επιστράφηκαν στην Αίγυπτο τα εδάφη της εκατέρωθεν τής διώρυγας του Σουέζ και μια περιοχή στο Σινά. Στη Συρία ένα μικρό μέρος από τα υψώματα του Γκολάν. Στο αποτέλεσμα αυτό συνέβαλε καθοριστικά και το εμπάργκο πετρελαίου που ξεκίνησαν στη διάρκεια του πολέμου οι αραβικές χώρες του ΟΠΕΚ κατά των ΗΠΑ, του Καναδά, της Ιαπωνίας, της Ολλανδίας και της Αγγλίας και έφερε σε πολύ δύσκολη θέση συνολικά τον δυτικό κόσμο με εκτόξευση της τιμής του πετρελαίου και ορατό το ενδεχόμενο της ύφεσης της παγκόσμιας οικονομίας (Πετρελαϊκή Κρίση του 1973-74).

Συμπεράσματα

Μπορεί το Ισραήλ να αναδείχθηκε νικητής του πολέμου, αλλά η αρχική πορεία των μαχών ανέδειξε την ισχυροποίηση του στρατού των αραβικών χωρών. Επίσης μετά τις διαπραγματεύσεις, πε-

ρισσότερο η Αίγυπτος και λιγότερο η Συρία απέσπασαν εδαφικά οφέλη. Η Αίγυπτος σταμάτησε τις εχθροπραξίες όταν είχε πλέον καταλάβει τα εδάφη που είχε θέσει ως στόχο και φάνηκαν οι αντιθέσεις μεταξύ των αραβικών χωρών αφού η Ιορδανία σε μια κρίσιμη στιγμή δεν επέτρεψε τη διόδο στον ιρακινό στρατό ο οποίος ήταν πολυάριθμος και ισχυρός και ίσως να άλλαζε τα δεδομένα του πολέμου. Το ενδεχόμενο να παραμείνει μέσα στο έδαφός της και μετά τον πόλεμο ως στρατός κατοχής ήταν ορατό.

Η Αίγυπτος, που από το 1952 εξοπλιζόταν σταθερά από την ΕΣΣΔ και φιλοξενούσε 20.000 σοβιετικούς στρατιωτικούς συμβούλους, μετά το θάνατο του Νάσερ (1970) και την άνοδο του Σαντάτ είχε αρχίσει να κάνει περισσότερα ανοίγματα προς τη Δύση. Υπήρξε συμφωνία για διαπραγματεύσεις με το Ισραήλ και υποσχέσεις οικονομικής βοήθειας από τις ΗΠΑ το 1971, όπως και απόφαση για αποχώρηση όλων σχεδόν των σοβιετικών συμβούλων το 1972. Άλλωστε η πρωτοβουλία που πήρε ο Σαντάτ για τον Πόλεμο του Γιομ Κιπούρ δεν αποσκοπούσε στη συντριβή του Ισραήλ (γι' αυτό και, ενώ είχε επιτυχίες, ξαφνικά σταμάτησε την προέλαση). Ήθελε να δείξει στους Αμερικανούς ότι η χώρα του ήταν αρκετά πιο ισχυρή από το Ισραήλ και θα μπορούσε, έχοντας έναν πιο φιλοδυτικό προσανατολισμό, να παίξει έναν ευρύτερο ρόλο στην περιοχή. Με το τέλος του πολέμου και μετά τη συμφωνία του Καμπ Ντέιβιντ (1978) με την οποία η Αίγυπτος αναγνώρισε το κράτος του Ισραήλ, αποκρυσταλλώθηκε ο φιλοδυτικός της προσανατολισμός.

Η Συρία είχε τελικά ελάχιστα εδαφικά οφέλη από τον πόλεμο και φάνηκε η αδυναμία της να αντιμετωπίσει τη στρατιωτική μηχανή του Ισραήλ. Διατήρησε τις σχέσεις της με την ΕΣΣΔ και έτσι οι Σοβιετικοί είχαν μέσω της Συρίας ένα σημαντικό έρεισμα στην περιοχή.

Για το Ισραήλ, αν και είχε πολύ πιο εξελιγμένο πολεμικό εξοπλισμό και σαφή στρατιωτική υπεροχή, φάνηκε ότι είχε αδυναμία να έχει ανοιχτά πολλά στρατιωτικά μέτωπα. Η περιβόητη ασφάλεια που ήθελε να εγγυηθεί για το λαό του τέθηκε σε αμφισβήτηση. Επίσης αποδείχθηκε περίτρανα αυτό που ήταν γνωστό σε όλο τον κόσμο, ότι δηλαδή οι Αμερικανοί το είχαν εξοπλίσει πυρηνικά.

Οι ίδιες οι ΗΠΑ, αν και πάτησαν πιο γερά το πόδι τους στην περιοχή, βρέθηκαν σε δύσκολη θέση. Όταν ζήτησαν από τις ευρωπαϊκές χώρες του ΝΑΤΟ να βοηθήσουν στην οργάνωση της αερογέφυρας ανεφοδιασμού, αυτές αρνήθηκαν,

αναγκάζοντας τον αμερικανικό στρατό να χρησιμοποιήσει ως ενδιάμεσες στάσεις κυρίως τα αεροπλανοφόρα του.

Τα αραβικά καθεστώτα της περιοχής, μέσα από την αποτελεσματικότητα του εμπάργκο πετρελαίου, έδειξαν ότι αποτελούσαν μια υπολογίσιμη δύναμη -αν και υπολείπονταν στρατιωτικά- και μπορούσαν με τη στάση τους να θέσουν ως ένα βαθμό τους όρους τους στον διεθνή ανταγωνισμό.

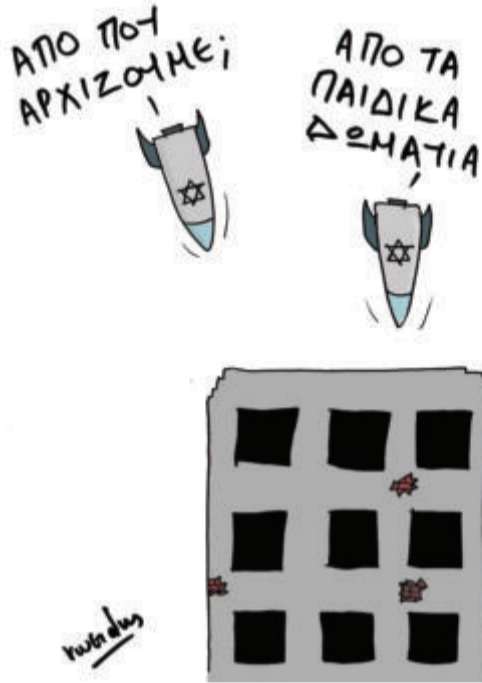
Ο ρόλος της Ελλάδας και της Κύπρου

Ειδικά για την Ελλάδα αξίζει να αναφέρουμε ότι ακόμα και οι Παπαδόπουλος-Μαρκεζίνης αρνήθηκαν αρχικά στις ΗΠΑ την πλήρη συμμετοχή των ελληνικών λιμανιών στον ανεφοδιασμό (είχε ζητηθεί η Ελευσίνα με βάση συμφωνία που είχε υπογραφεί στις αρχές του 1973 και η Σούδα). Τελικά οι Αμερικανοί, εκμεταλλευόμενοι τις αντιθέσεις στο εσωτερικό της ελληνικής Χούντας, πήραν τις διευκολύνσεις που ήθελαν στο λιμάνι της Σούδας. Το αν ήταν σε γνώση του ίδιου του Παπαδόπουλου ή έγινε εν αγνοία του δεν έχει και ιδιαίτερη σημασία. Οι ιμπεριαλιστές βρίσκουν τρόπο να ξεπεράσουν τα αδιέξοδα και ειδικά στις κρίσιμες συγκυρίες.

Η αρχική άρνηση Παπαδόπουλου-Μαρκεζίνης είχε σίγουρα την αιτία της στις σχέσεις που είχε η ελληνική αστική τάξη με τον αραβικό κόσμο, αλλά ήταν και μια προσπάθεια της Χούντας, την περίοδο εκείνη, να κερδίσει την εύνοια των ευρωπαϊκών ιμπεριαλιστών σχετικά με το ζήτημα της σύνδεσης της χώρας με την ΕΟΚ. Όταν η ηγετική ομάδα της ΕΟΚ αρνήθηκε τις διευκολύνσεις στις ΗΠΑ, η ελληνική στάση δεν θα μπορούσε να είναι τόσο εξόφθαλμα φιλοαμερικανική.

Για άλλη μια φορά αναδείχθηκε ο καθοριστικός γεωπολιτικός ρόλος της Κύπρου. Η προσπάθεια των ΗΠΑ να ανατρέψουν τον Μακάριο και να μετατρέψουν την Κύπρο σε αεροπλανοφόρο τους, ισχυροποιώντας ταυτόχρονα τη νοτιοανατολική πτέρυγα του ΝΑΤΟ, είχε άμεση σχέση με την επιδίωξή τους να αποκτήσει στρατηγικό βάθος και στήριξη το Ισραήλ. Οι εξελίξεις στην Ελλάδα και την Κύπρο το διάστημα εκείνο, η όξυνση της αντιπαράθεσης Μακάριου-Γρίβα και η καθυστέρηση στην εξεύρεση οριστικής λύσης προς όφελος των Αμερικανών για το νησί θα «ξεπεραστούν» πολύ σύντομα με το πραξικόπημα του Ιωαννίδη που είχε ως τελική κατάληξη τα δραματικά γεγονότα του 1974, με την τουρκική εισβολή και τη διχοτόμηση της Μεγαλονήσου.

σχολία

Όπλα I

«Ένα όπλο μπορεί να σώσει μια οικογένεια», σχολίασε ο υπουργός Εθνικής Ασφάλειας του Ισραήλ, Ιταμάρ Μπεν Γκβίρ, καλώντας τους πολίτες να οπλιστούν. Όπως και να ξεκληρίσει μια άλλη,

Στόχοι

«Το 1944, η RAF βομβάρδισε το αρχηγείο της Γκεστάπο στην Κοπεγχάγη – απόλυτα νόμιμο στόχο. Όμως οι βρετανοί πιλότοι αστόχησαν κι αντί για το αρχηγείο της Γκεστάπο πέτυχαν νοσοκομείο παιδών σε μικρή απόσταση και νομίζω 84 παιδιά κήκκαν ζωντανά. Αυτό δεν ήταν έγκλημα πολέμου», είπε ο πρωθυπουργός του Ισραήλ. Οι Ισραηλινοί δεν αστοχούν.

Τρομοκράτες

Τροποποίηση στον Αντιτρομοκρατικό Νόμο, που θα επιτρέπει στο κράτος να χαρακτηρίζει τρομοκράτες ξένους πολίτες, ενέκρινε επί της αρχής η Ισραηλινή Βουλή, Κνεσέτ, διευκολύνοντας έτσι την απόδοση κατηγοριών. Όσους το χαρακτηρίζουν τρομοκράτη.

Όπλα II

«Ο ελεύθερος κόσμος θα πρέπει να παράγει αρκετά για να προστατευτεί», τόνισε ο Ουκρανός υπουργός από το Βερολίνο, όπου βρισκόταν σε μια ακόμα προσπάθεια να πείσει τους παραγωγούς όπλων να επενδύσουν στην κατεστραμμένη από τον πόλεμο Ουκρανία. «Η τρέχουσα δυναμικότητα της πολεμικής βιομηχανίας είναι θλιβερή... Αν συγκεντρώσετε όλες τις παγκόσμιες δυνατότητες για την παραγωγή όπλων και πυρομαχικών, αυτό δεν θα είναι αρκετό για αυτόν τον πόλεμο». Όταν πρέπει να τα μοιράζεσαι με το Ισραήλ, δεν φτάνουν.

Ομοιότητες

«Όπως οι Ηνωμένες Πολιτείες δεν θα συμφωνούσαν σε κατάπαυση του πυρός μετά τον βομβαρδισμό του Περλ Χάρμπορ ή μετά την τρομοκρατική επίθεση της 11ης Σεπτεμβρίου, το Ισραήλ δεν θα συμφωνήσει σε παύση των εχθρο-

πραξιών με τη Χαμάς μετά τις φρικιαστικές επιθέσεις της 7ης Οκτωβρίου», είπε ο Ισραηλινός πρωθυπουργός σε συνέντευξη Τύπου. Μέχρι και τη ρίψη της ατομικής βόμβας.

Κατά I

Η Σέλτικ ανέστειλε τα εισιτήρια διάρκειας των οργανωμένων οπαδών της «Green Brigade» (Πράσινη Ταξιαρχία) μετά την επίδειξη αλληλεγγύης προς τον λαό της Παλαιστίνης στον αγώνα της ομάδας τους με την Ατλέτικο Μαδρίτης για το Champions League. Δημιουργική αποχή.

Κατά II

Ένας βουλευτής των Συντηρητικών του Ηνωμένου Βασιλείου αποπέμφθηκε από την κυβερνητική του θέση μετά από έκκληση για κατάπαυση του πυρός στη Γάζα, καθώς τα σχολία του «δεν συνάδουν με τις αρχές της συλλογικής ευθύνης», δήλωσε εκπρόσωπος του γραφείου του πρωθυπουργού στη Ντάουνινγκ Στριτ. Στην εξέδρα.

Άγνωστο

Η Νορβηγία πιστεύει ότι το Ισραήλ ίσως παραβίασε το διεθνές δίκαιο με τον βομβαρδισμό του στη Γάζα, δήλωσε ο Νορβηγός υπουργός Εξωτερικών. Ίσως και να σκότωσε αμάχους.

Θύματα

Εκπρόσωπος του ισραηλινού στρατού παραδέχτηκε ζωντανά στο CNN ότι το χτύπημα στον προσφυγικό καταυλισμό Τζαμπάλια ήταν σκόπιμο και μάλιστα το αιτιολόγησε λέγοντας πως «Αυτή είναι η τραγωδία του πολέμου, εννοώ, όπως ξέρετε, τους λέγαμε εδώ και μέρες να μετακινηθούν νότια, αλλά δεν το έκαναν». 75 χρόνια τώρα.

«Αγαπητοί κάτοικοι της Γάζας»

Έτσι, ξεδιάντροπα και κοροϊδευτικά, με οδηγό τις ναζιστικές πρακτικές εκκαθάρισης πληθυσμών εντός «αθώων λουτρών» αίματος και αερίων, ξεκινάει το φυλλάδιο που ρίχνεται μαζικά από το κράτος-δολοφόνο του Ισραήλ πάνω από τη μαρτυρική και ισοπεδωμένη Γάζα. Την ίδια στιγμή, εκατοντάδες νέα θύματα Παλαιστίνιων προστίθενται καθημερινά στους πάνω από 8.500 νεκρούς εκ των οποίων 3.542 παιδιά, δεκάδες χιλιάδες τραυματίες με πάνω από το 70% να είναι βρέφη και παιδιά, ενώ οι μητέρες τους πρέπει να εκκενώσουν τα βομβαρδισμένα νοσοκομεία. Περίπου 1.500 βρίσκονται θαμμένοι κάτω από τα ερείπια που αφήνουν οι αδιάκοποι και σφοδρόι Ισραηλινοί βομβαρδισμοί. Κι όμως, η πολιτική γενοκτονίας βαφτίζεται «νόμιμη άμυνα» από του ισχυρούς δυτικούς προστάτες του Ισραήλ, τους αρχιεγκληματίες των ΗΠΑ και τη συμμορία συνένοχων κρατών που έχουν δημιουργήσει, που φλυαρούν για το «διεθνές δίκαιο» και την «ανάγκη προστασίας των αμάχων» για να συνεχιστεί ανεμπόδιστα η σφαγή στη Γάζα και τη Δυτική Όχθη.

Τι ακριβώς ζητάει η αιματοβαμμένη επιστολή του Ισραήλ προς τους «αγαπημένους κατοίκους» της Γάζας; Διατάσσει τους Παλαιστίνιους, με πρόσημα τη δική τους ασφάλεια (!), να αυτο-εκτοπιστούν, ώστε να πεθάνουν ήσυχα και χωρίς να ενochλούν τον «πολιτισμένο κόσμο». Είτε στη Νότια Γάζα που επίσης βομβαρδίζεται, είτε στην έρημο του Σινά με σάβανο την πείνα και τη δίψα, είτε στη θάλασσα και στα βαθιά νερά της προσφυγιάς. Πιο «κυριλέ» και «πολιτισμένα» και σύμφωνα με το φυλλάδιο: «Οι τρομοκρατικές οργανώσεις ξεκίνησαν έναν πόλεμο κατά του κράτους του Ισραήλ και η πόλη της Γάζας έχει γίνει πεδίο μαχών. Πρέπει να εκκενώσετε το σπίτι σας αμέσως και να φύγετε νότια του Wadi Gaza. Για τη δική σας ασφάλεια και προστασία: Δεν πρέπει να επιστρέψετε στο σπίτι σας, μέχρι να υπάρξει σχετική ειδοποίηση από τις Ισραηλινές Ένοπλες Δυνάμεις».

Ασύλληπτα υποκριτικά και ανιστόρητα τα επιχειρήματα του κράτους του Ισραήλ, των ΗΠΑ και της Δύσης για «πόλεμο που ξεκίνησε η Χαμάς»,

για το «δικαίωμα» της κατοχής στην αυτοάμυνα, για τον χαρακτηρισμό της παλαιστινιακής αντίστασης ως «τρομοκρατία που διψάει για αίμα». Θα «τρίξουν τα κόκαλα» του Κολοκοτρώνη και θα ακούγονται από τα Καλάβρυτα, από το Δίστομο έως τις... Θερμοπύλες.

Η σχετική ειδοποίηση για «επιστροφή των Παλαιστίνιων στη Γάζα» δεν είναι στις προθέσεις του Ισραήλ. Το βεβαιώνει απόρρητο έγγραφο που προβλέπει τον πλήρη εκτοπισμό των Παλαιστίνιων από τα εδάφη τους. Στις δέκα σελίδες του εγγράφου περιγράφονται τα 4 βήματα της ολοκληρωτικής εκτόπισης των Παλαιστίνιων από την Παλαιστίνη και η «τελική λύση» που προτείνουν τα... θύματα του ναζιστικού ολοκαυτώματος. Βήμα πρώτο: Εντολή στους Παλαιστίνιους να εκκενώσουν τη βόρεια Γάζα γιατί θα ισοπεδωθεί. Βήμα δεύτερο: Πραγματοποίηση χερσαίων επιχειρήσεων από τον Βορρά προς τον Νότο για να εκτοπιστούν τυχόν επιζώντες. Βήμα τρίτο: Διατήρηση περασμάτων από την Κόλαση προς τον Άδη. Βήμα τέταρτο: Μετεγκατάσταση των Παλαιστίνιων έξω από τα εδάφη τους και ολοκληρωτική κατάκτηση της Παλαιστίνης.

Οι γκεμπελίσκοι του σιωνισμού ισχυρίζονται ότι πρόκειται απλά για μια «υπόθεση εργασίας». Αναμένουν την έγκριση των ΗΠΑ, που κάνουν και άλλες «υποθέσεις». Όμως, τα πρώτα βήματα της «ισραηλινής υπόθεσης εργασίας» υλοποιούνται ήδη. Ρεπορτάζ των Financial Times αποκαλύπτει ότι ο «βιβλικός» Νετανιάχου ζήτησε από Ευρωπαίους ηγέτες να πιέσουν την Αίγυπτο, ώστε να δεχτεί τη μετεγκατάσταση ενός ολόκληρου λαού με αντάλλαγμα τη διαγραφή μέρους του λαϊπυτιακού χρέους. Η περίφημη δημοσιονομική σταθερότητα υποκλίνεται στην ανάγκη να εξοντωθούν τα γεωστρατηγικά εμπόδια που μπαίνουν στον δρόμο του ιμπεριαλισμού. Με την Αυστρία και την Τσεχία να βλέπουν θετικά την πρόταση της «μετεγκατάστασης των Παλαιστίνιων», αρκεί να την υποστούν, κυρίως, οι... κατώτερες γεωγραφικά χώρες του Νότου. Η Αίγυπτος (και όχι μόνο) κινδυνεύει να βρεθεί προ τετελεσμένων. Και η Ελλάδα, που επίσης εμπλέκεται στην ισραηλινή «υπόθεση εργα-

σίας», κινδυνεύει να βρεθεί στη... «σωστή πλευρά της Ιστορίας», να απαιτεί νέα πακέτα στήριξης και χρηματοδότησης της εκδίωξης ενός ολόκληρου λαού από τους «ιδιοκτήτες του πλανήτη».

Ως μια ανθρωπιστική αναγκαία ενέργεια θα παρουσιαστεί ο εκτοπισμός των Παλαιστίνιων, σαν μέτρο με τις λιγότερες απώλειες και σφαγές. Κι όπου η Ελλάδα μπορεί «απλά» να απέχει από τις σχετικές ψηφοφορίες, όπως έκανε με το μη δεσμευτικό ευχολόγιο του ΟΗΕ για ανθρωπιστική εκκευρία στη Γάζα, που εγκρίθηκε με συντριπτική πλειοψηφία 120 ψήφων υπέρ, 14 κατά και 45 αποχές. Η Ελλάδα μπορεί «απλά» να συνταχθεί με την πλειοψηφία της... μειοψηφίας των 45, με την πλειοψηφία των ευρωπαϊκών κρατών που δεν συνορεύουν με τη νοτιοανατολική Μεσόγειο.

Το μέλλον της Γάζας, βλέπετε, και το ποιος θα την διοικήσει απασχολεί και τον Μητσοτάκη. Που με απερίγραπτη κυνικότητα και αλαζονεία αποφαίνεται το ποιοι και πόσοι Παλαιστίνιοι θα επιζήσουν. Ως προς αυτό, «η παλαιστινιακή αρχή έχει αποδείξει ότι είναι μια αποτελεσματική διοίκηση στη Δυτική Όχθη», είπε ο ψωνισμένος αναμεταδότης του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού. Τόσο αποτελεσματική που οι ένοπλοι Ισραηλινοί έποικοι αρκούν για τον διαχρονικό, συστηματικό και βίαιο εκτοπισμό των Παλαιστίνιων από τη Δυτική Όχθη. Όμως, η Ελλάδα δεν μπορεί να μη συνταχθεί. «Ανήκομεν εις την Δύσιν» και στην αριστοκρατία της, διαμνύουν όλοι οι Έλληνες πρωθυπουργοί διαμετρήματος βελόνας.

Να βάλε ο θεός και οι... ΗΠΑ το χέρι τους, εύχονται οι πιστοί κοσμοπολίτες, λακέδες του ιμπεριαλισμού. Να «διορθώσουν» την ψήφο τους οι Ισραηλινοί και να μαυρίσουν τον Νετανιάχου, ελπίζουν όσοι πιστεύουν στη δύναμη της (ισραηλινής) δημοκρατίας. Τι ξέρουν, άλλωστε, οι «μουλάδες» από δημοκρατία, που ψήφισαν Χαμάς. Τι σχέση έχουν με την «κανονική δημοκρατία» το λαϊκό και δημοκρατικό μέτωπο της Παλαιστίνης, που συμμετέχει στην αντίσταση και είναι μαρξιστές-λενινιστές-σταλινικοί. Εμείς είμαστε με τη δυτική δημοκρατία, που έχει «το μαχαίρι στα δόντια».